

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

วิทยานิพนธ์เรื่องการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลของตราพีน่าเฮาส์

DRESSING DESIGN FOR SEASIDE TRAVELING BY PENA HOUSE BRAND

รพ.
๒๓๗๗
๒๕๔๘-๒๕๔๙

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 71374
วัน,เดือน,ปี...๘...๓.๘...๒๕๕๐

b. 11743657
i.....

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา ๒๕๔๘-๒๕๔๙

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตแสดงผล

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติ
ให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต

.....
คนบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์ ประธานกรรมการ

..... กรรมการ

..... กรรมการ

..... กรรมการ

..... กรรมการ

อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
(อาจารย์วินัย อุดมทรัพย์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	โครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลของตรา พินาเฮาส์
ชื่อนักศึกษา	นางสาว มัลลิกา ศิริวิเสโสกุล รหัส 44020115
ภาควิชา	ศิลปอุตสาหกรรม
ปีการศึกษา	2548

บทคัดย่อ

เครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเล เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในหลายๆแง่มุมไปถึงวัฒนธรรมภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นด้วย ดังนั้นถ้าผลิตภัณฑ์สิ่งทอไม่มีการพัฒนาเทคนิครูปแบบอาจจะทำให้เกิดการสูญหาย ดังตัวอย่างการเขียนลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวที่สูญหายไป ดังนั้นจึงควรออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ จากเทคนิคการเขียนลวดลายแบบเดิมให้มีความทันสมัยจึงจะทำให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นยังคงอยู่ในวัฒนธรรมสังคมในปัจจุบันได้ทำให้เกิดโครงการออกแบบที่มีวัตถุประสงค์ของโครงการคือ

1. ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลให้กับคอลเล็กชั่น summer 2006 ของบริษัทพินาเฮาส์
2. ศึกษาเทคนิคการเขียนลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว และเทคนิคอื่นๆมาผสมผสานเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบลวดลายผ้า
3. เพื่อเพิ่มชนิดและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องเหมาะสมกับแนวคิด และภาพลักษณ์ของทางร้านซึ่งจะเป็นการขยายตลาดอีกด้วย
4. เพื่อนำเสนอเทคนิคใหม่ๆให้เกิดความแตกต่างจากสินค้าที่มีอยู่ในท้องตลาด

ในการทำวิจัยจะศึกษากรรมวิธีการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบลายผ้าโดยได้รับแรงบันดาลใจจากชายหาดไมอามี และออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลโดยนำผลการวิเคราะห์แนวโน้มมาจากหนังสือ Nelly Rodi ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย โดยได้อิงตามฤดูกาล summer 2006 สามารถเลือกได้หนึ่งแนวทางคือ Rich land

การทำลวดลายผ้าจะใช้เทคนิคแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวเป็นลายต้นแบบ ในการผลิตจริงจะ

ใช้เทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีพิกเมนต์ สีสันทึบที่ได้จากภาพแรงบันดาลใจคือใช้สีม่วงเป็นสีหลัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีน้ำเงิน สีฟ้า สีส้ม สีเขียวเทอคิวอลซ์ สีเหลืองเป็นสีรอง และใช้การพิมพ์ฟรอยล์ทับเนื่องจากช่วยแสดงเรื่องราวของแรงบันดาลใจเป็นลายกราฟฟิกเมือง และสิ่งของที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ความแวววาวของการพิมพ์แบบนี้ยังแสดงถึงความร่ำรวยรวมทั้งแสงสีของชายหาดโมอามีได้เป็นอย่างดี

วัสดุที่ใช้สำหรับการทำเสื้อผ้าคือ ผ้าเรยอง (rayon) เนื่องจากการใช้งานต้องการความโปร่งระบายอากาศได้ดีแห้งเร็วและทนกับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการใช้งานบริเวณชายหาดและริมสระ วัสดุประเภทริมผ้าเลือกใช้ชีป และใช้ยางยืดในการปรับขนาด วัสดุตกแต่งเลือกใช้ลูกบิดและผ้าลูกไม้ ส่วนหมวกและกระเป๋าเลือกใช้ผ้าแคนวาส (canvas) ที่มีความหนาเพื่อให้เหมาะกับการใช้งานที่ต้องการความคงทนและแข็งแรงมากกว่าเสื้อผ้า วัสดุประเภทริมผ้าเลือกใช้ชีป และพลาสติกใช้สำหรับช่องเก็บสิ่งของที่มีความชื้น วัสดุตกแต่งเลือกใช้ตาไก่สำหรับเจาะคล้องสายสะพาย

สรุปจากการทำวิจัยครั้งนี้เป็นการส่งเสริมการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว ซึ่งเป็นเทคนิคดั้งเดิมให้สามารถทำลวดลายที่ดูทันสมัย เหมาะกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าแฟชั่น ก่อให้เกิดการประยุกต์นำมาใช้ในรูปแบบต่างๆและเกิดการอนุรักษ์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเนื่องด้วยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย
ซึ่งจะขอขอบคุณมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ

คุณพ่อและคุณแม่ ที่เป็นแรงใจที่สำคัญที่สุดคอยให้กำลังใจกำลังทรัพย์และความเชื่อในตัวลูกคนนี้
เสมอมาและตลอดไป

อาจารย์ วินัย อุดมทรัพย์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยให้คำปรึกษาและข้อคิดดีๆ ในการดำเนินชีวิต
อาจารย์ ชูสิทธิ์ วัชรานันท์ , อาจารย์ ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง , อาจารย์ ปาณสาร สุขสงวน , อาจารย์
อุไรวรรณ ปิติมณียากุลและอาจารย์ จารุพัชร อาชวะสมิตสำหรับคำปรึกษาความหวังโยต่อลูกศิษย์
เพื่อศิรญาและเพื่ออิทธิรา ที่เมตตาให้คำปรึกษาและรายละเอียดเกี่ยวกับบริษัทพินาเฮาส์
พีวร์เกียรติ บริษัทศิลปมิตรพิมพ์ย้อมสำหรับการพิมพ์ผ้าต้นแบบและคำแนะนำในด้านการผลิต
ขอขอบคุณ

นฤมล พี่สาวที่คอยดูแลคุณพ่อและที่บ้านในระหว่างการทำวิทยานิพนธ์
ศุภศาสตร์ สำหรับคำปรึกษา กำลังใจและความช่วยเหลือที่มีให้เสมอมา
กุลพร ที่คอยให้กำลังใจเวลาเครียดและกำลังกายในงานทำบล็อกรุ่นจนเข้า
วีระยา ที่ให้คำปรึกษาด้านการออกแบบ กำลังใจและอยู่เคียงข้างกันตลอดช่วงการทำงาน
มงคล ที่คอยเป็นเพื่อนเคียงข้างทุกครั้งที่ส่งงานวันสุดท้ายและคอยช่วยเหลือจนวินาทีสุดท้าย
พิสิฐ ที่คอยรับส่ง ตามไถ่งาน คอยอยู่เป็นเพื่อนเวลาทำงานจนดึกและช่วยงานพิมพ์จนเข้า
อรนุช ที่คอยตามไถ่งาน ช่วยเหลือด้านการจัดส่งงานเย็บกระเป๋าและเป็นเพื่อนกันเสมอมา
ปรารธนา ที่คอยตามไถ่งาน ขนส่งงานในวันสุดท้ายและเป็นนางแบบได้อย่างมืออาชีพ
พิชญา ที่คอยตามไถ่งานและช่วยเย็บลูกบิดตกแต่งเสื้อผ้าให้สวยงาม
ศรัญญา มณีบุษ และ น้ำทิพย์ ที่ร่วมทำงานที่บูธ คอยซักถามให้กำลังใจกันตลอด
ยุทธดนัย สุริย์พร และอธิศ ที่เป็นเพื่อนคุยให้สบายใจและตามไถ่งานเป็นครั้งคราว
ธีรพันธ์ อมร อภิชัย ศิริพงศ์ และ วุฒิกร ที่ร่วมชีวิตที่บูธ ช่วยเหลือด้านกำลังใจและเสบียงอาหาร
คุณแม่รัตติกรและคุณป้าของน้องธีรพงษ์ ว.3, น้องสุรัชย์ที่ช่วยเหลือด้านงานเย็บเสื้อผ้าจนทันเวลา
น้องเบิร์ต ศอ.1 ที่ช่วยงานขั้นตอนแบบร่าง

การทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ต้องขอขอบคุณบุคคลที่ได้กล่าวมาข้างต้นและขอขอบคุณบุคคลที่
ไม่ได้กล่าวถึงที่ช่วยเป็นแรงขับเคลื่อนให้การทำงานครั้งนี้ผ่านพ้นไปด้วยดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
รายการภาพประกอบ	ฉ
รายการตารางประกอบ	ฎ
รายการแผนภูมิประกอบ	ฏ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและปัญหา	1.
วัตถุประสงค์ของโครงการ	2
ความเป็นไปได้ของโครงการ	3
ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา	4
ขอบเขตของโครงการ	5
แนวทางการศึกษาวิจัย	6
ผลที่คาดว่าจะได้รับ	6
2 การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ สรุปผล	7
- ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทพิน่าเฮาส์	7
- ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์	15
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์	20
- ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย	45
- เทคนิคการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	52
- ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ	70
- ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต	79
3 การพัฒนาการออกแบบ	91
- แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ	91
- สรุปผลการออกแบบ	104

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4	การเสนองานการออกแบบ	105
	- ภาพแผ่นนำเสนองาน	105
	- ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ	117
5	บทสรุป	121
	- สรุปผลการออกแบบ	121
	- ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์	122
	บรรณานุกรม	123
	ประวัติการศึกษา	124

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
1. แสดงแนวทางการออกแบบสำหรับกลุ่มวัยทำงาน	10
2. แสดงแนวทางการออกแบบสำหรับกลุ่มวัยรุ่น	10
3. แสดงแคตตาล็อก summer 2005	11
4. แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกาย summer 2005	11
5. แสดงแคตตาล็อก autumn-winter 2004-05	12
6. แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกาย autumn-winter 2004-05	12
7. แสดงการออกแบบเสื้อผ้าสำหรับกลุ่ม pena career	15
8. แสดงการออกแบบเสื้อผ้าสำหรับกลุ่ม pena weekend	16
9. แสดงคอเสื้อทรงกลม (round neck)	21
10. แสดงคอเสื้อทรงวี (v-neck)	22
11. แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ	23
12. แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ (ต่อ)	24
13. แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ	25
14. แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ	26
15. แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ (ต่อ)	27
16. แสดงรูปแบบของกางเกงขาสั้น	28
17. แสดงรูปแบบของกระโปรงกางเกง	29
18. แสดงหมวกโคลเซ	31
19. แสดงหมวกเบอร์ดัน	31
20. แสดงหมวกคาร์ทิวิล	31
21. แสดงกะโหลกหมวก	32
22. แสดงยอดหมวก	32
23. แสดงแถบด้านข้างหมวก	33
24. แสดงปีกหมวก	33
25. แสดงสายรัดศีรษะ	33
26. แสดงสายรัดหมวก	34
27. แสดงลวดลายที่ปรากฏบนหมวกในระบบเนื้อที่จำกัด	35

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
28. แสดงลวดลายที่ปรากฏบนหมวกในระบบเนื้อที่ไม่จำกัด	36
29. แสดงขนาดสัดส่วนของมือคนในการใช้งานกระเป่า	38
30. แสดงขนาดสัดส่วนของมือคนในการใช้งานกระเป่า (ต่อ)	39
31. แสดงลวดลายที่ปรากฏบนกระเป่าในระบบเนื้อที่จำกัด	40
32. แสดงลวดลายที่ปรากฏบนกระเป่าในระบบเนื้อที่ไม่จำกัด	40
33. แสดงขั้นตอนการร่อนแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	58
34. แสดงขั้นตอนการนวดแป้งข้าวเหนียว	58
35. แสดงขั้นตอนการต้มแป้งข้าวเหนียว	59
36. แสดงขั้นตอนการนึ่งรำข้าว	59
37. แสดงขั้นตอนการโสรกแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	59
38. แสดงขั้นตอนการผสมแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวด้วยเครื่อง	60
39. แสดงการเขียนและแต่งลายด้วยสีอม	63
40. แสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยสีอม	63
41. แสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายแหลม	64
42. แสดงการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายมน	64
43. แสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายมน	64
44. แสดงลายผ้าที่ได้จากการแต่งลายด้วยไม้ทั้งปลายแหลมและมน	65
45. แสดงการเขียนและแต่งลายด้วยฟูกัน	65
46. แสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนแต่งลายด้วยฟูกันและย้อมสีธรรมชาติ	66
47. แสดงการเขียนและแต่งลายด้วยฟูกัน	66
48. แสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยฟูกัน	66
49. แสดงการเขียนและแต่งลายด้วยการเทเฟรม	67
50. แสดงลายผ้าที่เกิดจากการเขียนและแต่งลายด้วยการเทเฟรม	67
51. แสดงลายผ้าที่เกิดจากการเขียนและแต่งลายด้วยแผ่นไม้ปาด	67
52. แสดงขั้นตอนการเขียนลายและแต่งลายด้วยการแต้มสี	68
53. แสดงการเขียนลายและแต่งลายด้วยกระดาษ	68
54. แสดงการทดลองพิมพ์พรอยล์	69
55. แสดงสรุปลายผ้าที่เลือกเป็นต้นแบบในการพิมพ์	69

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
56. แสดงสีพื้นและเสื้อผ้าในstyle rich land	71
57. แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายในstyle rich land	72
58. แสดงรายละเอียดของเสื้อผ้าในstyle rich land	72
59. แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายในstyle miami	73
60. แสดงลักษณะชายหาดไมอามี	73
61. แสดงชายหาดไมอามีตอนกลางวัน	74
62. แสดงชายหาดไมอามีตอนกลางคืน	74
63. แสดงรูปแบบเสื้อปี 2006	75
64. แสดงรูปแบบเสื้อปี 2006 (ต่อ)	76
65. แสดงรูปแบบกางเกงปี 2006	77
66. แสดงรูปแบบกระโปรงปี 2006	78
67. แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม	80
68. แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด	80
69. แสดงการต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม	81
70. แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน	81
71. แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง	82
72. แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร	82
73. แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม	83
74. แสดงการต่อลายในลักษณะลวดตาข่าย	83
75. แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม	84
76. แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม	84
77. แสดงการต่อลายในลักษณะ scale network	85
78. แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว	85
79. แสดงลวดลายขนาดเล็ก	86
80. แสดงลวดลายขนาดกลาง	86
81. แสดงลวดลายขนาดใหญ่	87
82. แสดงขนาดของลาย	87
83. แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและแนวความคิดรวมของโครงการ	91

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
84. แสดงวัตถุประสงค์และขอบเขตของโครงการ	91
85. แสดงกลุ่มเป้าหมายของร้านพิน่าเฮาส์	92
86. แสดงกลุ่มเป้าหมายของโครงการ	92
87. แสดงแนวโน้มเครื่องแต่งกายปี 2006	93
88. แสดงแรงบันดาลใจในการออกแบบลวดลาย	93
89. แสดงลักษณะของชายหาดไมอามีตอนกลางวัน	94
90. แสดงลักษณะของชายหาดไมอามีตอนกลางคืน	94
91. แสดงรูปแบบเสื้อผ้าปี 2006	95
92. แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายปี 2006	95
93. แสดงเทคนิคการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	96
94. แสดงกรรมวิธีการพิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม	96
95. แสดงการออกแบบเสื้อสายเดี่ยว	97
96. แสดงการออกแบบเสื้ออเนกประสงค์	97
97. แสดงการออกแบบเสื้อเชิ้ตแขนสั้น	98
98. แสดงการออกแบบกระโปรง	98
99. แสดงการออกแบบกางเกงขาสั้น	99
100. แสดงการออกแบบหมวก	99
101. แสดงการออกแบบกระเป๋า	100
102. แสดงการพัฒนาการออกแบบเสื้อสายเดี่ยวและกางเกงขาสั้น	100
103. แสดงการพัฒนาการออกแบบเสื้ออเนกประสงค์	101
104. แสดงการพัฒนาการออกแบบกระโปรง	101
105. แสดงผลสรุปของรูปแบบเครื่องแต่งกาย	102
106. แสดงเทคนิคการสร้างลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	102
107. แสดงลายกราฟฟิคเมืองสำหรับพิมพ์ตกแต่ง	103
108. แสดงลายกราฟฟิคธรรมชาติสำหรับพิมพ์ตกแต่ง	103
109. แสดงการวางลวดลายบนผลิตภัณฑ์	104
110. แสดงแนวความคิดในการออกแบบ	105
111. แสดงการสร้างลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว	106

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่	หน้า
112. แสดงขนาดสัดส่วนของเสื้อ	107
113. แสดงขนาดสัดส่วนของกระโปรงกางเกงและกางเกงขาสั้น	108
114. แสดงขนาดสัดส่วนของผ้าพันอกประสังค์และผ้าปูนอน	109
115. แสดงขนาดสัดส่วนของหมวกและกระเป๋	110
116. แสดงการวางลายบนเสื้อผ้า	111
117. แสดงการวางลายบนเครื่องแต่งกาย	112
118. แสดงแพทเทิร์นเครื่องแต่งกาย	113
119. แสดงผลิตภัณฑ์ต้นแบบ	114
120. แสดงการประเมินราคาเครื่องแต่งกาย	115
121. แสดงการประเมินราคาเครื่องแต่งกาย (ต่อ)	116
122. แสดงภาพถ่ายหมวก	117
123. แสดงภาพถ่ายเสื้อสายเดี่ยว	117
124. แสดงภาพถ่ายกางเกงขาสั้น	118
125. แสดงภาพถ่ายกระโปรงกางเกง	118
126. แสดงภาพถ่ายเสื้อเชิ้ตแขนสั้น	119
127. แสดงภาพถ่ายผ้าพันอกประสังค์	119
128. แสดงภาพถ่ายกระเป๋	120
129. แสดงภาพถ่ายผ้าปูนอนชายหาด	120

รายการตารางประกอบ

ตารางที่	หน้า
1. แสดงตัวอย่างรายละเอียดผลิตภัณฑ์ของทางร้าน	13
2. แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป	17
3. แสดงขนาดเสื้อสตรี	18
4. แสดงขนาดกระโปรงสตรี	18
5. แสดงขนาดกางเกงขาสั้น	18
6. แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปหน่วยเป็นเซนติเมตร	19
7. แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของหมวก	32
8. แสดงขนาดของหมวก	34
9. แสดงการวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างกระเป๋	37
10. แสดงการวิเคราะห์รูปแบบการใช้งานของกระเป๋	39
11. แสดงการวิเคราะห์อุปกรณ์ที่ใช้ในการเปิดปิดยึดชิ้นส่วนสำหรับทำกระเป๋	41
12. แสดงการวิเคราะห์วัสดุรองชั้นในกระเป๋	42
13. แสดงขนาดสัดส่วนและเนื้อที่บรรจุสิ่งของในกระเป๋หน่วยเป็นเซนติเมตร	43
14. แสดงอัตราส่วนสีไดเร็ก (direct dyes)	54
15. แสดงตัวอย่างในการใช้สีรีแอคทีฟสำหรับการย้อมหรือระบาย	55

รายการแผนภูมิประกอบ

แผนภูมิที่	หน้า
1. แสดงลักษณะช่วงเวลาการทำงานของฝ่ายออกแบบ	9
2. แสดงสัดส่วนรายได้ของบริษัทพินาเฮาส์ในปีพ.ศ. 2548	14
3. แสดงสัดส่วนกลุ่มเป้าหมายของบริษัทพินาเฮาส์	15
4. แสดง Key Influences	70
5. แสดง Key Periods	71

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและปัญหา

ผลิตภัณฑ์สิ่งทอในปัจจุบันมีบทบาทและความจำเป็นต่อชีวิตประจำวันอย่างมากจนกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ ผลิตภัณฑ์สิ่งทอมีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในหลายๆ ทั้งทางด้านประโยชน์ใช้สอย ความสวยงาม รวมไปถึงวัฒนธรรมองค์ความรู้หรือภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่นด้วย จึงทำให้มีผลิตภัณฑ์สิ่งทออยู่มากมายหลายรูปแบบเลือกใช้ตามความต้องการ จนทำให้เกิดการแข่งขันสูงในท้องตลาดดังนั้นการที่ผลิตภัณฑ์แต่ละชิ้นจะสามารถได้รับความนิยมและคงอยู่ได้นั้นการออกแบบมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งทั้งนี้ถ้าไม่มีการออกแบบพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้มีความทันสมัย และตรงกับความต้องการของผู้บริโภค เพื่อดึงดูดความสนใจให้ผลิตภัณฑ์ยังได้รับความนิยมหรือโดดเด่นกว่าผลิตภัณฑ์ทั่วไป

จากแนวความคิดนี้ ถ้าผลิตภัณฑ์สิ่งทอไม่ได้มีการพัฒนาเทคนิครูปแบบ อาจจะทำให้เกิดการสูญหายไปจากความนิยม วัฒนธรรมของสังคมได้ ดังตัวอย่างการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวที่สูญหายไป ดังนั้นจึงควรออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอจากเทคนิคการเขียนลายแบบดั้งเดิมให้มีความทันสมัยและตรงกับความต้องการของผู้บริโภค จึงจะทำให้ภูมิปัญญาท้องถิ่นยังคงอยู่ในวัฒนธรรมสังคมในปัจจุบันได้ทำให้เกิดโครงการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลของตราฟีน่าเฮาส์ ดังนั้นในการออกแบบควรออกแบบให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภค รวมไปถึงการรักษาแนวทางและภาพลักษณ์ของร้านฟีน่าเฮาส์ด้วยทั้งนี้ยังเป็นการยกระดับเทคนิคการเขียนลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว ซึ่งเป็นเทคนิคดั้งเดิมให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน

ในการออกแบบเครื่องแต่งกาย สำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลของตราฟีน่าเฮาส์ จะต้องมี การศึกษาวิจัยข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวกับผู้บริโภคแนวทางและภาพพจน์ของร้านฟีน่าเฮาส์ข้อมูลพื้นฐานของการออกแบบที่จำเป็น เช่น การใช้สี ชนิดและคุณสมบัติของวัสดุ รูปแบบของลวดลายนอกจากนี้ยังมีการออกแบบให้มีลักษณะเป็นแบบ Mix and Match เพื่อให้ลูกค้าสามารถเลือกประยุกต์ใช้ตามความต้องการ ซึ่งจะทำให้มีการคงอยู่ของแนวคิดและภูมิปัญญาพื้นบ้านที่มีการพัฒนารูปแบบลักษณะให้เหมาะสมกับปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดความเจริญก้าวหน้าของธุรกิจการท่องเที่ยวรวมถึงภาวะเศรษฐกิจที่ดีขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. ออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลให้กับคอลเล็กชั่น summer 2006 ของบริษัทพินาเฮาส์
2. ศึกษาเทคนิคการเขียนลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว และเทคนิคอื่นๆ มาผสมผสานเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบลวดลายผ้า
3. เพื่อเพิ่มชนิดและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องเหมาะสมกับแนวคิด และภาพลักษณ์ของทางร้านซึ่งจะเป็นการขยายตลาดอีกด้วย
4. เพื่อนำเสนอเทคนิคใหม่ๆให้เกิดความแตกต่างจากสินค้าที่มีอยู่ในท้องตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเป็นไปได้ของโครงการ

1. ด้านนโยบาย

- ร้านพีน่าเฮาส์ เป็นร้านที่กลุ่มลูกค้าเป็นผู้หญิงช่วงอายุ 18-35 ปี ฐานะปานกลางเป็นส่วนใหญ่การพัฒนา และเพิ่มรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้ครอบคลุมความต้องการของผู้บริโภคจึงเป็นนโยบายในการขยายฐานกลุ่มลูกค้า อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาคุณภาพ และภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์สิ่งทอไทยให้มีมาตรฐานที่สูงขึ้น

2. ด้านเศรษฐกิจ

- โครงการนี้เป็นโครงการ ที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้น ของรูปแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอไทย และเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศ ทำให้เกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีลักษณะแบบหัตถอุตสาหกรรมจึงต้องอาศัยแรงงานจากมนุษย์ด้วย ไม่ได้ใช้เครื่องจักรผลิตเพียงอย่างเดียวดังนั้นเป็นโอกาสที่ดีที่จะช่วยให้แรงงานไทย (ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่ามีความละเอียดมีฝีมือ เหมาะกับลักษณะการผลิตที่เน้นการย้อมผ้าและการเขียนลายผ้า) ได้มีงานทำลดปัญหาการว่างงาน อันจะเป็นพื้นฐานอันดีที่จะทำให้ประเทศชาติพัฒนาได้ต่อไป

3. ด้านสังคมและสภาพแวดล้อม

- โครงการนี้เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวชายทะเล ซึ่งชายทะเลไทยก็จัดว่ามีความสวยงามติดอันดับของโลกทำให้เกิดการกระจายรายได้สู่ท้องถิ่น

4. ด้านการออกแบบ

- เป็นการพัฒนารูปแบบเครื่องแต่งกาย สำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลไปในทางที่ดีขึ้น เพื่อความเป็นสากลทั้งในด้านของรูปแบบสีล้น ตลอดจนเป็นการนำภูมิปัญญาดั้งเดิมมาใช้ ร่วมกับการออกแบบที่เป็นแนวร่วมสมัยซึ่งผลิตภัณฑ์ที่ทำการออกแบบนี้สามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหาเบื้องต้นที่เกิดขึ้น

1. กระเป่าโดยทั่วไปภายในยังไม่มี การแบ่งช่องบรรจุสัมภาระให้เป็นสัดส่วน ทำให้การบรรจุสัมภาระต่างๆยังอยู่ในวงกว้าง สามารถบรรจุได้หลายชนิดในช่องเดียวกันไม่สะดวกต่อการค้นหาสิ่งของภายใน
2. บางรูปแบบไม่มีช่องบรรจุสัมภาระภายนอก ซึ่งจำเป็นต่อการบรรจุสัมภาระเล็กน้อย เช่น แว่นตากันแดด ครีมกันแดด เป็นต้น
3. สัมภาระที่ใช้งานมีหลายรูปแบบทั้งของเปียกของแห้ง เช่น ชุดว่ายน้ำเปียกน้ำ การใส่ปนกัน ในกระเป่าที่ไม่มีการแบ่งประเภทการบรรจุที่เหมาะสม ทำให้สัมภาระเปราะเปื้อน
4. การทำลวดลายผ้าด้วยเทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าวเกือบจะสูญหายไปจากในปัจจุบัน
5. ผลิตภัณฑ์เดิมของร้านที่นำเฮาส์จะเน้นไปทางชุดทำงาน และชุดไปรเวท แต่ชุดสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลที่แสดงเอกลักษณ์ของทางร้านยังมีค่อนข้างน้อย

แนวทางการแก้ปัญหา

1. ศึกษาและวิเคราะห์การใช้สัมภาระในการพักผ่อนบริเวณชายหาด เพื่อให้ทราบถึงตำแหน่งของการจัดวางที่เหมาะสม ตลอดจนแบ่งหมวดหมู่ของการบรรจุสัมภาระอย่างเป็นสัดส่วน และมีรูปแบบการใช้งานให้เหมาะสมกับพฤติกรรมของผู้บริโภค
2. การออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่โดยเน้นให้ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบมีความร่วมสมัย และเกิดการผสมผสานการใช้เทคนิคดั้งเดิมและสมัยใหม่อย่างลงตัวโดยในการออกแบบนี้จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องของชุดผลิตภัณฑ์
3. นำเสนอการออกแบบลวดลายผ้าด้วยเทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าว เพื่อเป็นการอนุรักษ์เทคนิคดั้งเดิมที่สูญหายไป
4. เพื่อเพิ่มชนิดและรูปแบบของผลิตภัณฑ์ให้สอดคล้องเหมาะสมกับแนวคิด และภาพลักษณ์ของทางร้านซึ่งจะเป็นการขยายตลาดผู้บริโภคอีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของโครงการ

1. ออกแบบลวดลายโทนสีที่ผสมผสานเทคนิคดั้งเดิมคือ เทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าวและ ตกแต่งด้วยเทคนิคพิมพ์ลายด้วยลวดลายที่ร่วมสมัย เพื่อนำไปใช้เป็นต้นแบบในการพิมพ์ ลายในระบบอุตสาหกรรม
2. ผลิตภัณฑ์สิ่งทอสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลที่จะทำการออกแบบประกอบไปด้วย

- กระเป๋าเก็บผลิตภัณฑ์สิ่งทอ	จำนวน	1	แบบ
- เสื้อสายเดี่ยว	จำนวน	1	แบบ
- เสื้อเชิ้ตแขนสั้น	จำนวน	1	แบบ
- กางเกงขาสั้น	จำนวน	1	แบบ
- กระโปรงกางเกง	จำนวน	1	แบบ
- ผ้าพันคอเนกประสงค์	จำนวน	1	แบบ
- ผ้าปูนอนชายหาด	จำนวน	1	แบบ
- หมวก	จำนวน	1	แบบ
3. ออกแบบให้เครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลมีลักษณะแบบ Mix and Match เพื่อดึงดูดลูกค้าให้สามารถเลือกซื้อประยุกต์ใช้ได้หลายรูปแบบ
4. ออกแบบโดยให้มีการใช้วัสดุ และเทคนิคที่ผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรมภายในประเทศซึ่ง เป็นการลดต้นทุนและส่งเสริมวัสดุในประเทศไทยให้เป็นที่แพร่หลายมากขึ้น
5. ออกแบบผลิตภัณฑ์ให้กับกลุ่มผู้บริโภคที่มีลักษณะดังนี้
 - เป็นกลุ่มเฉพาะผู้หญิงตามนโยบายของร้านพีน่าเฮาส์
 - กลุ่มคนวัยรุ่น ถึงวัยทำงานในช่วงอายุ 18 - 25 ปี มีกำลังซื้อปานกลางจนถึงสูง
 - มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 9,000 -30,000 บาท

แนวทางการศึกษาวิจัย

1. ศึกษาข้อมูลทั่วไปของบริษัทพีน้าเฮาส์
2. ศึกษากรรมวิธีการเรียงลายด้วยเทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าว
3. ศึกษารูปแบบผลิตภัณฑ์โกโก้เคี้ยวในท้องตลาด
4. ศึกษาทฤษฎีการออกแบบ สำหรับนำมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมที่สุด
5. ศึกษาคุณสมบัติของผ้าและการนำมาใช้งานที่ถูกต้องเหมาะสม
6. ศึกษาจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง เช่น สีและลวดลาย
7. ศึกษาวิธีการพิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม
8. วิเคราะห์และสรุปผลเพื่อเป็นข้อมูลในการกำหนดแนวทางในการออกแบบ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นการพัฒนาตัวผลิตภัณฑ์ให้มีรูปแบบการใช้งานกับลวดลาย ที่เหมาะสมตามหลักสากล และมีความแตกต่างจากท้องตลาดทั่วไป
2. การได้ศึกษาเทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าวก่อให้เกิดการสร้างลวดลายซึ่งสามารถผลิตได้ในระบบอุตสาหกรรม
3. เป็นการกระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความรู้สึกต้องการท้องเที่ยวชายทะเล
4. แสดงให้เห็นคุณค่าของศิลปะและความสวยงามของภูมิปัญญาท้องถิ่นเกิดการประยุกต์นำมาใช้ในรูปแบบต่างๆและเกิดการอนุรักษ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ สรุปผล

ข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทพินาเฮาส์

ความเป็นมาของบริษัท

ก่อตั้งบริษัทโดย นายสุพจน์ ตันติจิรสกุล ประธานบริษัทพินาเฮาส์กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ในปี พ.ศ. 2515 เป็นผู้ผลิต และจำหน่ายเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย อุปกรณ์กีฬา และรองเท้าภายใต้แบรนด์ ในเครือทั้งหมดคือ ร้าน PENA HOUSE , TEN&CO , BNN , ITEMS , GALLOP , U-FO , SPORT STADIUM , SPORT NOUVEAU , GOLFCHALLENGE , IYARA โดยบริษัทตั้งอยู่เลขที่ 967 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 46 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด จังหวัดกรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10700 โดยสามารถติดต่อทางบริษัทได้ดังนี้

- เว็บไซต์ www.penahouse.co.th
- โทรศัพท์ : 0-2434-6921
- แฟกซ์ : 662-434-7537

สถานที่จัดจำหน่าย

จัดจำหน่ายส่งออกต่างประเทศในแถบเอเชียเช่น มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น แต่จัดจำหน่ายภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ โดยเปิดเป็นร้านตามสถานที่ท่องเที่ยว และห้างสรรพสินค้าซึ่งจำนวนสาขาทั้งหมด มีดังนี้

Shop Outlet

- มานูญครอง
- พัทยา
- แฟชั่น ไอล์แลนด์
- เดอะมอลล์ งามวงศ์วาน
- เดอะมอลล์ บางกะปิ
- ดรีมเวิร์ล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ให้บริการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เดอะมอลล์ บางกะปิ
- ซีคอนสแควร์ - โลดส์
- ซีคอนสแควร์ - โรบินสัน
- อิมพีเรียล สำโรง
- คาร์ฟูร์ รัชดา
- คาร์ฟูร์ บางบอน
- อุดรธานี
- กาดสวนแก้ว เชียงใหม่
- นครราชสีมา
- สมุย
- Outlet พัทยา
- ไดอาน่า หาดใหญ่
- ลีการ์เด็น หาดใหญ่
- อยูธยา ปาร์ค

Shop

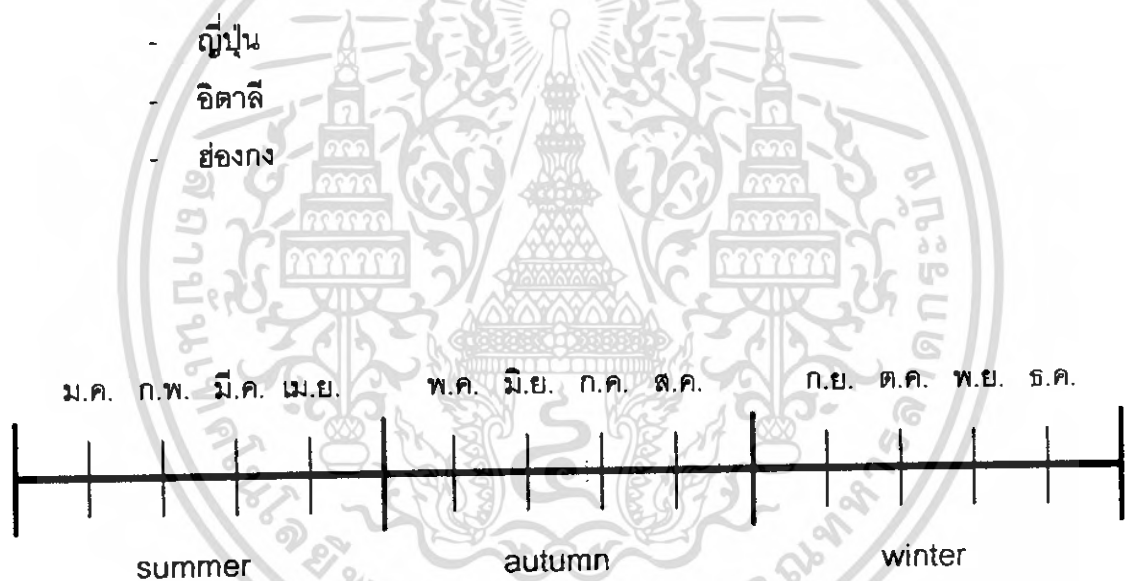
- ชั้น 3 สยามเซ็นเตอร์
- สีลม คอมเพล็กซ์
- ดี เอมโพเรียม
- เวอร์ลเทรอดเซ็นเตอร์
- ระยอง
- เซ็นทรัล ลาดพร้าว
- เซ็นทรัล ปิ่นเกล้า
- เซ็นทรัล บางนา
- เซ็นทรัล พระราม 3 พัทยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระบบการทำงานของฝ่ายออกแบบ

แผนกออกแบบจะทำการออกแบบทุก 4 เดือนล่วงหน้า ตามฤดูกาลที่เปลี่ยนแปลงไปโดยยึดตามแนวโน้มหรือเทรน (trend) ของต่างประเทศทั้งทางอินเทอร์เน็ต (internet) และแมกกาซีน (magazine) จากเมืองปารีสและมิลานเป็นส่วนใหญ่เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการออกแบบหรือการผลิตสินค้าของทางร้าน ซึ่งสามารถนำแนวโน้มแฟชั่นมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับแบรนด์พีน่าเฮาส์ในแนวทางที่เหมาะสมอย่างลงตัว เพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีความสอดคล้อง กับกระแสนิยมของตลาดหลักคือประเทศไทยซึ่งแบ่งเป็น 3 ฤดูกาลตามสภาพแวดล้อม

โดยวัสดุหลักของบริษัทพีน่าเฮาส์มักเลือกใช้ภายในประเทศ และนำเข้าวัสดุบางส่วนจากต่างประเทศคือ

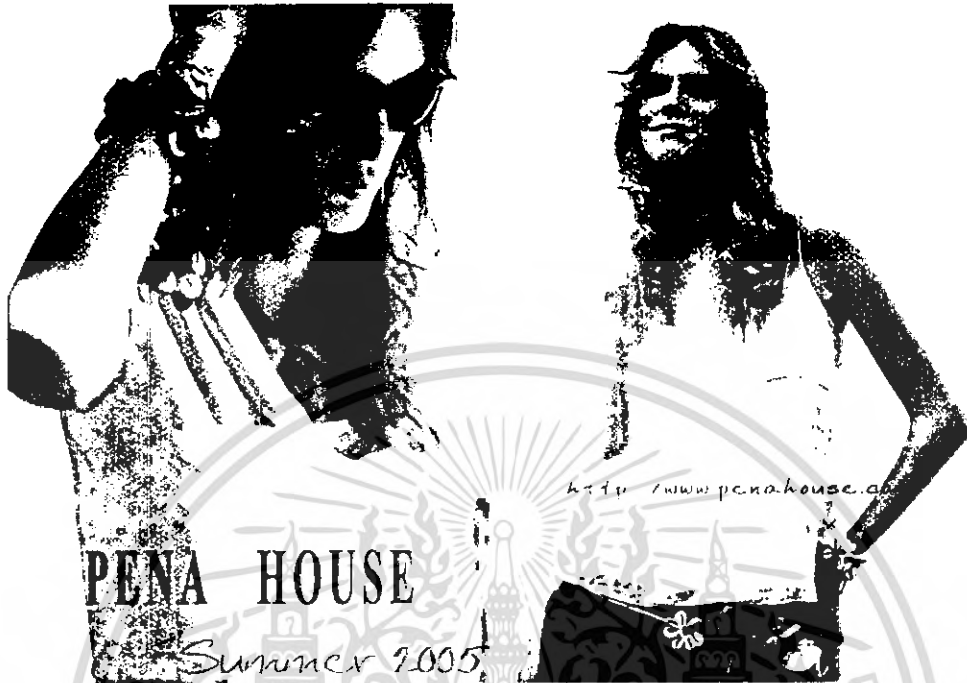
แผนภูมิที่ 1 แสดงลักษณะช่วงเวลาการทำงานของฝ่ายออกแบบ

ภาพที่ 1 แสดงแนวทางการออกแบบสำหรับกลุ่มวัยทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้ภาพที่ 2 แสดงแนวทางการออกแบบสำหรับกลุ่มวัยรุ่นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3 แสดงแคตตาล็อก summer 2005

ภาพที่ 4 แสดงรูปแบบแคตตาล็อก summer 2005

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนเวลาสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนูญาดเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

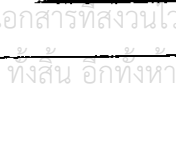
ภาพที่ 5 แสดงแคตตาล็อก autumn-winter 2004-05

ภาพที่ 6 แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกาย autumn-winter 2004-05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เฉพาะงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญตเห็นไปไซประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างรายละเอียดผลิตภัณฑ์ของทางร้าน

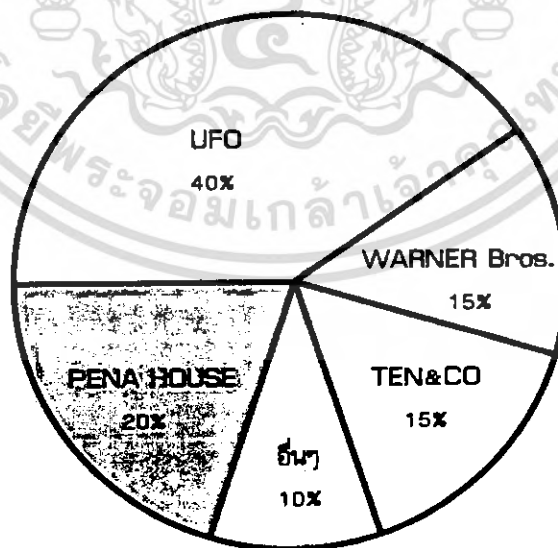
รูปผลิตภัณฑ์	รายละเอียด	ราคา
	Woven Sleeveless PW 2196 GR Skirt Length Full PW 2210 GR	990.- 1,290.-
	Linen Dress PW 2145 MA	1,590.-
	Woven Sleeveless PW 2155 OW	790.-
	Shorts PS 7461 OW	890.-
	Blouse PW 2211 RE	990.-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นโยบายของบริษัท

นายสุพจน์กล่าวว่า "สำหรับนโยบายของบริษัทมีแนวโน้มที่จะปรับการออกแบบเสื้อผ้าให้เจาะจงกับลูกค้าที่มาเดินศูนย์การค้ามากขึ้นเช่นกัน ซึ่งล่าสุดบริษัทได้ปรับภาพลักษณ์ของร้านพีน่าเฮาส์ในสาขาเอมโพเรียม เพื่อเจาะกลุ่มลูกค้าระดับบน พร้อมกันนี้บริษัทยังได้ปรับตัวหันมาเน้นทำตลาดต่างประเทศในเชิงรุกมากขึ้นโดยเฉพาะแถบเอเชียใต้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์ เป็นต้น รวมถึงการขยายตลาดไปยังแถบตะวันออกกลางในระยะแรกจะเป็นการร่วมทุนกับผู้ประกอบการท้องถิ่นในลักษณะการจำหน่ายตามห้างสรรพสินค้า ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างแบรนด์ให้คนภายในประเทศได้รู้จักก่อน

เหตุผลที่บริษัทขยายตลาดไปต่างประเทศ เนื่องจากรัฐบาลไทยมีแนวโน้มจะนำสินค้าไฮเอนด์จำนวน 4,000 รายการมาลดภาษีเหลือ 0% ส่งผลให้สินค้าอินเทอร์แบรนด์มีราคาที่ถูกลงและเข้ามาทำตลาดได้ง่ายขึ้น ซึ่งผู้ประกอบการของไทยไม่ต้องการที่จะตั้งรับเพียงอย่างเดียว ในขณะเดียวกันบริษัทก็อาศัยกำแพงภาษีที่ลดลงเช่น สิงคโปร์ลดลงเหลือ 0% ในบางประเทศ 5% และจะทยอยลดเหลือ 0% ในปี 2548 ไปทำตลาดต่างประเทศเช่นเดียวกัน และว่าอย่างไรก็ตามหากการเปิดตลาดต่างประเทศประสบความสำเร็จ บริษัทมีแนวโน้มที่จะเปิดขอเอง ส่วนผลประกอบการของบริษัทในปีที่ตั้งเป้าเติบโต 5-10% เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมาแบ่งเป็นสัดส่วนรายได้จากแบรนด์ยู-ไฟร์ 40% พีน่าเฮาส์ 20% เท็นแอนด์โค 15% วอร์เนอร์บราเธอร์ 15% และอื่นๆ 10%"

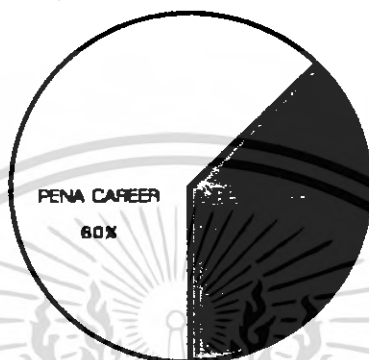
แผนภูมิที่ 2 แสดงสัดส่วนรายได้ของบริษัทพีน่าเฮาส์ในปีพ.ศ. 2548

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้ผลิตภัณฑ์

กลุ่มเป้าหมายของร้านพีน่าเฮาส์

ตามนโยบายของร้านพีน่าเฮาส์แบ่งกลุ่มเป้าหมายเป็น 2 กลุ่มหลักคือ

แผนภูมิที่ 3 แสดงสัดส่วนกลุ่มเป้าหมายของบริษัทพีน่าเฮาส์

1. Pena Career

สำหรับกลุ่มวัยทำงานที่มีทั้งรูปแบบชุดทำงาน และชุดลำลองสำหรับอยู่บ้านหรือ
ท่องเที่ยวซึ่งจะมีสีสันรูปแบบเรียบง่ายให้เหมาะสมกับช่วงอายุ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับใช้ภายในร้านพีน่าเฮาส์เท่านั้น หากมีผู้ใดที่นำเอกสารนี้ไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพีน่าเฮาส์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. Pena Weekend

สำหรับกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งจะมีรูปแบบ และสีสันที่สนุกสนานตามแฟชั่นมากกว่าแบบ pena career เหมาะสำหรับวันพักผ่อนอยู่บ้านหรือท่องเที่ยว แต่ก็คงรูปแบบเรียบง่ายอยู่ เพื่อให้เหมาะกับภาพลักษณ์ของร้านพีน่าเฮาส์

ภาพที่ 8 แสดงการออกแบบเสื้อผ้าสำหรับกลุ่ม pena weekend

ข้อมูลทางด้านกายภาพของผู้บริโภค

เนื่องจากนโยบายที่จะขยายตลาดกลุ่มลูกค้าวัยรุ่นของบริษัทจึงเลือกออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีแบบล้าลองสำหรับกลุ่ม pena weekend ซึ่งสามารถสรุปข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายหลักได้ดังนี้

เพศ	หญิง
อายุ	18 - 25 ปี
เชื้อชาติ	ส่วนใหญ่มีเชื้อชาติไทยเป็นส่วนใหญ่และแถบเอเชียได้แก่ มาเลเซีย สิงคโปร์
ฐานะ	ฐานะอยู่ในชั้นปานกลางถึงดี
การศึกษา	ปริญญาตรีขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลด้านพฤติกรรมและจิตใจของผู้บริโภค

กลุ่มเป้าหมายมักจะมีปัจจัยต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจซื้อเครื่องแต่งกายดังนี้
รสนิยม

1. ชอบให้ผลิตภัณฑ์ที่ดี มีสไตล์
2. ชอบผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพและประณีต
3. ชอบใช้ของที่มียี่ห้อ (brand name)

พฤติกรรมการเลือกซื้อเครื่องแต่งกายของกลุ่มเป้าหมาย

1. กลุ่มเป้าหมายจะนิยมเลือกซื้อเครื่องแต่งกายซึ่งมีสีสันรูปแบบที่เรียบง่ายและทันสมัย
2. กลุ่มเป้าหมายจะชอบซื้อเครื่องแต่งกายที่สามารถประยุกต์สวมใส่ได้หลายรูปแบบ
3. ผู้ซื้อจะต้องสัมผัสเนื้อผ้ารายละเอียดในส่วนต่างๆ ทั้งลวดลายและเทคนิค รวมทั้งความประณีตในการตัดเย็บก่อนการตัดสินใจซื้อ

พฤติกรรมด้านการใช้งาน

เนื่องจากผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย ยังอยู่ในวัยที่ค่อนข้างมีอิสระเสรี อยู่ในช่วงกำลังเรียน บางส่วน บางส่วนกำลังจบการศึกษาและบางส่วนก็เริ่มทำงานมีเวลาว่างสำหรับการพักผ่อน ซึ่งกิจกรรมที่เป็นการพักผ่อนเช่น การท่องเที่ยวชายทะเล การสังสรรค์ตามสถานที่ท่องเที่ยว ยามค่ำคืน ดังนั้นเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่จะต้องมีความโดดเด่น ทันสมัย

ขนาดสัดส่วนของผู้บริโภค

ตามมาตรฐานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปขนาดสัดส่วนต่างๆมีกำหนดไว้แล้วดังนี้
ตารางที่ 2 แสดงขนาดเสื้อผ้าสำเร็จรูป

	S	S	M	M	L	L	XL
ขนาด(size)	8	10	12	14	16	18	20
รอบอก	33	34	35	36 1/2	38	39 1/2	41 1/2
รอบเอว	24 1/2	25 1/2	26 1/2	28	29 1/2	31	33
สะโพก	34 1/2	35 1/2	36 1/2	38	39 1/2	41	43
B.W.L.	15 3/4	16	16 1/4	16 1/2	16 3/4	17	17 3/4
F.W.L.	14	14 3/4	14 1/2	14 3/4	15	15 1/4	15 1/2
GRADE	1	1	1 1/2	1 1/2	1 1/2	2	-

- back waist length (ความยาวเอวด้านหลัง)
- front waist length (ความยาวเอวด้านหน้า)

ตารางที่ 3 แสดงขนาดเสื้อสตรี

หน่วย(ซม.)/ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	76	81	86.5	91.5	96.5	101.5
รอบอก	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84	86.5	89	91.5	94	96.5
ช่วงตัวด้านหลัง	37	38	39	-	40	-

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย .จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ , 2543.

ตารางที่ 4 แสดงขนาดกระโปรงสตรี

หน่วย(ซม.)/ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย .จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ , 2543.

ตารางที่ 5 แสดงขนาดกางเกงขาสั้น

หน่วย(ซม.)/ขนาด	30	32	34	36	38	40
รอบเอว	58.5	61	63.5	66	68.5	71
รอบสะโพก	84.5	86.5	89	91.5	94	96.5

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย .จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ , 2543.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 แสดงขนาดสัดส่วนสตรีในระบบเสื้อผ้าสำเร็จรูปหน่วยเป็นเซนติเมตร

	ขนาด 36 (S)	ขนาด 38 (M)	ขนาด 40 (L)	ขนาด 32 (XL)
ยาวหน้า	35	35.5	36	37
ยาวหลัง	38.5	39	40	41
ไหล่กว้าง	37	38	39	39
บ่าหน้า	30	31	32	33
บ่าหลัง	32	33	35	35
คอ	32	33	34	34
รักแร้	35	36	37	38
อก	80	84	90	92
อกบน	18	19.5	21	21
อกห่าง	18	18	20	20
รอบเอว	57	60	65	68
สะโพก	84	86-90	92	94
แขนยาว	13,45,67	13,45,70	14,46,5,72	14,47,73
ข้อมือ	13	14	15	15.5

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย . จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ , 2543.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์

รูปแบบของเสื้อ

ตัวเสื้อที่ปรากฏตามท้องตลาดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จะประกอบไปด้วย 3 ส่วนหลักๆด้วยกันดังนี้

- คอเสื้อ
- ปกเสื้อ
- แขนเสื้อ

ดังนั้นเสื้อในรูปแบบต่างๆที่ปรากฏอยู่นั้นก็นำส่วนประกอบ 3 ส่วนมาผสมผสานกันโดยแต่ละส่วนประกอบนี้ได้ถูกพัฒนา และออกแบบมาหลากหลายรูปแบบ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้หญิงในแต่ละโอกาสการใช้งานเท่าที่รวบรวมได้ โดยในที่นี้จะกล่าวเฉพาะที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

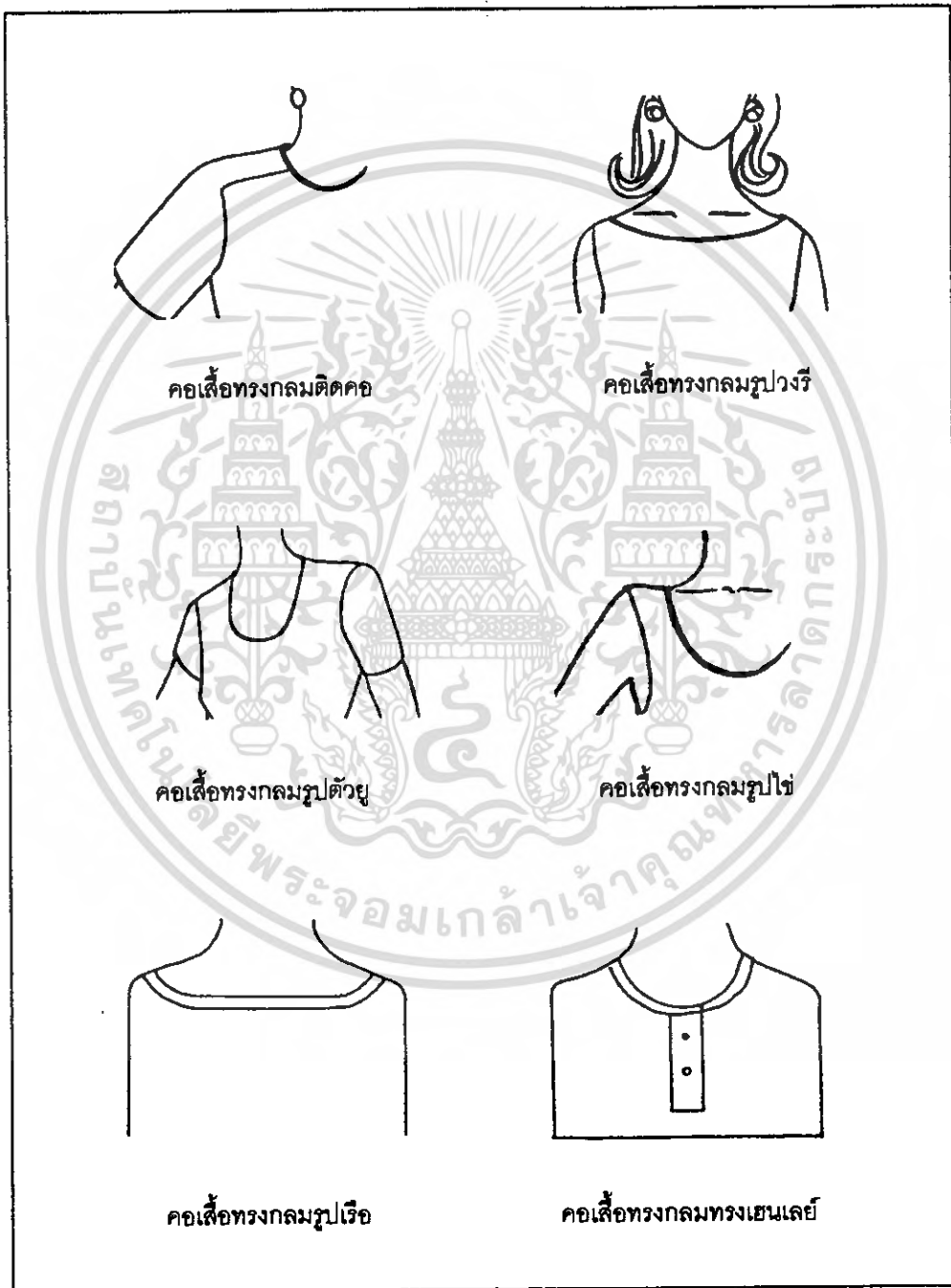
คอเสื้อรูปแบบต่างๆ

ในการกำหนดแบบคอเสื้อให้เหมาะสมกับผู้สวมใส่มีปัจจัยที่ต้องพิจารณา 3 ประการดังนี้

1. ขนาดและรูปทรงศีรษะของผู้สวมใส่ไม่เหมือนกันมีทั้งขนาดใหญ่เล็กต่างกันและมีลักษณะกลมบ้างยาวบ้าง ผู้ออกแบบจึงต้องคำนึงในจุดนี้ด้วย
2. รูปหน้าของผู้สวมใส่ สามารถแบ่งรูปหน้าที่จะนำมาพิจารณาเลือกแบบคอเสื้อที่เหมาะสมกับรูปหน้าได้ 3 แบบคือ
 - ผู้ที่มีรูปหน้ากลมควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอกลมเพราะจะยิ่งเน้นใบหน้าให้ดูกลมมากขึ้นควรเลือกคอแหลม
 - ผู้ที่มีรูปหน้าเหลี่ยมควรหลีกเลี่ยงเสื้อคอแหลมควรเลือกเสื้อคอกลม
 - ผู้ที่มีรูปหน้ายาวรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าไม่ควรสวมเสื้อคอแหลมเลือกเสื้อคอเหลี่ยม
3. ช่วงคอและไหล่ของผู้สวมใส่ลักษณะคอและไหล่ของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ผู้ออกแบบควรเลือกให้สัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมสวยงาม

คอเสื้อที่เหมาะสมสำหรับการสวมใส่เพื่อท่องเที่ยวชายทะเลแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

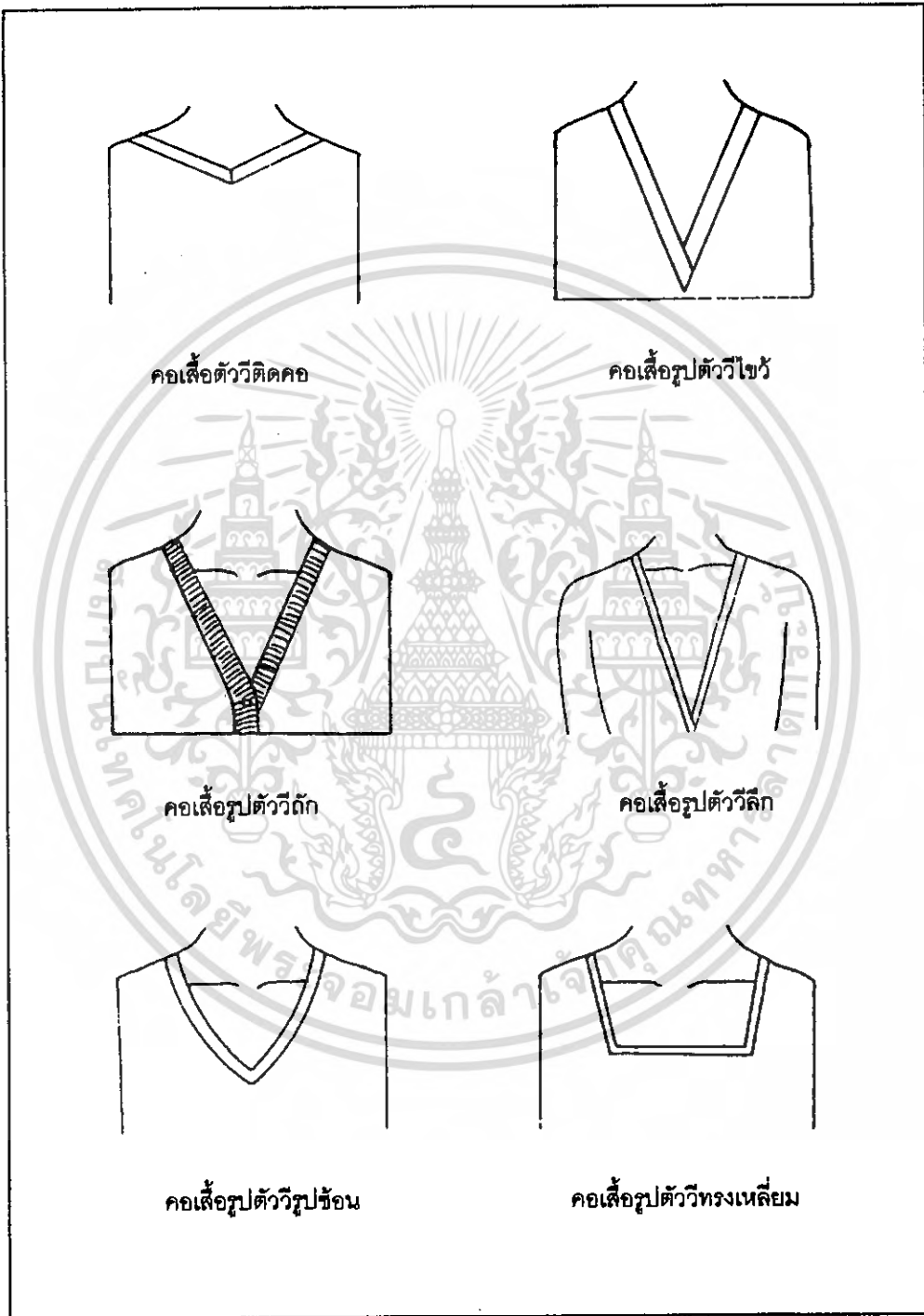
1. คอเสื้อทรงกลม (Round Neck)

ภาพที่ 9 แสดงคอเสื้อทรงกลม (round neck)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

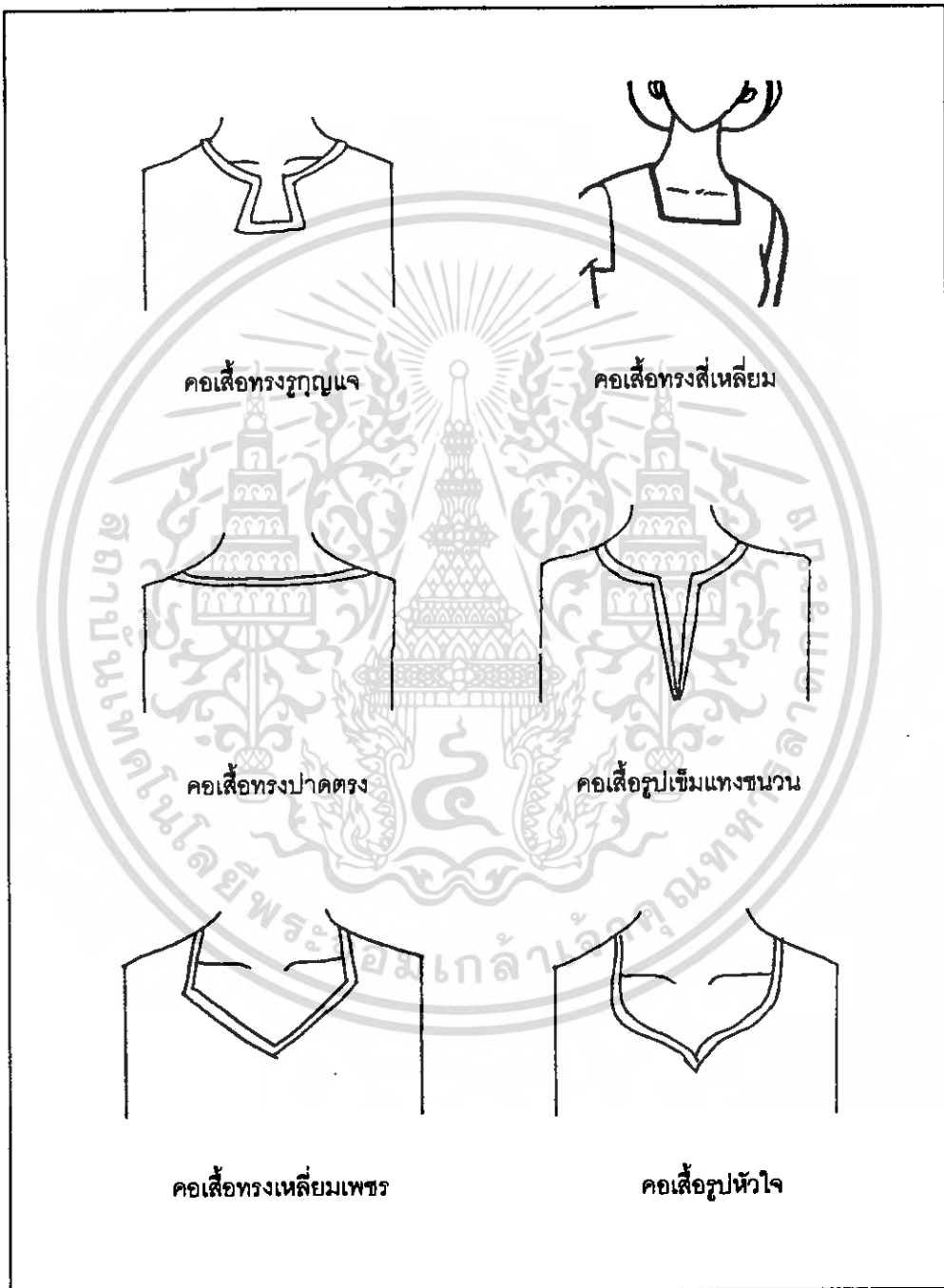
2. คอเสื้อรูปตัววี (V-Neck)

ภาพที่ 10 แสดงคอเสื้อทรงวี (v-neck)

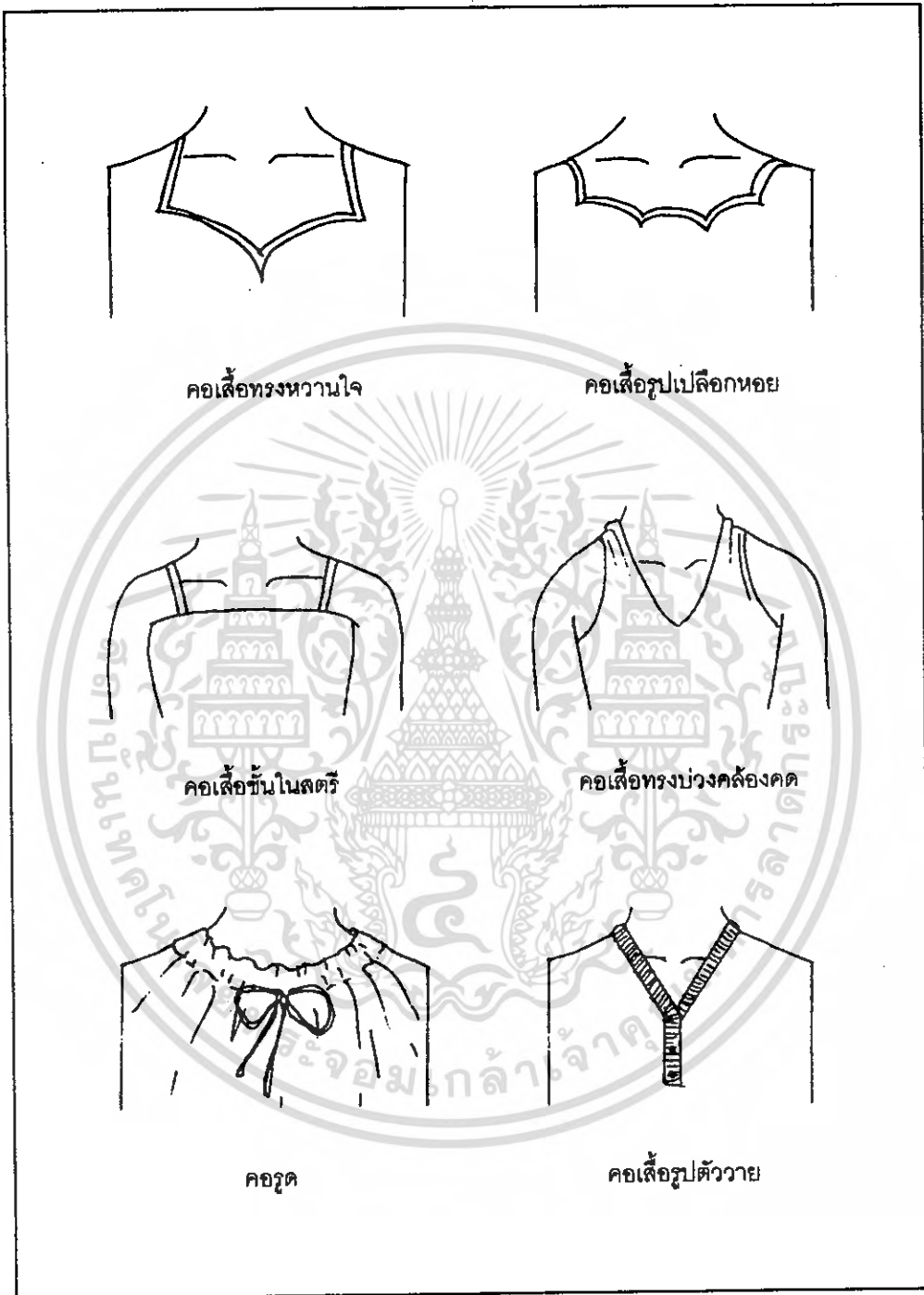
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. คอเสื้อแบบอื่นๆ หมายถึง คอเสื้อที่ได้รับการออกแบบเพิ่มเติมขึ้นใหม่ นอกเหนือไปจากคอเสื้อทรงกลม คอเสื้อรูปตัววีที่ได้กล่าวถึงไปแล้ว

ภาพที่ 11 แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ

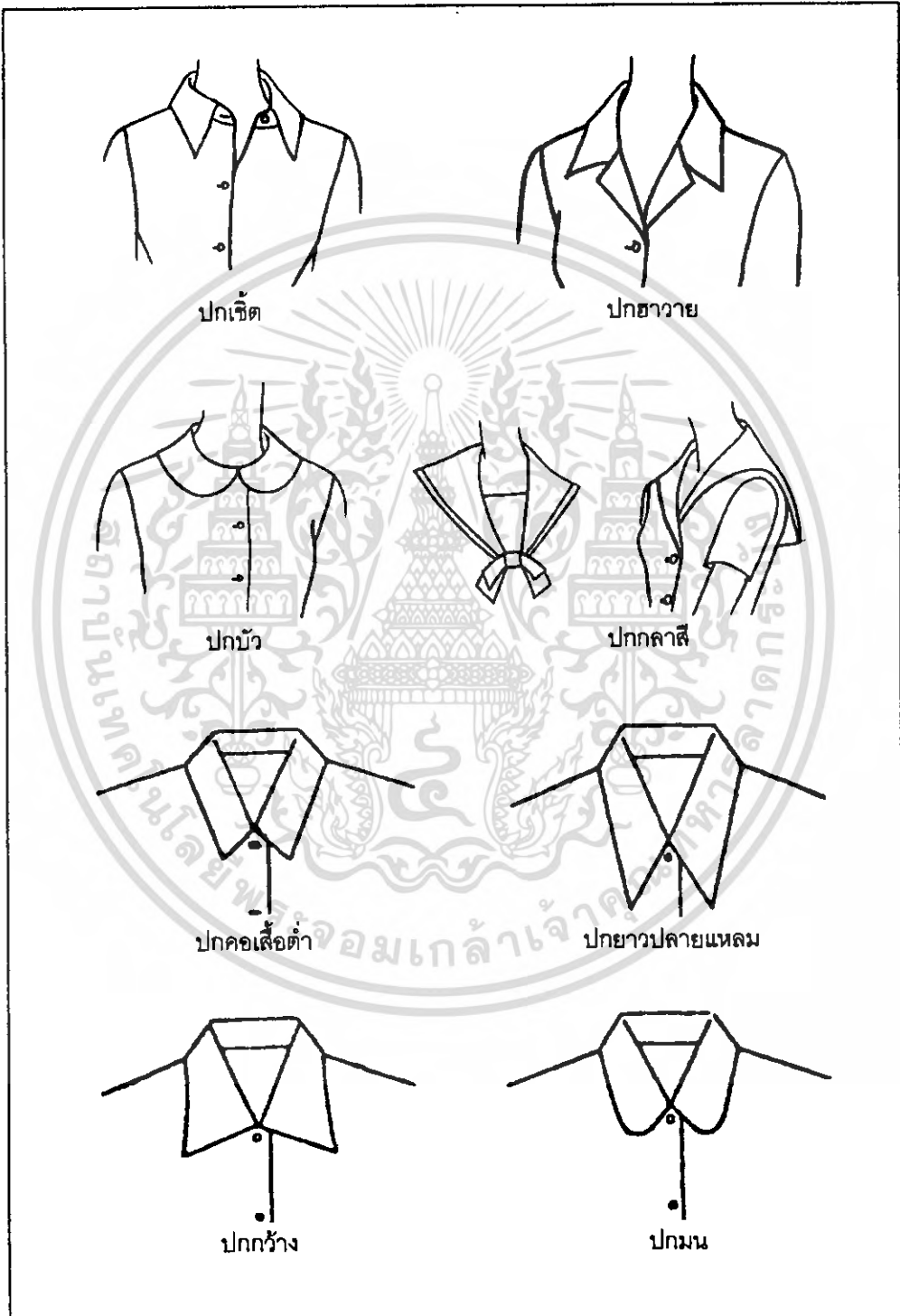
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 12 แสดงคอเสื้อแบบอื่นๆ(ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปกเสื้อรูปแบบต่างๆ

ภาพที่ 13 แสดงปกเสื้อรูปแบบต่างๆ

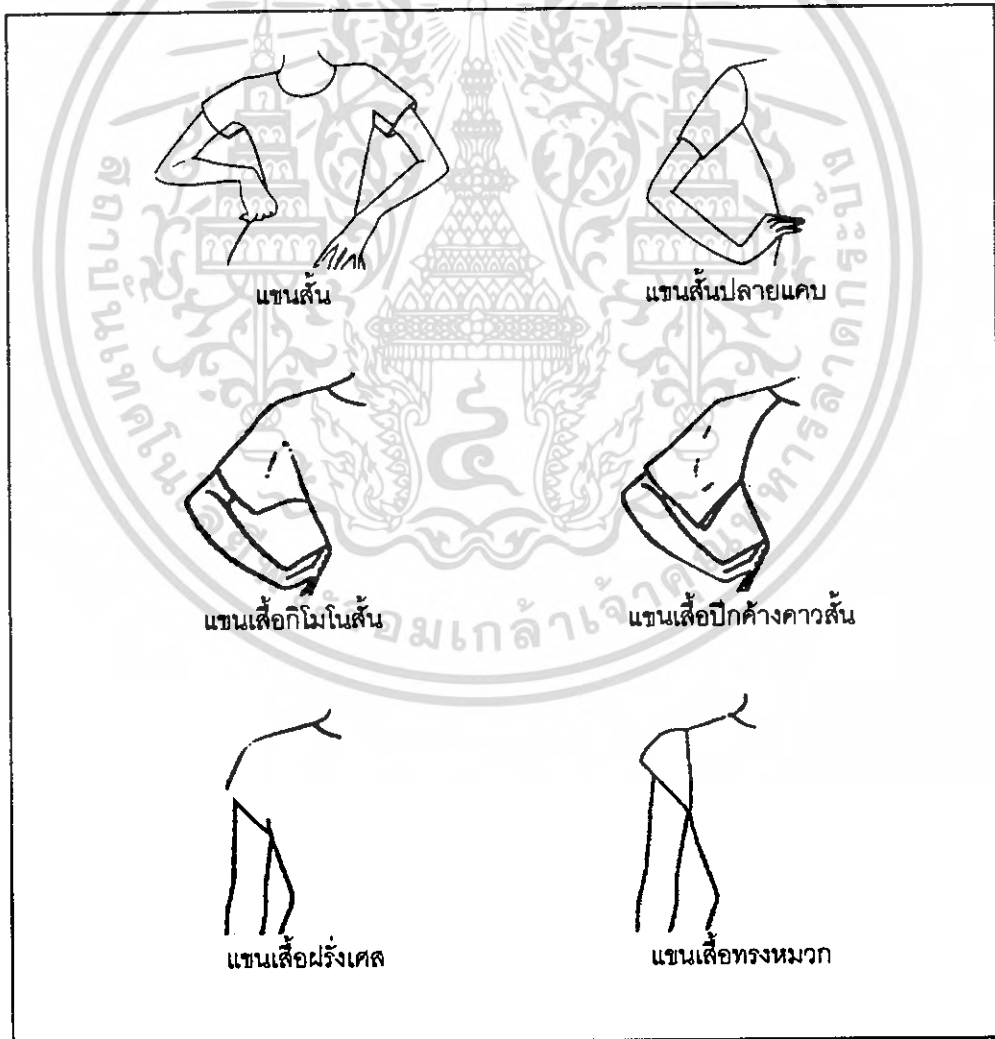
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แขนเสื้อรูปแบบต่างๆ

แขนเสื้อที่มีความยาวเป็นมาตรฐานประเภทต่างๆโดยสังเขปดังนี้

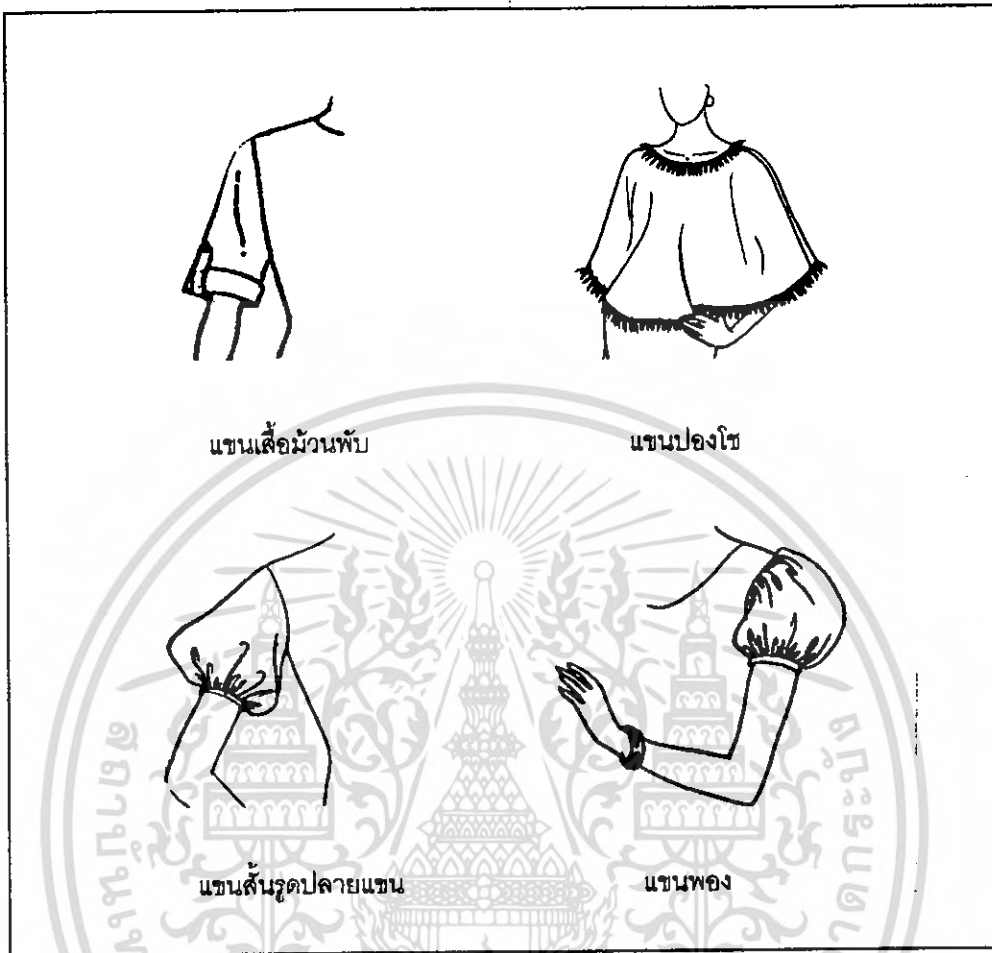
1. แขนสั้นมาก เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวแขนเพียงครึ่งหนึ่งของแขนสั้น
 2. แขนสั้น เป็นแขนเสื้อที่มีความยาวเพียงหนึ่งในสี่ของความยาวแขนจากหัวไหล่ถึงข้อมือ
- ชนิดของแขนเสื้อแบ่งได้เป็น 2 ชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1. แขนต่อ (set in sleeve) เป็นลักษณะของแขนเสื้อที่ใช้ผ้าคนละชิ้นกับตัวเสื้อมาเย็บต่อเป็นแขนเสื้อที่วางแขน
2. แขนในตัว (cut-in-one with the bodice) เป็นแขนเสื้อที่ใช้ผ้าตัวเสื้อทำเป็นแขนเสื้อด้วยได้แก่ แขนแรกแลน (raglan) แขนกิโมโน (kimono) แขนเสื้อแบบต่างๆที่มีผู้รวบรวมไว้มีดังนี้

ภาพที่ 14 แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 15 แสดงแขนเสื้อรูปแบบต่างๆ(ต่อ)

รูปแบบของผ้าพันแบบกระโปรง

การกำหนดขนาด

การกำหนดขนาดกว้างยาว ส่วนมากยึดตามขนาดมาตรฐานสากล ผ้าพันเป็นผ้าชิ้นที่นิยมใช้เป็นเครื่องแต่งกายซึ่งนิยมใช้หลายรูปแบบและมีขนาดต่างกันดังนี้

ผ้าพัน ที่ใช้นุ่งกายอย่างผ้าโล่ง ขนาด 42" x 2.5 หลา และ 42" x 3 หลา

ผ้าพันชายหัด ขนาดใหญ่ 52" x 2.5 หลา

ผ้าพันชายหัด ขนาดกลาง 42" x 2.5 หลา

ผ้าพันชายหัด ขนาดเล็ก 42" x 1.5 หลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

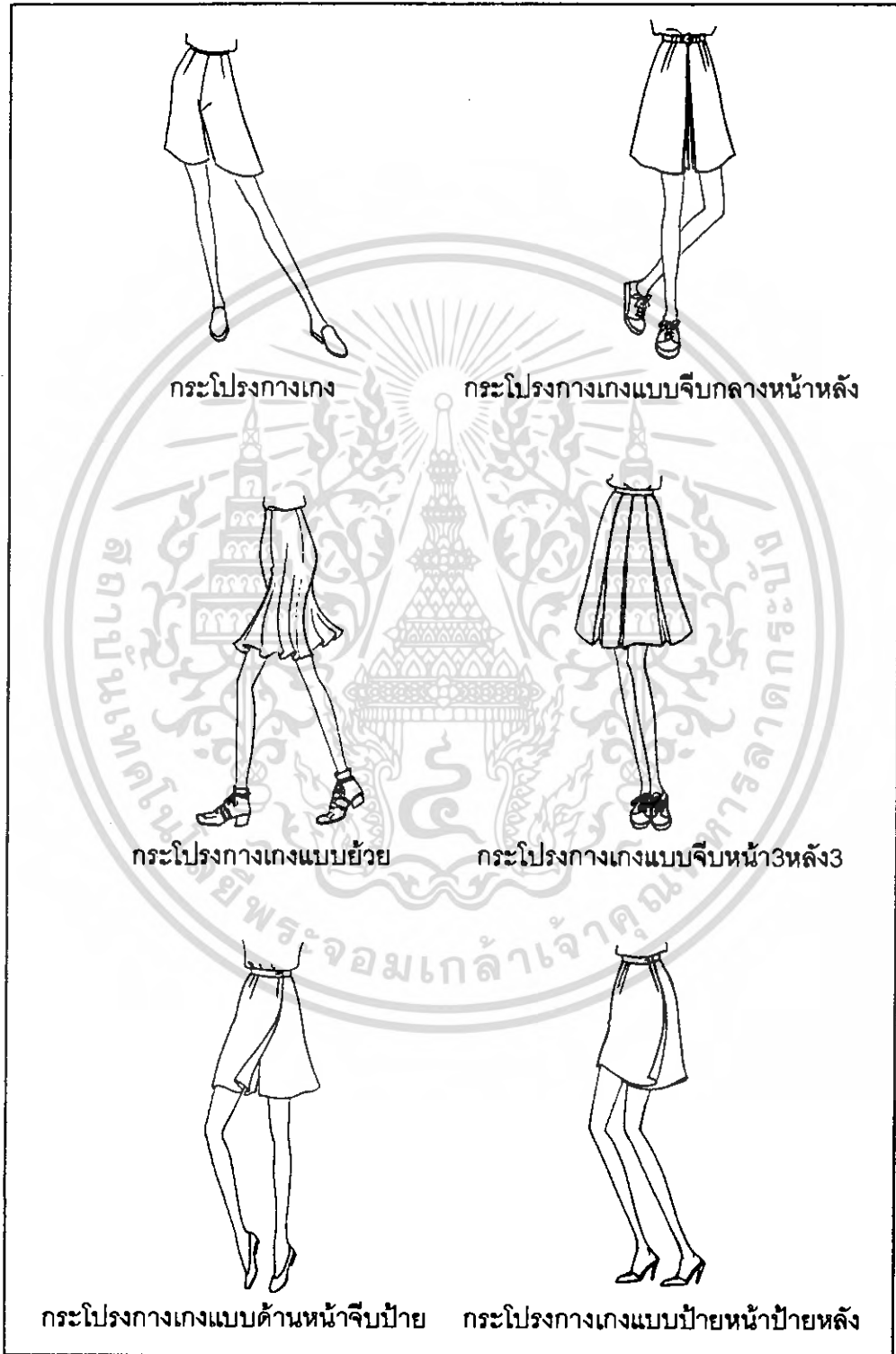
รูปแบบของกางเกงขาสั้น

ภาพที่ 16 แสดงรูปแบบของกางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบของกระโปรงกางเกง

ภาพที่ 17 แสดงรูปแบบของกระโปรงกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุประกอบ

ชิปใช้ยึดติดกันระหว่างผ้า 2 ผืนโดยการรูดเปิดปิดวิธีการใช้งานคือเย็บชิปติดกับผ้าให้แนวของรอยต่อตรงกันรูดพันชิปให้ติดหรือแยกจากกันโดยมีทั้งแบบชิปโลหะและชิปไนลอน โดยในงานด้านเสื้อผ้านั้นชิปที่เรามักจะใช้มีอยู่หลายชนิดตามลักษณะการใช้งานดังนี้

1. ชิปแบบทั่วไป เป็นชิปชนิดปิดท้ายมีเฉพาะตัวกึ่งกลาง มีทั้งตัวกึ่งด้านบน และด้านล่าง สำหรับยึดแถบผ้าทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อชิปเปิดจนสุด มักใช้กับพวกกางเกงที่มีตำแหน่งชิปอยู่ด้านหน้า

2. ชิปแบบซ่อน เป็นชิปชนิดปิดท้ายเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะของชิปเมื่อติดเข้ากับชิ้นส่วนของเสื้อผ้าจะไม่เห็นตัวชิป มักใช้กับกางเกงที่มีชิปด้านข้าง กระโปรง ชุดกระโปรง เป็นต้น

3. ชิปแบบเปิดท้าย เป็นชิปที่มีเดือยและสวมที่ปลายแถบผ้าทั้ง 2 ด้านเพื่อให้สามารถแยกเป็นอิสระได้เมื่อรูดชิปเปิด และต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดชิปปิด

ยางยึดเป็นวัสดุที่ช่วยในเรื่องของการปรับขนาดเพราะมีความยืดหยุ่นสามารถรองรับขนาดที่แตกต่างกันได้แต่ไม่ควรมากจนเกินไป เช่น ยางยึดที่ขอบกระโปรง ขอบกางเกง ยางยึดที่ใข้อยู่นี้มีหลายขนาดด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น 0.5cm , 2cm , 2.5cm , 4cm เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมียางที่ใช้ในการเย็บเพื่อให้เกิดการย่น ซึ่งมีลักษณะเป็นด้ายเส้นเล็ก ใช้งานโดยใส่ไว้ที่กระสวยของจักร เมื่อเย็บลงไปบนผ้ายางจะหดตัวทำให้ผ้าเกิดการย่น

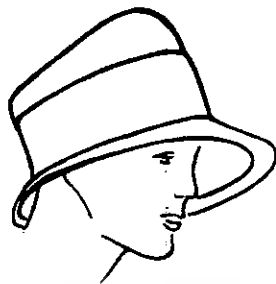
รูปแบบของหมวก

หมวก หมายถึง เครื่องสวมศีรษะมีรูปต่างๆ : เครื่องสวมหัวไม้ เช่น หมวกแจว (ที่มา: พจนานุกรมนักเรียน ฉบับเพิ่มคำศัพท์ปรับปรุงใหม่, 2529, หน้า 458)

รูปแบบของหมวกมีการพัฒนาตลอดเวลาโดยอาจมีทรงสูงขึ้นไปเรื่อยๆหรือปีกหมวกกว้างขึ้นหรือเล็กลง ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะหมวกสำหรับสตรีที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลโดยจะมีรูปแบบหลักๆดังนี้

หมวกโคลเซ (Cloche)

Cloche เป็นภาษาฝรั่งเศส หมายถึง กระดิ่ง หรือระฆัง (ที่มา: thaisoft so sethaputra dictionary 2.0) เป็นหมวกที่มีปีกครอบศีรษะ ลักษณะเป็นหมวกตกลงมาล้อมใบหน้า

ภาพที่ 18 แสดงหมวกโคลเซ

หมวกเบรตัน (Breton)

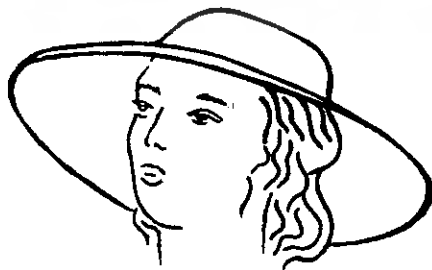
หมวกแบบนี้จำลองแบบจากรูปทรงของหมวกฟาง(staw hat) ปีกหมวกพลิกหางขึ้นรอบหมวก

ภาพที่ 19 แสดงหมวกเบรตัน

หมวกคาร์ทวีก (Cartwheel)

ลักษณะของหมวกมีปีกแบนกว้างใหญ่ แผ่เป็นวงกลมรอบหมวกซึ่งเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของรูปทรงหมวกที่สวยงาม

ภาพที่ 20 แสดงหมวกคาร์ทวีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบของหมวก

ปัจจัยที่ใช้พิจารณา	หมวกโคลเซ	หมวกเบรตัน	หมวกคาร์ทิวิล
1. ใช้งานได้เหมาะสม	3	2	4
2. เข้ากับการท่องเที่ยว	3	2	4
3. ผลิตง่าย	4	2	3
4. ตรงกับแนวโน้มแฟชั่น	3	2	4
รวม	13	8	15

หมายเหตุ : เกณฑ์ในการตัดสิน 4 คือดีมาก 3 คือดี 2 คือพอใช้ 1 คือไม่ดี

สรุป จากผลการเปรียบเทียบข้างต้นผู้ศึกษาจึงเลือกใช้รูปแบบหมวกคาร์ทิวิล

ส่วนประกอบของหมวก

1. กะโหลกหมวก (Crown)

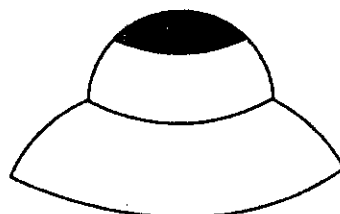
คือส่วนประกอบของหมวกทั้งหมดที่อยู่เหนือปีกหมวกอาจทำด้วยวัสดุชิ้นส่วนเดียวกัน

ภาพที่ 21 แสดงกะโหลกหมวก

2. ยอดหมวก (Tip)

เป็นส่วนที่อยู่บนสุดของกะโหลกหมวกทรงมักเป็นรูปไข่

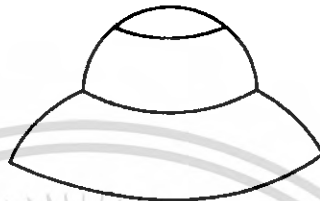

ภาพที่ 22 แสดงยอดหมวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. แถบด้านข้างหมวก (Sideband)

แถบด้านข้างหมวก (sideband) คือส่วนล่างของกะโหลกหมวก (crown) อยู่ใต้ยอดหมวก (tip) แต่อยู่เหนือปีกหมวก (brim)

ภาพที่ 23 แสดงแถบด้านข้างหมวก

4. ปีกหมวก (Brim)

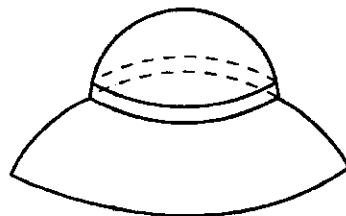
Brim หรือปีกหมวกจะอยู่ใต้กะโหลกหมวก (crown) มีทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็กมีทั้งแบบเปิดปีกหมวกหงายขึ้น แบบแบนราบและแบบปีกหมวกหุบต่ำ

ภาพที่ 24 แสดงปีกหมวก

5. สายรัดศีรษะ (Head Fitting Headband)

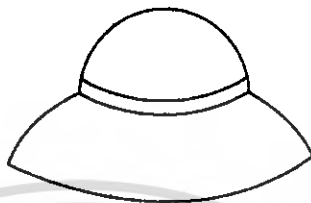
เป็นเส้นคาดด้านกะโหลกหมวก (crown) เป็นส่วนที่สัมผัสกับศีรษะและทำให้หมวกมีขนาดพอดีกับศีรษะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งาน **ภาพที่ 25 แสดงสายรัดศีรษะ** ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. สายรัดหมวก (Hat Band)

เป็นสายคาดด้านนอกซึ่งรัดพอดีรอบหมวกอยู่ด้านบนนอกของสายรัดศีรษะ(head fitting headband) เป็นส่วนปกปิดรอยต่อระหว่างปีกหมวก (brim) กับกะโหลกหมวก

ภาพที่ 26 แสดงสายรัดหมวก

ตารางที่ 8 แสดงขนาดของหมวก

ขนาด (size)	หน่วยวัด นิ้ว (Inches)	หน่วยวัด ซม.(cm.)	
	6	19	48
	6 1/8	19 3/8	49
	6	19	50
	6 3/8	20	51
XS	6	20	52
XS	6 5/8	21	53
S	6	21	54
S	6	21 5/8	55
M	7	22	56
M	7 1/8	22	57
L	7	23	58
L	7 3/8	23	59
XL	7	32	60
XL	7 5/8	24	61
XXL	7	24	62
XXL	7 7/8	25	63
	8	25	64

ที่มา : การออกแบบเครื่องแต่งกาย . จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์ , 2543.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลวดลายที่ปรากฏ

หมวกมีรูปแบบ และลวดลายมากมายหลากหลายแบบให้ผู้บริโภคได้เลือกตามความชอบ และความต้องการแต่ละคน มีทั้งแบบที่ใช้ผ้าพื้นและผ้าที่มีลวดลายหรือใช้วัสดุอื่นๆ เช่น หนังแต่ในที่นี้จะเลือกเฉพาะแบบที่มีลวดลาย ซึ่งจะเป็นรูปแบบที่ใกล้เคียงกับผลิตภัณฑ์ที่จะทำการออกแบบ คือต้องมีลวดลาย และจะจำแนกตามลักษณะของการจัดวางลายเช่นกันคือ

1. ระบบเนื้อที่จำกัด

ลวดลายในระบบเนื้อที่จำกัดหมายถึง ลวดลายเดี่ยวๆ หรือลายตามขอบริม ซึ่งในการใช้ลายประเภทนี้ตกแต่งหมวกสตรี มักจะเป็นลายที่แต่งตามขอบริมและตกแต่งในส่วนของสายรัดหมวกมีทั้งที่ใช้ผ้าตกแต่งหรือใช้วัสดุอื่นๆ เป็นต้นว่าให้ลูกบิดมาปักเป็นลวดลาย การตกแต่งเพียงเล็กน้อยบนหมวกที่มีสีเขียวๆทำให้หมวกดูมีจุดเด่นขึ้นมาได้

ภาพที่ 27 แสดงลวดลายที่ปรากฏบนหมวกในระบบเนื้อที่จำกัด

2. ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

มักจะเป็นหมวกที่ตัดจากผ้าที่มีลวดลายอยู่แล้วขึ้นอยู่กับลวดลายของผ้ามีทั้งลายขนาดเล็ก ลายขนาดกลาง และลายขนาดใหญ่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความชอบของแต่ละคนแต่โดยส่วนมากลวดลายขนาดเล็กจะสามารถเข้ากับชุดและโอกาสต่างๆ ได้ง่ายกว่า ส่วนลวดลายขนาดใหญ่มักจะดูค่อนข้างเปรี้ยวเหมาะกับคนที่มีความมั่นใจในตัวเองสูง ลวดลายของผ้าส่วนมากจะเกิดจากการพิมพ์ผ้าด้วยระบบต่างๆกัน ตามเนื้อผ้า และอาจจะเอาวัสดุอื่นๆมาประกอบ เช่นหนัง ผ้าลูกไม้ เป็นต้น

ภาพที่ 28 แสดงลวดลายที่ปรากฏบนหมวกในระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

รูปแบบของกระเป๋า

กระเป๋าที่เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเล จะมีลักษณะลำลอง ซึ่งกระเป๋าประเภทนี้เป็นกระเป๋าที่ใช้งานกว้างๆ ของที่ใส่ส่วนใหญ่เป็นเครื่องสำอาง กระเป๋าใส่ธนบัตร และของส่วนอื่นๆ เช่น ยาประจำตัว แว่นตากันแดด ดังนั้นลักษณะกระเป๋าจะไม่เป็นทางการโชนส์สไตล

การวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการออกแบบกระเป๋า ตั้งแต่ลักษณะรูปทรงของกระเป๋า วัสดุที่ใช้ผลิต ลักษณะการนำพามีดังต่อไปนี้

ข้อมูลเกี่ยวกับกระเป๋า

ลักษณะการบรรจุสัมภาระของนักท่องเที่ยวทั่วไป มีด้วยกันหลายรูปแบบแตกต่างกันตามวัตถุประสงค์การใช้งานโดยทั่วไปแล้ว เราสามารถจำแนกประเภทกระเป๋าได้ดังนี้

จำแนกประเภทของกระเป๋าตามโครงสร้าง

การจำแนกประเภทนี้ วัสดุเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลโดยตรงกับโครงสร้างของกระเป๋า ซึ่งวัสดุที่ใช้มีหลายชนิด เช่น ผ้า หนัง พลาสติก ฯลฯ เราแบ่งประเภทของกระเป๋าได้เป็น 3 แบบ คือ

1. กระเป๋าสำหรับบรรจุสัมภาระแบบคงรูป (Luggage or Case)

ลักษณะโครงสร้างของกระเป๋าเป็นโครงแข็งที่คงรูป ส่วนใหญ่ทำจากวัสดุแข็ง เช่น พลาสติก ABS หรือไฟเบอร์กลาส ซึ่งสามารถอัดให้แข็งเป็นรูปลักษณะตามที่ต้องการและจะคงรูปร่างนั้นตลอดไป กระเป๋าประเภทนี้มีลักษณะแข็งแรง ทนต่อแรงกระแทก กันน้ำได้และทำความสะอาดได้ง่าย แต่มีข้อเสียคือมีน้ำหนักมากกว่าราคาแพงเพราะมีขั้นตอนการผลิตที่ยุ่งยากอีกทั้งเป็นรอยขีดข่วนได้ง่าย

2. กระเป๋าสำหรับบรรจุสัมภาระแบบไม่คงรูป (Bag)

ลักษณะเป็นกระเป๋าที่มีลักษณะใช้ถือหรือสะพายก็ได้ ภายในไม่มีโครงสร้างเสริมความแข็งแรงไม่สามารถคงรูปตั้งอยู่ได้ วัสดุที่ใช้มักเป็นวัสดุอ่อนมีได้หลายชนิด เช่น ผ้า ผ้าร่ม พลาสติกบาง ฯลฯ สามารถทำรูปทรงได้หลายรูปแบบตามต้องการ โดยมากนิยมใช้กับการท่องเที่ยวต่างแรมระยะสั้นหรือใช้ชั่วคราว กระเป๋าประเภทนี้มีน้ำหนักเบาราคาถูกผลิตง่าย ทำความสะอาดง่าย รับน้ำหนักได้ไม่มาก และวัสดุบางชนิดไม่กันน้ำ

3. กระเป๋าสำหรับบรรจุสัมภาระแบบกึ่งคงรูป (Trunks)

ลักษณะเป็นกระเป๋าที่มีรูปทรงค่อนข้างแน่นอน มีลักษณะอยู่ระหว่างกระเป๋าทั้ง 2 ประเภทดังที่กล่าวมาข้างต้นมีโครงสร้างที่สามารถทำให้กระเป๋าตั้งอยู่ได้แต่ไม่เป็นทรงแข็งที่สามารถคงรูปถาวร วัสดุที่ใช้มีหลายชนิดมีทั้งวัสดุอย่างอ่อนเสริมโครงสร้างแข็ง และวัสดุอย่างแข็งที่สามารถคงรูปได้ด้วยตัวเองแต่ไม่มีโครงภายใน กระเป๋าประเภทนี้มีน้ำหนักเบา มีรูปทรงสวยงาม ทำความสะอาดง่าย ถ้าเลือกใช้วัสดุ และวิธีการตัดเย็บที่เหมาะสมจะมีความทนทาน

ตารางที่ 9 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างกระเป๋า

ปัจจัยที่ใช้พิจารณา	แบบคงรูป	แบบกึ่งคงรูป	แบบไม่คงรูป
1. ใช้งานได้สะดวก	3	4	2
2. เข้ากับการท่องเที่ยว	2	3	4
3. ผลิตง่าย	1	3	4
4. ตรงกับแนวโน้มแฟชั่น	1	3	4
รวม	7	13	14

หมายเหตุ : เกณฑ์ในการตัดสิน 4 คือดีมาก 3 คือดี 2 คือพอใช้ 1 คือไม่ดี

สรุป จากผลการเปรียบเทียบข้างต้นผู้ศึกษาจึงเลือกลักษณะโครงสร้างกระเป๋าแบบไม่คงรูป

การจำแนกประเภทของกระเป๋าตามลักษณะการใช้งาน

เป็นการจำแนกโดยการใช้ลักษณะการใช้งานเป็นตัวกำหนดรูปแบบว่า ควรที่จะมีลักษณะอย่างไรจึงจะเหมาะสมแบ่งออกได้เป็น 2 แบบคือ

Luggage เป็นกระเป๋าที่มักมีการออกแบบให้มีลูกล้อที่ก้นของกระเป๋า โครงสร้างมีความแข็งแรงคงรูปดูภูมิฐาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Baggage เป็นกระเป๋าสำหรับการใช้ชั่วคราวมีรูปทรงนึ่งแข็งตัวไม่มีการเสริมโครงสร้างภายใน

แบ่งตามลักษณะการพกพาได้ดังนี้

1. กระเป๋าถือ

ใช้สำหรับถือหรืออาจใช้คล้องแขนได้ตามลักษณะรูปแบบของกระเป๋า มักจะมีขนาดไม่ใหญ่นักจึงนิยมที่จะใส่เฉพาะของใช้ส่วนตัวเท่านั้น ใช้ได้ในโอกาสเป็นทางการและในชีวิตประจำวัน

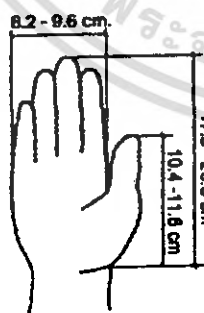
2. กระเป๋าถือกึ่งสะพาย

มีส่วนถือยาวกว่าแบบแรก แต่ไม่ยาวเท่ากับกระเป๋าสะพายทั่วไป สามารถใช้ถือคล้องไหล่ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่ากระเป๋าแบบแรกสามารถจุของได้มากกว่านิยมใช้ในโอกาสลำลองและในชีวิตประจำวันทั่วไป

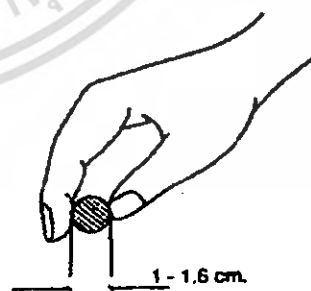
3. กระเป๋าสะพาย

กระเป๋านี้มีส่วนพกพาเป็นสายใช้สะพายไหล่ ความยาวของสายสะพายสามารถปรับให้เข้ากับผู้ใช้ได้ตามถนัด มักมีขนาดเล็กกว่ากระเป๋าแบบที่สองแต่ใหญ่กว่าแบบแรก

นอกจากนี้ขนาดสัดส่วนของร่างกายก็มีผลต่อการออกแบบกระเป๋าด้วย เนื่องจากในการใช้งานกระเป๋านั้นต้องเกี่ยวข้องกับร่างกายโดยตรง ดังนั้นในการออกแบบจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของขนาดมือที่เหมาะสมสำหรับกระเป๋านั้นๆ ด้วย

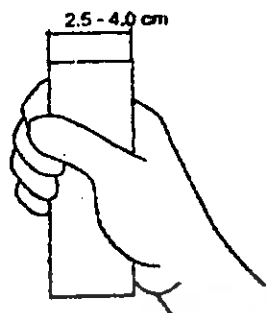
ขนาดของมือมาตรฐาน

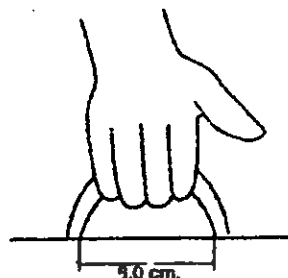
ขนาดของวัตถุที่จับด้วยปลายนิ้ว

ภาพที่ 29 แสดงขนาดสัดส่วนของมือคนในการใช้งานกระเป๋า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดของการจับในลักษณะของการกำมือ

ขนาดของมือจับที่ถนัดที่สุด

ภาพที่ 30 แสดงขนาดสัดส่วนของมือคนในการใช้งานกระเป๋ากลับ (ต่อ)

ตารางที่ 10 แสดงการวิเคราะห์รูปแบบการใช้งานของกระเป๋ากลับ

ปัจจัยที่ใช้พิจารณา	กระเป๋ากลับ	กระเป๋ากลับถึงสะพาย	กระเป๋าสะพาย
1. ใช้งานได้สะดวก	3	4	3
2. เข้ากับการท่องเที่ยว	2	3	4
3. ผลิตง่าย	3	3	4
4. ตรงกับแนวโน้มแฟชั่น	3	4	2
รวม	11	14	13

หมายเหตุ : เกณฑ์ในการตัดสิน 4 คือดีมาก 3 คือดี 2 คือพอใช้ 1 คือไม่ดี

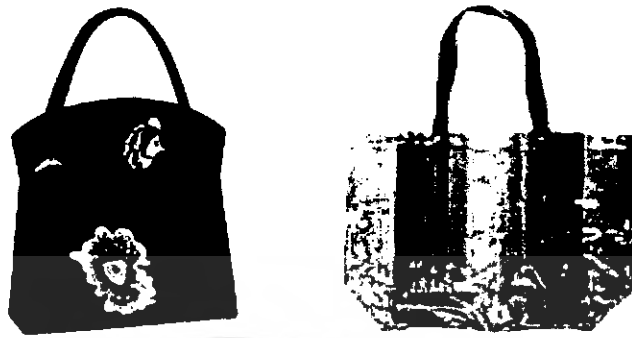
สรุป จากผลการเปรียบเทียบข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเลือกรูปแบบการพกพาของกระเป๋ากลับถึงสะพาย

ลวดลายที่ปรากฏ

1. ระบบเนื้อที่จำกัด

ลวดลายในระบบเนื้อที่จำกัดนั้น ได้แก่ลวดลายจำพวกเดี่ยวๆเป็นลายเฉพาะแห่งรวมทั้งลายตกแต่งตามขอบริมต่างๆด้วยซึ่งลวดลายประดับนี้อาจจะเกิดจากการพิมพ์สกรีนสีลงไปบนผืนผ้าหรือนำวัสดุอื่นๆมาใช้เช่นผ้าลายมาเย็บทับหรือปักเป็นลวดลายหรือนำวัสดุอื่นๆมาเย็บติดกันก็ได้ ส่วนลายตามขอบริมนั้น ก็เช่นเดียวกับการทำลวดลายเดี่ยวๆแต่มีรูปแบบพิเศษเพิ่มมากขึ้นคือสามารถเลือกใช้ขอบริมสำเร็จรูป ซึ่งปัจจุบันได้มีผู้ผลิตออกมาจำหน่ายมากมายหลายรูปแบบและสีล้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 31 ภาพแสดงลวดลายที่ปรากฏบนกระเป๋าในระบบเนื้อที่จำกัด

2. ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

ลวดลายกระเป๋าในแบบเนื้อที่ไม่จำกัดนี้ มักที่จะเลือกใช้ลายผ้าขนาดใหญ่หรือลายขนาดเล็กและลวดลายก็มักจะเป็นไปตามสมัยนิยม

ภาพที่ 32 ภาพแสดงลวดลายที่ปรากฏบนกระเป๋าในระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

วัสดุประกอบกระเป๋า

นอกจากวัสดุสิ่งทอที่ใช้ในการทำตัวกระเป๋าภายนอก ที่ขาดไม่ได้คือ วัสดุอุปกรณ์อื่นๆที่ใช้ประกอบ ซึ่งมีมากมายให้เลือกใช้ตามความเหมาะสมของแต่ละลักษณะของการทำงาน เช่น การนำพา ความคงทน คุณสมบัติ ความปลอดภัย ความสวยงาม เป็นต้นซึ่งสามารถแบ่งตามลักษณะการใช้งานได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. อุปกรณ์ที่ใช้ในการเปิดปิด ยึดชิ้นส่วนกระเปาะ

มีหลายแบบหลายขนาด โดยรูปแบบที่นำสนใจสำหรับการออกแบบกระเปาะมีดังนี้ คือ กระดุมแป็บมีทั้งชนิดทำด้วยโลหะและพลาสติก กระดุมแม่เหล็กหัวเข็มขัด เวลโคร เทป หรือเทปตีนตุ๊กแก ชิ๊ป กระดุมก๊อต

ตารางที่ 11 วิเคราะห์อุปกรณ์ที่ใช้ในการ เปิดปิดยึดชิ้นส่วนสำหรับทำกระเปาะ

ปัจจัยที่ใช้พิจารณา	ชิ๊ป	เข็มขัด	เวลโครเทป	กระดุมแม่เหล็ก	กระดุมแป็บ
1. ราคาถูก	3	2	4	2	2
2. ผลิตง่าย	3	2	4	2	2
3. สะดวกในการใช้งาน	4	2	3	3	3
4. ความสวยงาม	4	3	2	3	3
รวม	14	9	13	10	10

หมายเหตุ : เกณฑ์ในการตัดสิน 4 คือดีมาก 3 คือดี 2 คือพอใช้ 1 คือไม่ดี

สรุป จากผลการเปรียบเทียบข้างต้นผู้ศึกษาจึงเลือกใช้ชิ๊ปในการเปิดปิดกระเปาะ

2. อุปกรณ์ยึดชิ้นส่วนและปรับขนาด

มีหลายแบบหลายขนาดให้เลือกใช้ตามความเหมาะสมกับการใช้งานลักษณะต่างกัน อาทิเช่น ข้อต่อแบบเกี่ยวมีทั้งชนิดที่ทำด้วยพลาสติกและโลหะ ข้อต่อลือค (ก้ามปู)

3. วัสดุรองชิ้นในกระเปาะ

- ผ้าพลาสติกทุกชนิดไม่ว่าจะผลิตจากสารประกอบชนิดใด จะมีคุณสมบัติคล้ายคลึงกันคืออ่อนตัวสามารถพับไปมาได้ ไม่ดูตุน้ำ ผิวเรียบ ไม่ค่อยเปื้อน รักษาอายุราคาถูกแต่ไม่ค่อยทนความร้อน

- ผ้าใยสังเคราะห์ เป็นวัสดุอ่อนนุ่มชนิดหนึ่งมีลักษณะเป็นกลุ่มเส้นใยคล้ายสำลิมีความทนทาน ระบายความร้อนได้ดี มีน้ำหนักเบา ทำความสะอาดง่าย แต่มีความยืดหยุ่นตัวน้อยและเพื่อสะดวกในการใช้งานจึงมีการผลิตออกมาในลักษณะเส้นใย

- เอทิลีนโวนิลอะซิเตด ลักษณะเป็นแผ่นเกิดจากการสังเคราะห์พลาสติกเนื่องจากมีความยืดหยุ่นจึงถูกนำมาใช้แทนยางธรรมชาติ ทนอุณหภูมิสูงได้พอปานกลางรับแรงกระแทกได้ดี ทนแรงดึงได้บ้าง น้ำหนักเบา เมื่อโดนแสงแดดจะเปลี่ยนสีและคุณสมบัติลดลงเล็กน้อยแต่สะดวกต่อระบบการผลิต

ตารางที่ 12 แสดงการวิเคราะห์วัสดุรองชั้นในกระเป๋

ปัจจัยที่ใช้พิจารณา	ผ้าพลาสติก	ผ้าใยสังเคราะห์	เอทิลีนโวนิลอะซิเตด
1. ราคาถูก	3	3	2
2. แข็งแรงทนทาน	3	3	4
3. ผลิตง่าย	3	2	3
4. เข้ากับการท่องเที่ยว	2	1	4
รวม	11	9	13

หมายเหตุ : เกณฑ์ในการตัดสิน 4 คือดีมาก 3 คือดี 2 คือพอใช้ 1 คือไม่ดี

สรุป จากผลการเปรียบเทียบข้างต้นผู้ศึกษาเลือกใช้เอทิลีนโวนิลอะซิเตดเป็นวัสดุรองชั้นในกระเป๋

4. ส่วนที่ใช้ในการพกพา

สายสะพายทำจากวัสดุหลายชนิดส่วนมากจะทำจากวัสดุชนิดเดียวกับตัวกระเป๋า บางแบบอาจใช้เป็นส่วนประดับ โดยการใช้สายสะพายแบบห่วงโซ่ หรือแบบโลหะที่มีความอ่อนตัวลักษณะการนำพาคือใช้สะพายไหล่

สรุป เลือกสายสะพายทำจากวัสดุชนิดเดียวกับตัวกระเป๋าในที่นี้เลือกผ้าแคนวาส อย่างหนา เนื่องจากโครงการนี้ออกแบบสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเล จึงต้องการรูปแบบที่สบายลำลองและเป็นการลดต้นทุนในด้านอุปกรณ์ของทางร้าน

5. วัสดุอื่นๆ

อุปกรณ์ป้องกันขอบมุมวัสดุที่ใช้เช่น หนัง พลาสติก หรืออุปกรณ์ตกแต่งเช่นผ้าก๊วย มีทั้งแบบที่เป็นเชือกและเส้นพลาสติก

พฤติกรรมการทำงานเกี่ยวกับกระเป๋

ผังแสดงการใส่ของในกระเป๋าลักษณะลำลอง

- ประเภทเครื่องสำอาง
- ครีมกันแดด
- แป้งทานหน้า
- ลิปสติก
- หวีเล็ก
- ประเภทเครื่องแต่งกาย
- หมวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อ **ผ้าพันชายหาด** ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ประเภทของใช้
 - ผ้าปูนอนชายหาด
 - กระเป๋าสไลด์นบัตร
 - แว่นตากันแดด
- ประเภทของใช้อิเล็กทรอนิกส์
 - โทรศัพท์มือถือ
 - กล้องดิจิตอล
 - เครื่องเล่นเอ็มพีสาม
- ประเภทยาประจำตัว
 - ยาเม็ด
 - ยาทา
- ประเภทเบ็ดเตล็ด
 - กุญแจที่พิก
 - กุญแจรถ

ตารางที่ 13 แสดงขนาดสัดส่วนและเนื้อที่บรรจุสิ่งของในกระเป๋าหน่วยเป็นเซนติเมตร

ประเภท	ชนิด	ขนาด	จำนวน
เครื่องสำอาง	- คริมกันแดด	10.0 x 3.2 x 2.2	1
	- แป้งทาหน้า	5.0 x 5.0 x 2.0	1
	- ลิปสติก	7.0 x 1.8 x 1.8	1
	- กระຈก	5.0 x 10.0 x 0.5	1
	- ทวีเล็ก	10.0 x 4.0 x 0.4	1
เครื่องแต่งกาย	- หมวก	30.0 x 30.0 x 10.0	1
	- ผ้าพันชายหาด	45.0 x 115.0 x 0.2	1
	- ผ้าปูนอนชายหาด	90.0 x 180.0 x 0.2	1
ของใช้	- กระเป๋าสไลด์นบัตร	10.5 x 9.5 x 2.0	1
	- แว่นตากันแดด	5.0 x 15.0 x 3.0	1
ของใช้อิเล็กทรอนิกส์	- โทรศัพท์มือถือ	5.0 x 12.0 x 2.0	1
	- กล้องดิจิตอล	5.0 x 10.0 x 3.0	1
	- เครื่องเล่นเอ็มพีสาม	5.0 x 8.0 x 2.0	1
ยาประจำตัว	- ยาเม็ดกับยาทา	6.0 x 6.0 x 0.5	1
เบ็ดเตล็ด	- กุญแจที่พิกกับรถ	6.0 x 3.0 x 0.5	2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นใบเช็คประวัติการนำค่า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลักษณะที่น่าสนใจของผลิตภัณฑ์ข้างเคียง

1. กระจกเป่ามีกันสามารถวางตั้งได้โดยไม่ล้มเพิ่มความสะดวกในการใช้งาน
2. กระจกเป่าแบบไม่มีกันจะพหกพาสะดวกแต่ใส่ของได้ค่อนข้างน้อย
3. การออกแบบภายในกระจกเป่า ควรคำนึงการใส่ของจุกจิกที่แยกออกมาเช่น ช่องซิบเล็กๆที่ไม่ต้องเสียเวลาหามา
4. การออกแบบภายในกระจกเป่าควรมีการแบ่งสัดส่วนสำหรับของใช้ประเภทอื่นๆที่ต้องป้องกันความชื้นเช่น กล้องดิจิตอล โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น
5. การใช้วัสดุรองชั้นในของกระจกเป่าเป็นผ้าซับในหรือพลาสติกช่วยให้ทำความสะอาดง่ายขึ้น

สรุป จากข้อมูลด้านพฤติกรรมการใช้งานกระจกเป่าข้างต้น ผู้ศึกษาจึงสรุปรูปแบบกระจกเป่าที่จะทำการออกแบบดังนี้

- ขนาดโดยประมาณของกระจกเป่าที่จะใช้ในการออกแบบคือ 40.0 x 30.0 x 10.0 เซนติเมตร
- โครงกระจกเป่ามีการใช้เอทิลีนไวนิลอะซิเตดที่มีความหนาปานกลางรองด้านกันกระจกเป่า
- ออกแบบภายนอกกระจกเป่าให้มีช่องสำหรับใส่สิ่งของที่ต้องการความสะดวกในการหยิบใช้งานเช่น แวนตากันแดด ครีมกันแดดส่วนภายในก็มีช่องซิบใส่ของจุกจิกเช่น โทรศัพท์มือถือ
- ออกแบบให้ภายในมีช่องสำหรับเก็บสิ่งของที่มีความชื้นเช่น ชุดว่ายน้ำ เป็นต้น

ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องแต่งกาย

หลักเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกาย

ภาพวาดของเสื้อผ้ามีเพียง 2 มิติคือกว้างกับยาวเทียบได้กับการวาดภาพทั่วไปซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบทางศิลปะได้แก่ เส้น รูปโครง สีและผิวสัมผัส ซึ่งในการออกแบบที่ดั่งนั้นจะต้องนำองค์ประกอบของศิลปะมาใช้รวมกันได้อย่างสวยงามมีหลักในการพิจารณาดังนี้

1. การแบ่งส่วนโดยใช้หลัก "golden mean"
2. จังหวะในการวางองค์ประกอบสามารถสร้างความรู้สึกต่างๆให้แก่เสื้อผ้าได้
3. การแบ่งน้ำหนักของช่องไฟ (space) ให้เกิดความสมดุล ซึ่งไม่จำเป็นต้องให้เนื้อที่ซ้ำๆ ซากๆ กันอาจจะใช้สีเข้าช่วยให้เกิดความสมดุลก็ได้
4. ส่วนปลีกย่อยกับส่วนโครงสร้างหลักของเสื้อผ้า (scale) จำเป็นจะต้องเลือกใช้ให้ดูแล้วมีความเหมาะสมเข้ากันได้
5. จุดเด่นสำคัญมากเพราะจะทำให้เสื้อผ้าชุดนั้นดูโดดเด่นและเป็นที่สนใจของผู้พบเห็น
6. การลวดตาด้วยเส้นและช่องว่าง

การใช้หลัก "Golden Mean"

สัดส่วนที่ถือว่าเป็นที่ยอมรับได้แก่สัดส่วนของ venus de milo ไม่ว่าจะเปรียบเทียบแขนกับมือหรือขากับเท้าหรือเปรียบเทียบส่วนต่างๆกับร่างกายทั้งหมดดูสมส่วนไม่ขัดตาซึ่งในการออกแบบเสื้อผ้าก็เช่นเดียวกัน ส่วนประกอบต่างๆบนตัวเสื้อควรจะเป็นสัดส่วนซึ่งกันและกัน หลักการกำหนดสัดส่วนที่ดีได้มาจากการประมวลการสอนของกรีกกล่าวว่สัดส่วน 2:3 หรือ 3:5 สวยกว่าสัดส่วน 2:2 หรือ 2:4 ของทุกอย่างจะดูมีสัดส่วนที่ดี ถ้าขนาดของบริเวณเล็กเป็นสัดส่วนกับบริเวณใหญ่ซึ่งเป็นสัดส่วนกับบริเวณทั้งหมดด้วย

"Golden Mean" หมายถึง อัตราส่วน 5:8 เมื่อต้องการจะแบ่งเสื้อชุดนี้ออกเป็น 2 ส่วน ควรแบ่งส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 5 และอีกส่วนหนึ่งให้เท่ากับ 8 ไม่ควรแบ่งทั้งสองส่วนให้เท่ากัน

การใช้กฎ 5:8 บนเสื้อผ้าจะช่วยให้สัดส่วนย่อยที่ถูกแบ่งเมื่อเทียบกันแล้วดูไม่ขัดตาใช้ได้หลายอย่างเช่น

1. ใช้เป็นตัวกำหนดสัดส่วนความยาวของชายเสื้อเมื่อใช้เสื้อกับกระโปรงคนละท่อน
2. ใช้กำหนดสัดส่วนของเสื้อผ้าที่มีการแบ่งด้านซ้ายและขวาเพื่อให้เกิดความสมดุล

สมดุล (Balance)

เสื้อผ้าจะเกิดสมดุลได้ต่อเมื่อขนาดและความเข้มของเส้นบนเสื้อผ้าตลอดจนการเลือกวัสดุ ตกแต่งที่มีความสัมพันธ์ไปกันได้

1. สมดุลปกติ (symmetrical balance) คือมวลเท่ากันขนาดเท่ากันและความเข้มเท่ากัน
2. สมดุลไม่ปกติ (aymmetrical balance) แบ่งเป็น 3 ชนิด
 - ขนาดเท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน
 - ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มเท่ากัน
 - ขนาดไม่เท่ากัน ความเข้มไม่เท่ากัน

ขนาดสัดส่วน (Scale)

เป็นความสัมพันธ์ระหว่างเสื้อผ้านั้นทั้งชุดกับรายละเอียดปลีกย่อยบนเสื้อผ้าที่ไม่ทำให้เกิดความรู้สึกมากเกินไป น้อยเกินไป เบาเกินไป หรือหนักเกินไป

จุดเด่น (Dominance)

หมายถึง การเน้นบริเวณหนึ่งบริเวณใดบนเสื้อผ้าให้เป็นจุดเด่นสะดุดตามากกว่าส่วนอื่นๆ ถึงแม้ว่าทุกแห่งบนเสื้อผ้าจะได้รับการออกแบบอย่างสวยงามน่าสนใจไปหมด ก็ต้องพยายามทำให้จุดใดจุดหนึ่งสะดุดตาให้ได้

ซึ่งจุดที่ควรจะเน้นคือบริเวณใบหน้า ซึ่งเป็นส่วนที่อยู่สูงระดับสายตา และยังเป็นสิ่งที่แสดงความเป็นคนนั้นคนนี้เฉพาะตัวไม่เหมือนกัน วิธีจะใช้เน้นบริเวณที่ต้องการคือ การใช้สี ผิวดมผัดสีที่ต่างกันใช้แนวเส้นคอบเปลกๆ ใช้เครื่องประดับที่คอ ผูกผ้าพันคอ ทรงผม และเครื่องสำอางให้เลือกใช้อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นจุดเด่นที่สุดและให้ส่วนอื่นทำหน้าที่สนับสนุนจุดเด่นจุดนั้นให้เด่นยิ่งขึ้น

หลักทั่วไปที่ทำให้เกิดจุดเด่นคือ

1. การซ้ำของเส้น เช่น การตีเกล็ดเป็นแถวๆ การจับจีบรูด ตกจีบของระบาย แถวของกระดุม แถวของวัสดุตกแต่งเพิ่มเติมที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน
2. การใช้เส้น รูปโครง หรือการใช้ผิวดมผัดเปลกๆ เช่น ปก แขน กระเป๋าเปลกๆ เป็นต้น
3. การตัดกันหมายถึง การตัดกันของเส้น การตัดกันของสี การตัดกันของรูปโครง การตัดกันของรูปผิวดมผัดบริเวณที่จะให้มีการตัดกันควรอยู่ใกล้กันเช่น ให้สีของผ้าพันคอตัดกับสีของหมวกจะนิยมมากกว่าที่จะให้สีของผ้าพันคอตัดกับรองเท้า

หลักการใช้สีบนเครื่องแต่งกาย

การผสมผสาน (Harmonies)

ตามหลักของการผสมผสานควรเลือกสีที่เรียงตามลำดับในวงจรของสี เพียง 2 หรือ 3 สี หรือมากกว่าแต่อย่าให้เกิน 6 สี ผลที่ได้คือความกลมกลืน

วิธีใช้คู่สีอย่างมีคุณค่าทางศิลปะ

สีคู่ (complementaries) คือสีที่ตัดกันอย่างแท้จริงควรใช้ร่วมกันอย่างระมัดระวังและมีหลัก ดังนี้

1. ปริมาณของสีที่จะเกิดจากการตัดกันวรรณะของสีทั้งหมดในส่วนนั้นจะต้องจำกัดอย่าให้เกิน 10 % ของเนื้อที่ในส่วนนั้น
2. อย่าใช้คู่สีที่ตัดกันในปริมาณเนื้อที่ที่เท่ากันแต่ควรใช้ในอัตรา 8:2 แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้คู่สีในปริมาณเท่ากัน ควรทำสีใดสีหนึ่งหรือทั้ง 2 สีให้ลดค่าความสดใสลงถ้าส่วนนั้นเป็นลวดลายเล็กๆกระจายเต็มไปหมด หรือเป็นเส้นเล็กๆ การใช้คู่สีสดๆที่ตัดกลับกันไปมาย่อมสวยงามได้ แต่ถ้าลายนั้นใหญ่โต และต้องการใช้สีสดๆตัดกันก็ควรมีเส้นสีเข้มๆ หรือสีดำมาชั้นกลาง จึงจะลดความรุนแรงได้

การลดค่าความสดใสของสี (Broken Colours)

จะลดความสดใสของสีลงได้ โดยการใช้สีคู่ของมันผสมลงไป ถ้าใช้สีนั้นคู่กับสีคู่ในปริมาณเท่ากันผลที่ได้จะเป็นสีกลางทันที

การวางโครงสี (Colour-Scheme)

หมายถึง การแสดงออกทางวรรณะใดวรรณะหนึ่ง และยังคงแสดงถึงโครงสีที่เด่นออกมาเพียงสีเดียวเท่านั้นซึ่งสามารถแสดงอารมณ์ให้เหมาะกับเรื่องราวที่ต้องการ เช่น สีน้ำตาล สีปูนแห้ง สีเทา เหมาะกับผู้สูงอายุ

สีเอกรงค์ (Monochrome)

คือการใช้สีสดเป็นจุดเด่นและใช้สีบริวารเป็นสีที่ถูกลดความสดใสลงโดยนำสีจุดเด่นนั้นมาผสมด้วยทุกๆแห่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีบรัวร์จะเป็นที่สีก็ตามไม่ควรเกิน 5 สีที่เลือกมาจากวงจรของสีทางฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะนำทั้งสองฝ่ายมาปะปนกันไม่ได้ รวมทั้งสีสดใสซึ่งเป็นตัวยืนพื้นด้วย จึงจัดว่าเป็นการวางโครงสีแบบเรียบง่ายโครงสีดูไม่รุนแรงแต่เกิดความประณีตแทน

สีขัด (Discard)

เมื่อเกิดความเบื่อหน่ายจากการใช้สีที่ผสมผสานกลมกลืนมากไปถ้าใช้สีขัดเข้ามาปะปนบ้าง จะช่วยให้บรรเทาความเบื่อหน่ายนั้นได้

สีขัด เกิดจากการกลับคุณค่าน้ำหนักของสีแก่มาเป็นสีอ่อน โดยระบายน้ำหนักของสีแก่ให้เบากว่าสีอ่อน เช่น โครงของภาพเป็นสีเหลืองให้ใช้สีม่วงซึ่งเป็นสีแก่มาระบายบางๆ มีน้ำหนักอ่อนกว่าสีเหลืองโดยมีปริมาณน้อยเป็นบางจุดเรียกว่าสีขัด ซึ่งไม่ควรเกิน 10% ของเนื้อที่ทั้งหมดสีขัดจะให้ผลที่งดงามต้องเป็นสีจางๆและมีปริมาณน้อยมาก

สีคู่ที่แท้จริงย่อมส่งเสริมซึ่งกันและกัน

สีคู่ที่แท้จริงคือสีในมุมตรงข้ามของกันและกันในวงจรสีต่างก็จะมีอิทธิพลเข้าทำลายกันมี แต่จะส่งอิทธิพลให้เด่นซึ่งกันและกันมากขึ้นอิทธิพลของคู่สีรุนแรงมากนอกจากจะส่งรังสีเข้าสู่สีขาวหรือสีอื่นที่มีไซ่สีคู่ด้วยกันแล้ว ยังมีอิทธิพลเข้าครอบงำสีดำอีกด้วยเช่น มีสีดำปริมาณน้อยอยู่กับสีเขียวที่มีปริมาณมากสีเขียวจะเปล่งรังสีของสีคู่คือสีแดงลงในสีดำกลายเป็นสีดำค่อนข้างแดง

แสด	คู่กับ	คราม
ส้ม	คู่กับ	ม่วงคราม
เหลือง	คู่กับ	ม่วง
เขียวอ่อน	คู่กับ	ม่วงแดง
เขียว	คู่กับ	แดง
เขียวแก่	คู่กับ	แดงชาด
น้ำเงิน	คู่กับ	แสด
ม่วงน้ำเงิน	คู่กับ	ส้ม
ม่วง	คู่กับ	เหลือง
ม่วงแดง	คู่กับ	เขียวเหลือง
แดง	คู่กับ	เขียว
แดงชาด	คู่กับ	เขียวน้ำเงิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สีที่น้ำหนักเข้มจัดเมื่ออยู่เคียงข้างสีที่มีน้ำหนักเบาว่าสีที่มีน้ำหนักเข้มจะดูเข้มว่าเดิมขณะเดียวกันสีที่มีน้ำหนักเบาว่าก็จะดูเบาว่าเดิมด้วย

วัสดุที่มีสียิ่งไกลออกไปก็จะยิ่งใกล้เป็นสีกลางขึ้นทุกทีและน้ำหนักสีก็จะอ่อนลงตามไปด้วย เพราะมีบรรยากาศกรองแสงสว่างให้น้อยลงทุกที

อิทธิพลของแสงที่มีต่อสี

สีของบรรยากาศย่อมไม่ตายตัวว่าจะต้องเป็นสีนั้นสีนี้ แต่ขึ้นอยู่กับฤดูกาลสภาพของดินฟ้าอากาศและภูมิประเทศของท้องถิ่นนั้นๆอย่างไรก็ดีพอจะจำแนกสีของบรรยากาศโดยทั่วไปได้ดังนี้

บรรยากาศตอนเช้า จะเป็นสีน้ำเงินอ่อน

บรรยากาศตอนเที่ยง จะเป็นสีม่วงปนน้ำเงิน

บรรยากาศตอนบ่าย เย็น จนถึงกลางคืนจะเป็นสีม่วงที่ทวีความเข้มมากขึ้นตามลำดับ

สีที่ใช้กับเสื้อผ้า

สีเสื้อผ้าสามารถสะท้อนถึงอารมณ์ และรสนิยมของผู้แต่ง ความหมายของสีแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น ชาวอเมริกันถือว่าสีขาเป็นสีแห่งความบริสุทธิ์ มักให้เป็นชุดเจ้าสาว แต่ชาวจีนถือว่าสีขาเป็นสีแห่งความเศร้าไว้ทุกข์ และนิยมให้เจ้าสาวแต่งสีแดงหรือสีชมพู ซึ่งถือว่าเป็นสีของความร่าเริงความหมายของสีขึ้นอยู่กับประสบการณ์แต่ละแห่ง สีวรรณะร้อนจะทำให้ดูใกล้กว่าความเป็นจริงสีวรรณะเย็นทำให้ดูผอมลงและทำให้ดูไกลขึ้นกว่าสีความเป็นจริงสีคล้ำเหมาะกับเสื้อกลางวัน สีสดมากๆเหมาะกับเสื้อกลางคืน

ฤดูกาลต่างๆมีบทบาทต่อการแต่งกายมากเช่น ในต้นฤดูใบไม้ผลิอากาศยังคงหนาวเย็นอยู่บ้างเพียงเล็กน้อย นิยมเสื้อผ้าสีสดใสมากๆในฤดูร้อนใช้สีขาและปนขาว (tint) ฤดูใบไม้ร่วงจะใช้สีที่ปนสีดำ (shade) ซึ่งใช้ได้เรื่อยไปจนถึงต้นฤดูหนาวต่อเมื่ออากาศเริ่มหนาวจัดมากขึ้นนิยมใช้สีมืดมากขึ้นจนถึงสีดำ

สมัยนิยมของสีเสื้อผ้าเปลี่ยนทุกปีไปซึ่งทุกคนไม่จำเป็นต้องใช้สีตามสมัยเสมอไปสีที่เหมาะสมกับแต่ละคนมีอยู่ไม่กี่สี ฉะนั้นควรเลือกสีที่เหมาะสมกับเรามากที่สุดเพียงไม่กี่สีซึ่งจะพิจารณาการใช้สีให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคลได้จาก สีของผม สีผิว สีของตา ขนาดของรูปร่างตลอดจนบุคลิกของผู้ใช้

สีผิวเป็นสิ่งแรกที่ควรพิจารณาเพื่อเลือกสีที่เหมาะสมที่สุดกับแต่ละบุคคลสีของเครื่องแต่งกายควรเป็นสีคู่ (complementary) กับสีของผิว จึงจะเป็นการเสริมให้เด่น ค่าในน้ำหนักของสี (value) และสีที่ปรากฏเด่นที่สุด (intensity) ของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจะต้องผสมผสานกับสีส่วนบุคคลด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อให้เกิดความรู้สึกตื่นตาไม่น่าเบื่อ อาจจะใช้สีในกลุ่มที่เลือกไว้หลายๆสีเคียงกันได้การที่จะเลือกใช้สีใดมาเคียงกันนั้น จำเป็นต้องมีหลักเพื่อให้เกิดความประหยัด ก่อนอื่นควรรู้จักคำจำกัดความของคำบางคำเกี่ยวกับสีที่ใช้บนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบ้างเช่น

Fashion colour

หมายถึงสมัยนิยมของสี มีลักษณะเป็นสีเบื้องต้นคือ สีแดง สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเขียว สีส้ม และสีม่วงเท่านั้น สมัยนิยมของสีที่ใช้เสื้อผ้าจะไม่ใช้กับสีเบื้องต้นล้วนๆแต่จะใช้สีที่ดัดแปลงมาจากสีเบื้องต้นอีกทีหนึ่ง

Staple colour

หมายถึงสีที่ใช้กับสีใดๆก็ตามจะเกิดความผสมผสานกันไปเสมอ staple colour ของประเทศเขตนาวคือสีดำ สีน้ำตาลปนดำ และสีกรมท่า staple colour ของประเทศเขตร้อนคือสีขาว สีครีม

Fair colour

คือสีใดๆก็ตามที่ทำหน้าที่เน้น หรือตัดเส้น

Fair Accessories

หมายถึงผ้าพันคอ คอปก ขอบปลายแขน เข็มขัด หมวก ทำหน้าที่เป็น fair colour ให้กับเสื้อผ้า

Personality Area

คือบริเวณหน้าทั้งหมด ซึ่งรวมถึงศีรษะและลำคอด้วย เป็นบริเวณที่ควรมีการเน้นมากกว่าส่วนอื่นๆบนเสื้อผ้า

Related colour

คือสีร่วมเช่น สีส้มกับสีม่วงมีสีแดงเป็นสีร่วม สีม่วงกับสีเขียวมีสีน้ำเงินเป็นสีร่วม

Unrelated colour

คือสีไม่มีสีร่วมหรือสีตรงข้ามกันเช่น สีเหลืองกับสีม่วง สีเขียวกับสีแดง เป็นต้น

การใช้สีบนเสื้อผ้ามีข้อพิจารณา ดังนี้

1. ถ้ามีหลักของเสื้อผ้าเป็น staple colour ให้ใช้สีสดๆทำหน้าที่เป็น fair colour
2. ถ้าสีหลักของเสื้อผ้าเป็น fashion colour ให้ใช้สีเอกรงค์ (monochromes) ที่สามารถผสมผสานกับสีหลักของเสื้อผ้านั้นๆได้ ทำหน้าที่เป็น fair colour
3. ถ้าเสื้อผ้าชุดนั้นมีหลายสี ให้พิจารณาสีที่เด่นที่สุด (คือมีปริมาณมากที่สุดที่สุดในชุด) ถ้าสีเด่นเป็น fashion colour สีที่ทำหน้าที่เป็น fair colour ควรใช้ related colour เช่นสีที่เด่นเป็นสีแดง สีที่รองลงมาเป็นสีส้ม สีที่จะนำมาเน้นควรเป็นสีเหลืองถ้าสีที่เด่นเป็นสี fair colour เช่น สีฟ้า สีที่จะทำหน้าที่ fashion colour ควรใช้ unrelsted colour ก็อาจจะเป็นสีชมพู สีเหลือง สีแดง สีส้ม เป็นต้น

ถ้าชุดนั้นตัดจากผ้าที่มีลวดลายให้เลือกสีในลวดลายนั้นๆมาใช้เป็น fair colour ในกรณีที่เสื้อผ้านั้นประกอบด้วยสีต่างๆกัน 3สี เช่นตัวเสื้อเป็นสีเขียวสดมีผ้าทาบที่แนวเส้นคอเป็นสีส้มและสีเหลืองถ้าจะใช้สีส้มหรือสีเหลืองเป็นfair colour ของเครื่องประดับก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าใช้สีสดมากเกินไป และการที่จะใช้เครื่องประดับให้เป็นสีเขียวเดียวกับตัวเสื้อก็ทำได้ยากเป็นการใช้สีโดดหนึ่งมากเกินไปฉะนั้นทางออกก็คือควรใช้staple colour

เทคนิคการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

ความเป็นมา

การทำลวดลายผ้าด้วยแป้งพบหลักฐานใน 2 ประเทศคือ ประเทศญี่ปุ่นและอาฟริกา

ในประเทศญี่ปุ่นพบว่ามี การเอาแป้งข้าวเหนียวผสมกับรำข้าวแล้วนำมาพิมพ์หรือเขียนบนผ้าแล้วนำไปย้อมสีส่วนที่เป็นแป้งจะเป็นตัวกันสี(resist)ในศตวรรษที่8 เพราะในสมัยนั้นประเทศญี่ปุ่นเริ่มทำผ้าบาติกด้วยผ้าไหม

ส่วนในประเทศอาฟริกาคนอาฟริกาเผ่าyorubaได้นำเอาแป้งcassava past มาเป็นวัสดุกันซึมจากการย้อมสีผ้ามาเป็นเวลานานตั้งแต่บรรพบุรุษพวกเขาบอกว่าเขาทำเช่นนี้มานานก่อนที่คนขาวจะรู้จักการใช้waxมาทำเป็นผ้าบาติกเสียอีก ในปี1800ได้มีงานพิมพ์ที่เป็นลากลที่พิมพ์ด้วยแป้งcassava past เรียกว่างานพิมพ์แบบ british africa และเป็นที่ยอมรับอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม การทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวไม่แพร่หลายมากนัก อีกทั้งเครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการทำงานก็ไม่มีร่องรอยทิ้งไว้ให้เป็นหลักฐานจึงสันนิษฐานค่อนข้างยากว่าเกิดในยุคสมัยใด และมีกรรมวิธีที่แท้จริงเป็นอย่างไร แต่ก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจโดยเฉพาะกับประเทศไทยที่มีวัสดุประเภทแป้งข้าวเหนียวและรำข้าวอยู่มาก

ซึ่งพอจะสรุปผลของผลิตภัณฑ์ไว้พอเข้าใจว่า ผ้าที่เกิดจากการวาดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวจะมีสีสดใสลวดลายดูอ่อนไหวเป็นธรรมชาติ แตกต่างจากการทำด้วยวัสดุอื่นๆ ผลพลอยได้อื่นที่เกิดขึ้นก็คือขั้นตอนการทำงานง่ายไม่ซับซ้อนไม่มีอันตราย เด็กและผู้ใหญ่สามารถทำได้

วัสดุและอุปกรณ์

ในการทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว มีวัสดุและอุปกรณ์แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามจะขอกล่าวเฉพาะวัสดุและอุปกรณ์หลักที่จำเป็นดังต่อไปนี้

1. ประเภทวัสดุหลัก

- ผ้า
- สีย้อมผ้า
- แป้งข้าวเหนียว
- รำข้าว
- ถั่วเหลือง
- สลารเคมี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ประเภทอุปกรณ์หลัก

- กรอบไม้
- ครก
- เต้า
- พลาสติก
- พู่กัน, แปรง

1. ประเภทวัสดุหลัก

1.1 ผ้า (fabric) ข้อคำนึงในการเลือกผ้าที่จะนำมาทำลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวคือต้องพิจารณาคุณสมบัติในการติดสีย้อมของเส้นใยที่นำมาทอเป็นผืนผ้า ซึ่งถ้าจำแนกตามแหล่งกำเนิดแล้วจะได้ 2 ชนิดคือ

- 1) เส้นใยธรรมชาติ ได้จากแหล่งธรรมชาติโดยตรงแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ
 - 1.1) เส้นใยจากพืช เป็นเส้นใยที่ได้จากส่วนต่างๆ ของพืช มีลักษณะโครงสร้างเป็นพวกเซลลูโลส (cellulose) ได้แก่ ฝ้าย ลินิน ป่าน ปอ เป็นต้น
 - 1.2) เส้นใยจากสัตว์ เป็นเส้นใยที่ได้จากส่วนต่างๆ ของสัตว์จะมีลักษณะโครงสร้างเป็นพอลิเปปไทด์ (polypeptide) ได้แก่ ไหม ขนแกะ และขนสัตว์ต่างๆ
 - 1.3) เส้นใยจากสินแร่ หรือสารประกอบอนินทรีย์ ได้แก่ โยแก้ว โยหิน
- 2) เส้นใยสังเคราะห์ เป็นเส้นใยที่ได้จากการสังเคราะห์ปิโตรเลียม หรือจากเซลลูโลสของธรรมชาติมาผ่านกระบวนการทางเคมี เพื่อให้ได้คุณสมบัติแตกต่างกันไปซึ่งมีหลายชนิด ได้แก่ เรยอง (rayon) อาซิเตรต (arctate) ไนลอน (nylon) เดครอน (decron) และออร์ลอน (orlon) เป็นต้น

เส้นใยทุกกลุ่มสามารถย้อมสีได้แต่กรรมวิธีจะต่างกัน โดยเฉพาะใยสังเคราะห์ที่ทำจากปิโตรเลียมแล้วจะไม่สามารถนำมาใช้กับการทำงานด้วยเทคนิคนี้ได้ ส่วนใหญ่จะใช้ผ้าที่ทำจากเส้นใยพืชเช่น ฝ้าย ลินิน และเส้นใยสัตว์เช่น ไหม เพราะมีความสามารถในการย้อมสีได้ดี และสามารถย้อมได้ตั้งแต่สีธรรมชาติและสีเคมีเช่น สีโคเร็ก สีแวนด สีเบสิก สีแอซิด เป็นต้น

1.2 สีย้อมผ้า (dry staff) สีย้อมผ้าที่ใช้กับงานทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวสามารถใช้ได้ทั้งสีธรรมชาติและสีเคมีประเภท water proof ink ซึ่งเป็นหมึกประเภททนต่อการซักเมื่อเวลาที่ย้อมสีติดแล้วสีจะไม่หลุดลอกหรือซีดงายเวลาซักนอกเหนือจากสีธรรมชาติแล้วปัจจุบันสีที่จำหน่ายกันในท้องตลาดและสามารถนำมาใช้งานได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) สีไคเร็ก (direct dyes)
- 2) สีแวต (vat dyes)
- 3) สีอินดิโก (indigosal dye szoi หรือ azoic dyes)
- 4) สีเนปทอล (naphthal dyes)
- 5) สีรีแอคทีฟ (reactive dyes)

สำหรับการทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวนิยมใช้กับสีย้อมที่ย้อมในอุณหภูมิห้องหรืออุณหภูมิต่ำๆ เช่น สีแวต (vat dyes) หรือสีรีแอคทีฟ (deactive dyes)

ตารางที่ 14 แสดงอัตราส่วนสีไคเร็ก (direct dyes)

สี/สาร	สีอ่อน	สีกลาง	สีเข้ม	
ผงสีไคเร็ก (direct dyes)	1 – 2%	2 – 4 %	4 – 8%	หรือมากกว่า
เกลือ (salt)	10%	10 – 20%	20 – 40%	
น้ำ (water)	100 cc.	100 cc	100 cc.	

หมายเหตุ : สำหรับสีธรรมชาติต้องกำหนดและทดลองด้วยตนเองแต่กรรมวิธีคล้ายคลึงกัน

ที่มา : เอกสารวิชาการเรื่องเทคนิคแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว . วินัย อุดมทรัพย์ . ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ในอัตราส่วนดังกล่าวสามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้สำหรับการย้อมด้วยสีไคเร็กทำได้ 2 วิธีคือ

1. วิธีระบายด้วยพู่กัน
2. วิธีย้อมในอ่างย้อม

ทั้ง 2 วิธีจะต้องย้อมที่อุณหภูมิห้อง จะระบายสีหรือย้อมทับได้หลายครั้งจนเป็นที่พอใจตามต้องการทิ้งไว้ให้สีแห้งแล้วนำไปนึ่งหรืออบด้วยความร้อน โดยใช้เวลาตามคุณสมบัติของสีที่กำหนด เช่น ใช้เวลา 30 นาทีหรือ 60 นาที เป็นต้นวิธีนี้เป็นวิธีดั้งเดิมเช่นเดียวกับการย้อมด้วยสีแวตเพียงแต่การย้อมด้วยสีแวตหลังจากละลายสีจากต้นคราม (indigo) แล้วนำผ้าไปย้อมแล้วนำไปผึ่งแดดแทนการอบหรือนึ่ง เพื่อให้สีบนผ้าทำปฏิกิริยากับอากาศ (oxidizing) จึงจะเห็นสีที่แท้จริง

สีรีแอคทีฟ (reactive dyes) เป็นสีที่ติดง่าย ติดเร็วสามารถย้อมได้ 2 วิธี คือย้อมร้อนและย้อมเย็น สีชนิดนี้จะมีข้อด้อยอยู่ประการหนึ่งคือ สีย้อมจะติดผ้าได้น้อยกว่าสีอื่นในเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากันทั้งนี้เพราะจะมีสีส่วนหนึ่งสูญเสียไปในระหว่างทำปฏิกิริยากับน้ำหรือต่างดั่งนั้นเวลาย้อมจึงต้องเพิ่มจำนวนสีมากขึ้นหรือลดปริมาณน้ำย้อมให้น้อยลง สีที่ได้จะมีความสดใสแวววาวซึ่งคุณสมบัติที่

แตกต่างกับสีอื่น และให้ผลดีทำให้สีรีแอคทีฟ (reactive dyes) เป็นที่นิยมใช้กันกว้างขวาง และเป็นสีที่ใครจะขอแนะนำให้นำมาใช้ เนื่องจากการใช้งานง่ายไม่ยุ่งยาก

สีรีแอคทีฟ (reactive dyes) มีรหัส M DYES MX ถ้าเป็นสีที่ผลิตในประเทศอังกฤษจะใช้รหัส "MX" ตัวอย่างเช่น YELLOW MX-3R หรือ ORANGE MX-2R เป็นต้น และถ้าเป็นสีที่ผลิตในประเทศเยอรมันจะใช้รหัส "M" ตัวอย่างเช่น YELLOW M-2R RED M-5B เป็นต้น

ตารางที่ 15 แสดงตัวอย่างในการใช้สีรีแอคทีฟสำหรับการย้อมหรือระบาย

สี/สาร	สีอ่อน	สีกลาง	สีเข้ม	
ผงสีรีแอคทีฟ (reactive dyes)	1.5 – 3%	3 – 6 %	6 – 10%	หรือมากกว่า
โซเดียมซัลเฟต (sodium sulphate)	10%	20 – 40%	40 – 50%	
โซดาแอส (soda ash)	10 – 20%	20 – 40%	40 – 60%	
น้ำ (water)	100 cc.	100 cc.	100 cc.	

ที่มา : เอกสารวิชาการเรื่องเทคนิคแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว . วินัย อุดมทรัพย์ . ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

Campbell (1994 : 20) นักศิลปทำผ้าบาติกได้กล่าวถึงอัตราส่วนในการใช้สีรีแอคทีฟที่จะนำมาใช้ย้อมผ้าด้วยวิธีระบายไว้ว่าใช้สีย้อม 1 ส่วนต่อโซดาแอส (soda solution) 1 ส่วน และยูเรีย (uria solution) 2 ส่วน

1.3 สารเคมี กรรมวิธีการทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว มีหลายขั้นตอน จำเป็นต้องใช้สารเคมีบางชนิดเพื่อให้กรรมวิธีการทำงานแต่ละขั้นตอนสำเร็จอย่างมีคุณภาพซึ่งสารเคมีที่สำคัญได้แก่

- 1) ยูเรีย (uria) ใช้ผสมกับสีย้อมจะทำให้สีย้อมเข้มข้น
- 2) โซดาแอส (soda ash) ใช้ผสมกับสีย้อมทำให้สีย้อมติดดี
- 3) โซเดียมซัลเฟต (sodium sulphate) ใช้ผสมกับสีย้อมช่วยให้สีย้อมละลายตัว จะทำให้สีคงทนและใช้งานได้นาน
- 4) โซเดียมซิลิเกต (sodium silicate) ใช้เคลือบลงบนสีที่ใช้เป็นวิธีย้อมด้วยการระบายสี เพื่อช่วยในการติดสีให้สูงขึ้นและทำให้สีแวววาวเป็นมันขึ้น

1.4 แป้งข้าวเหนียว (glutinous rice) คือแป้งที่ได้จากเมล็ดข้าวเหนียวพันธุ์ข้าวอินดิกา (indica) เมล็ดข้าวส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยกลุ่มผลิตภัณฑ์แป้ง (stach mylase) และกลุ่มเมล็ดแป้ง

เอกสา (stach qrannle) อัดแน่นอยู่โดยมีกลุ่มโปรตีนแทรกอยู่ระหว่างกลุ่มแป้ง (stach) ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดั้งเดิมเมื่อต้องการแบ่งจากเมล็ดข้าวเหนียว ต้องใช้วิธีนำเอาเมล็ดข้าวเหนียวมาแช่น้ำทิ้ง ค้างคืนไว้แล้วนำไปโม่ด้วยไม้หิน จนเมล็ดข้าวละเอียดเป็นแป้ง ระหว่างโม่แป้งต้องใช้น้ำช่วยเพื่อไม่ให้เหนียวติดเวลานำแป้งที่ได้จึงมีน้ำปนมาด้วยจึงต้องนำแป้งที่โม่แล้วมาใส่ถุงผ้าเพื่อกรองเอาน้ำที่ปนออกทิ้งไปให้เหลือไว้เฉพาะเนื้อแป้ง แต่เนื่องจากเนื้อแป้งมีมากและละเอียด ทำให้การกรองน้ำค่อนข้างยาก บางครั้งต้องทิ้งไว้หลายชั่วโมงโดยใช้วัตถุหนักทับไว้ให้น้ำไหลออกแทนการบีบด้วยมือ

1.5 รำข้าว ได้จากเปลือกนอกของเมล็ด (pericap) และเปลือกของเมล็ดหรือเยื่อหุ้มเมล็ด (tegmen) มาตรฐานการจำแนกรำข้าวมีการจำแนกรำข้าวจากการสีข้าวเปลือกเป็นข้าวสารออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. รำหยาบหรือรำทั้งกลองได้จากการสีข้าวเปลือกครั้งที่ 1
2. รำละเอียดหรือรำข้าวขาวได้จากการสีข้าวกลองที่เป็นข้าวขาวครั้งที่ 2

การใช้รำข้าวผสมกับแป้งข้าวเหนียวเพื่อช่วยลดความเหนียวของแป้งทำให้แป้งเหลวและไหลได้สะดวกเวลาใช้งาน

ข้อแนะนำ : การเลือกใช้รำข้าวถ้าใช้รำข้าวหยาบหรือรำข้าวกลองควรร่อนรำหลายๆ ครั้งเพื่อให้ได้รำข้าวที่ละเอียดที่สุด ส่วนรำละเอียดจะให้ผลดีกว่าเพราะมีเนื้อละเอียดและแน่นจะป้องกันการซึมของสีได้ดี

1.6 ตัวเหลือง เมล็ดตัวเหลือง มีโปรตีนประมาณ 35 – 40 เปอร์เซ็นต์ ถ้าสกัดเอาไขมันออกไปก่อนโปรตีนจะเพิ่มสูงถึง 60 เปอร์เซ็นต์และเป็นโปรตีนที่มีคุณภาพสูง การนำตัวเหลืองมาใช้ในการทำลวดลายผ้า จะต้องทำให้อยู่ในรูปของน้ำนมตัวเหลืองดิบ คือนำตัวเหลืองไปแช่น้ำ โดยกำหนดปริมาณตามต้องการทิ้งไว้จนกว่าตัวจะนิ่ม ก่อนจะนำไปโม่ให้ตัวละเอียดแล้วกรองเอาเฉพาะน้ำนม

ข้อแนะนำ : การใช้น้ำนมตัวเหลืองดิบจะใช้สำหรับผ้าใยเซลลูโลสเช่น ผ้าฝ้าย ผ้าลินิน เป็นต้น แต่นิยมใช้กับการย้อมสีธรรมชาติและสีไดเร็ก (direct dyes) เพราะจะช่วยทำให้สีติดได้ดีขึ้นสำหรับผ้าที่เป็นเส้นใยโปรตีนเช่น ผ้าไหมไม่จำเป็นต้องใช้เพราะย้อมสีได้ง่ายและติดดีอยู่แล้ว

2. อุปกรณ์หลัก

2.1 กรอบไม้ (fram) มีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมกว้างใหญ่ตามต้องการวัสดุที่ใช้ทำกรอบทั้งสี่ด้านจะใช้ไม้แปรรูปหรือไม้ไผ่ กรอบไม้ใช้ในกรณีที่ต้องการเขียนลวดลายลงบนผ้า โดยจะนำผ้ามาขึงให้ตึงบนกรอบทั้งสี่ด้าน

2.2 ครก ควรใช้ประเภทกันลิกจะช่วยให้ตำแป้งได้ละเอียดมากกว่าครกประเภทกันตี

2.3 เตา จะใช้เชื้อเพลิงที่เป็นแก๊ส ถ่าน ฟืนหรือไฟฟ้าให้พิจารณาถึงความเหมาะสมของท้องถิ่นนั้นๆ

2.4 ตาซึ่ง ใช้สำหรับซึ่งวัตถุดิบเช่น แป้ง รำข้าว สีย้อม และเคมีภัณฑ์ ควรเป็นตาซึ่งที่มีมาตรฐานวัดที่ละเอียดถึงมิลลิกรัมควรตรวจความเรียบร้อยและดูแลความสะอาดทุกครั้งทั้งก่อนและหลังใช้งานเพื่อรักษาความเที่ยงตรงและแน่นอน

2.5 กรวยเขียนแป้ง ใช้เป็นอุปกรณ์ในการบรรจุแป้ง และทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการเขียนลวดลายด้วยในสมัยก่อนกรวยจะทำด้วยกระดาษชุบเทียนหรือน้ำมันตั้งอ้วเพื่อให้กระดาษทนน้ำในปัจจุบันแนะนำให้ใช้แผ่นพลาสติกแทน

2.6 แบบจลุ เป็นต้นแบบอีกประเภทหนึ่งโดยการนำเอากระดาษ หรือวัสดุทนน้ำมาจลุเป็นลวดลายให้ทะลุทั้ง 2 ด้าน เมื่อนำเอาแบบจลุมาวางทาบลงบนผ้าสามารถที่จะพิมพ์ให้แป้งทะลุผ่านกระดาษมาติดลงบนผ้าได้

2.7 พู่กัน การระบายสีย้อมลงบนผ้าเป็นการย้อมผ้าวิธีหนึ่ง แต่เป็นการย้อมเฉพาะที่ ซึ่งสีจะไม่เหมือนกันทั้งผืนจึงจำเป็นต้องใช้พู่กันเป็นเครื่องมือในการระบายสีย้อม

2.8 ซึ่ง กรรมวิธีบางอย่างในการทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวจำเป็นต้องใช้ไอน้ำร้อน เช่น การอบผ้าที่ย้อมด้วยสีย้อมร้อนเช่น สีไคเร็ก (direct) หรือใช้น้ำรำข้าวที่เป็นผงเพื่อให้รำข้าวสุกก่อนจะนำไปใช้งาน ขนาดของซึ่งให้เป็นไปตามความเหมาะสมกับชิ้นงาน ในกรณีที่ต้องการทำงานชิ้นใหญ่และจำเป็นต้องใช้สีย้อมร้อนขอแนะนำให้ทำเป็นตู้อบหรือห้องอบ

การทำลวดลายผ้าด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

1. เตรียมผ้าที่จะใช้ทำลวดลาย ผ้าที่จะใช้ทำลวดลายส่วนใหญ่จะเป็นสีขาวหรือสีอ่อน จะมีแป้งไขมันและสิ่งสกปรกเจือปนมากับผ้า ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการย้อมสีจำเป็นต้องนำไปทำความสะอาดเสียก่อน เพื่อขจัดสิ่งเจือปนทิ้งไปด้วยวิธีการนำผ้าไปต้มในน้ำที่มีส่วนผสมดังต่อไปนี้

1.1 น้ำ	20 ลิตร
1.2 ผ้า	1 กิโลกรัม
1.3 โซดาไฟ (NaOH) 2 – 3%	20 – 30 กรัม / ผ้า 1 กิโลกรัม
1.4 สบู่ 1 – 2%	10 – 20 กรัม / ผ้า 1 กิโลกรัม

ใช้เวลาต้มผ้านานประมาณ 30 – 40 นาที นำไปล้างด้วยน้ำสะอาดแล้วตากให้แห้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เตรียมแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวเพื่อนำไปใช้เป็นตัวกันสีโดยมีขั้นตอนดังนี้

2.1 จัดเตรียมแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวซึ่งมีอัตราส่วนคือ

แป้งข้าวเหนียว 1 ส่วน

รำข้าวละเอียด $\frac{1}{4}$ ส่วน

2.2 ร่อนแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

ภาพที่ 33 ภาพแสดงขั้นตอนการร่อนแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

2.3 นวดแป้งข้าวเหนียวที่ร่อนเตรียมไว้ โดยเติมน้ำทีละนิดจนเนื้อแป้งมีลักษณะจับตัวเป็นก้อนได้

ภาพที่ 34 ภาพแสดงขั้นตอนการนวดแป้งข้าวเหนียว

2.4 นำแป้งข้าวเหนียวที่ผ่านขบวนการนวดมาต้มในน้ำเดือด (ก่อนต้มควรแบ่งเป็นชิ้นเล็กๆเพื่อให้แป้งสุกง่าย) เมื่อสังเกตเห็นว่าแป้งที่ลอยมีลักษณะเป็นสีเหลืองอ่อนแสดงว่าแป้งสุกให้ตักขึ้นมาแช่น้ำเปล่าเพื่อพักแป้งข้าวเหนียวให้เย็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 35 ภาพแสดงขั้นตอนการต้มแป้งข้าวเหนียว

2.5 ขณะรอแป้งที่สุกเย็นตัวให้นำรำข้าวที่ร่อนมาโรยจนมีกลิ่นหอมเพื่อป้องกันรำข้าวบูด

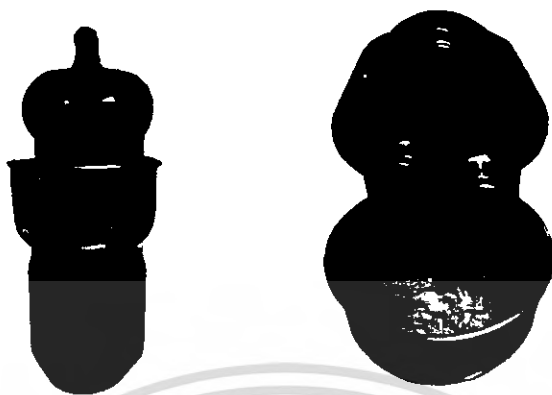
ภาพที่ 36 ภาพแสดงขั้นตอนการโรยรำข้าว

2.6 นำแป้งที่สุกแล้วมาโขลกด้วยครกจนแป้งรวมเป็นเนื้อเดียวกันและมีความเหนียวหนืด แล้วเติมรำข้าวลงไปผสมด้วยการโขลกรวมกับแป้งโขลกจนแป้งเข้ากับรำเป็นเนื้อเดียวกันจึงนำมาใช้ได้ (สังเกตได้จากให้ยกสากขึ้นแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวที่โขลกจะมีลักษณะเป็นเส้นไม่ขาด)

ภาพที่ 37 ภาพแสดงขั้นตอนการโขลกแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 38 ภาพแสดงขั้นตอนการผสมแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวด้วยเครื่อง

2.7 การเก็บรักษาแป้ง แป้งที่ผสมแล้วอาจใช้ไม่หมดให้ใช้วัสดุที่มีผิวมันลื่นเช่น พลาสติก หรือใบตองปิดทับบนแป้งให้วัสดุแนบกับแป้ง แล้วนำไปเก็บไว้ในตู้เย็นเพื่อแป้งจะได้ไม่เสีย

3. ทำกรวยหรืออุปกรณ์เขียนลาย

กรวยเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญมากชิ้นหนึ่ง ที่ใช้ในการเขียนลวดลายผ้าด้วยแป้ง ถ้าเปรียบเทียบกับการทำผ้าบาติกก็ต้องใช้จันตัง (janting) ที่เป็นเครื่องมือในการเขียนเทียนจะมีความสำคัญ เท่ากันลักษณะของกรวยจะเล็กหรือใหญ่ขึ้นอยู่กับผู้เขียนจะกำหนดวัสดุที่ใช้ทำกรวยที่สำคัญควรทน น้ำเช่น ผ้า พลาสติก ใบตองหรือกระดาษชุบน้ำ ส่วนสำคัญที่สุดของกรวยคือ ความโตของรูปลาย กรวยเพราะเป็นส่วนที่กำหนดของเส้นลวดลาย

4. เพรมซึ่งผ้า

หลังจากร่างแบบด้วยดินสอสีลงบนผ้าแล้วจะต้องนำผ้าไปขึงให้ตึงบนเฟรมเพื่อให้ผ้า เรียบทั้งผืน ลักษณะของเฟรมเป็นรูปสี่เหลี่ยมกว้างยาวอยู่ที่ผู้ใช้เป็นผู้กำหนด วัสดุที่ใช้ควรเป็นไม้ เพื่อให้ซึ่งผ้าได้ง่ายด้วยเข็มหมุด

5. การเขียนลวดลาย

หลังจากบรรจุแป้งลงในกรวยแล้ว ก่อนลงมือเขียนต้องพรมน้ำให้ทั่วผ้าหมาดๆ เพื่อให้ เส้นใยคลายตัว แป้งที่เขียนลงบนผ้าจะได้ทะลุผ่านผ้าทั้งสองด้าน (ป้องกันสีไหลซึมเข้าหากันได้ เต็มที่ขณะย้อมหรือระบายสี) แล้วจึงเขียนแป้งทับไปบนเส้นร่างของดินสอตามวิธีดังต่อไปนี้

- 5.1 แขนบปลายกรวยกับผ้าบนเส้นร่างดินสอจับกรวยให้ทำมุมประมาณ 45 องศา
- 5.2 บีบให้แป้งไหลออกทางปากกรวยทับไปบนเส้นร่างดินสอทั้งหมด
- 5.3 ใช้ฟู่กันหรือแปรงชุบน้ำ ทาตรงบริเวณเส้นแบ่งด้านที่อยู่ตรงข้ามกับแป้งที่เขียน เพื่อให้หน้าช่วยเพิ่มการละลายแป้งลงมาช่วยหุ้มผ้าให้ดียิ่งขึ้น
- 5.4 ทิ้งไว้ให้แป้งแห้งสนิท
- 5.5 ถ้าเป็นผ้าใยเซลลูโลสเช่น ฝ้าย ลินิน ถ้าจะย้อมสีธรรมชาติให้นำไปทาน้ำดัวเหลืองบริเวณที่จะย้อมสี

5.6 ทิ้งไว้ให้น้ำดัวเหลืองแห้ง

5.7 นำไปย้อมสี ซึ่งทำได้ 2 วิธี คือ

5.7.1 วิธีระบายด้วยฟู่กัน เป็นการย้อมสีเฉพาะจุด ซึ่งสามารถย้อมได้ทั้งสีร้อนและสีเย็นในที่นี้ยกตัวอย่างการย้อมด้วยสีไดเรกต์ direct dyes คือสีย้อมร้อนและสี reactive dyes คือสีย้อมเย็น

การย้อมสีไดเรกต์ direct dyes ด้วยวิธีระบายไปบนผ้าต้องหมั่นคนสีบ่อยๆ เพราะสีไดเรกต์ direct dyes เป็นสีย้อมร้อน (การใช้งานต้องต้มสีอยู่ตลอด) แต่เนื่องจากนำมาใช้ระบายแทนสีจึงต้องทิ้งไว้ให้เย็น ดังนั้นต้องระวังการตกตะกอนของสีความร้อนจะทำให้สีไดเรกต์ติดบนผ้าได้ติดนั้นเมื่อระบายสีแล้วต้องนำผ้าไปอบหรือหนึ่งด้วยความร้อนโดยใช้เวลา 45 นาที – 1 ชั่วโมง

การย้อมสีรีแอคทีฟ reactive dyes จะมีวิธีการคล้ายคลึงกับการใช้สีไดเรกต์แตกต่างกันในเรื่องของการเตรียมสีย้อมเล็กน้อยเนื่องจากสารเคมีที่ใช้ผสมสีแตกต่างกันอยู่บ้าง(ดูอัตราส่วนการใช้สีรีแอคทีฟ reactive dyes) และเมื่อระบายสีเสร็จแล้วไม่จำเป็นต้องนำไปอบหรือหนึ่งด้วยความร้อนการทำให้สีรีแอคทีฟ reactive dyes ติดสีสามารถทำได้ด้วยการหมักทิ้งไว้ 1 คืนหรือทาทับด้วยโซเดียมซิลิเกต sodium silicate

การระบายสีด้วยฟู่กัน ผ้ามีความแตกต่างกันกับวัสดุประเภทอื่นเช่น กระดาษ ไม้ หรือโลหะคือผ้าทำขึ้นจากเส้นใยที่มีโพรงซึมน้ำได้ นอกจากนี้โครงสร้างยังเป็นตาข่ายร่างแหอีกด้วย ทำให้ผ้ามีคุณสมบัติการดูดซึมน้ำสูง ฉะนั้นการระบายสีผ้า จึงควรระบายให้สีชุ่มๆมากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้สีย้อมติดได้มากที่สุด (ควรสังเกตด้วยว่าสีต้องไม่ไหลหยดลงไปด้านตรงข้ามกับที่ระบาย) การระบายสามารถระบายสีทับกันหลายๆครั้งได้ (ไม่ควรทิ้งให้สีเดิมแห้งสนิทแล้วจึงทาสีทับควรทาสีทับในขณะที่สีเดิมยังหมาดอยู่เพื่อป้องกันการต่างของสี)

5.7.2 การย้อมในอ่างย้อมเป็นการย้อมทั้งผืนด้วยการนำผ้าลงไปแช่ในอ่างสีย้อม สีที่ใช้ย้อมได้แก่สีไดเรกต์ direct dyes สีแว็ต vat dyes และสีรีแอคทีฟ reactive dyes แต่ต้องย้อมในน้ำย้อมที่มีอุณหภูมิห้องหรือมีอุณหภูมิสูงไม่เกิน 50 องศา การย้อมสีในอ่างย้อม ปริมาณของสีย้อมจะต้องกำหนดตามน้ำหนักของผ้า

หลังจากเตรียมสีย้อมผ้าในอ่างย้อมในกรณีที่เป็นสีย้อมประเภทสีแว็ต Vat dyes และสีรีแอคทีฟ reactive dyes ใช้ย้อมได้เลยแต่ถ้าเป็นสีย้อมประเภทสีไดเรกต์ direct dye จะต้องนำไปต้มให้เดือดแล้วทิ้งไว้ให้น้ำเย็นก่อนนำไปใช้งานซึ่งวิธีการย้อมผ้าที่ทาลวดลายด้วยแป้งคือ

1. ก่อนการย้อมผ้าทุกครั้งจะต้องคนน้ำในอ่างย้อมด้วยเพื่อป้องกันการตกตะกอนของสี ซึ่งจะทำให้ผ้าที่ย้อมติดสีได้ดี
2. ก่อนเอาผ้าลงแช่ในอ่างสีน้ำย้อมควรพรมน้ำบนผ้า เพื่อให้เส้นใยคลายตัว ทำให้สีย้อมติดผ้าได้อย่างสม่ำเสมอ
3. ย้อมด้วยวิธีจุ่มผ้าลงในอ่างสีย้อมประมาณ 1-2 นาที (จุ่มนานแป้งจะละลาย)
4. ยกผ้าขึ้นตากแสงแดดหรือผึ่งในร่ม ให้แป้งและสีแห้ง ก่อนนำไปย้อมทาบสามารถจะย้อมทาบได้หลายๆ ครั้งแต่ต้องให้แป้งและสีแห้งก่อนทุกครั้งที่จะย้อมทาบ
5. ในกรณีที่สีย้อมเป็นสีแว็ต Vat dyes และสีรีแอคทีฟ reactive dyes เมื่อย้อมเสร็จให้ทิ้งไว้ประมาณ 1 คืนแล้วนำไปล้างในน้ำเพื่อขจัดแป้งออกซักผ้าให้สะอาดตากให้แห้ง
6. สำหรับสีย้อมที่เป็นสีไดเรกต์ direct dyes หลังจากย้อมเสร็จทิ้งไว้ให้แป้งกับสีแห้ง แล้วยังต้องนำไปอบหรือหนึ่งด้วยความร้อนประมาณ 45 นาที — 1 ชั่วโมง (ต้องไม่สัมผัสโดยตรงกับกระดาษหุ้มมิดชิดก่อนหนึ่งหรืออบ) แล้วนำผ้าไปล้างในน้ำเพื่อขจัดแป้งออกแล้วซักผ้าให้สะอาดตากให้แห้ง

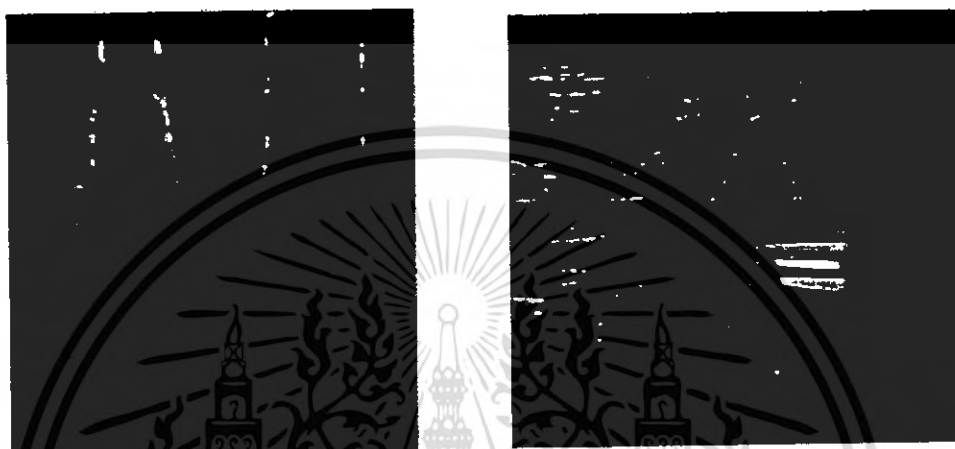
ข้อแนะนำ : การย้อมสีผ้าทั้งผืนสำหรับผ้าที่ทาลวดลายด้วยแป้งขาวเหนียวกับรำข้าวค่อนข้างยากมากทำเพียงครั้ง หรือสองครั้งอาจไม่ได้ผล เพราะเนื่องจากไม่สามารถแช่ผ้าไว้ในน้ำย้อมได้นานๆ เนื่องจากแป้งจะละลาย

6. การล้างแป้ง

ขั้นตอนสุดท้ายของการทำลวดลายผ้าด้วยแป้งขาวเหนียวกับรำข้าวด้วยวิธีเขียน คือ หลังจากการนิ่งหรืออบด้วยไอน้ำแล้ว (สำหรับงานที่ระบายด้วยสีไดเรกต์ direct dyes) หรือเคลือบด้วยน้ำยาไซเดียมซัลไฟเกต แห้งแล้ว (สำหรับงานที่ระบายด้วยสีรีแอคทีฟ reactive dyes) ให้นำผ้าทั้ง 2 ผืนไปแช่ทิ้งไว้ในน้ำประมาณ 5 นาที เพื่อให้แป้งหลุดออกจากผ้าจนหมด ล้างทำความสะอาดผ้าจนแน่ใจว่าสีย้อมไม่ตกออกจากผ้าจึงนำผ้าไปตากให้แห้งก่อนนำไปใช้งาน

การทดลองเทคนิคสร้างลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

- ทดลองเขียนลวดลายด้วยกรวยพลาสติก กับแต่งลายด้วยส้อม ก่อนแป้งข้าวเหนียวจะแห้งและระบายสีเคมีด้วยพู่กันในขั้นตอนสุดท้าย

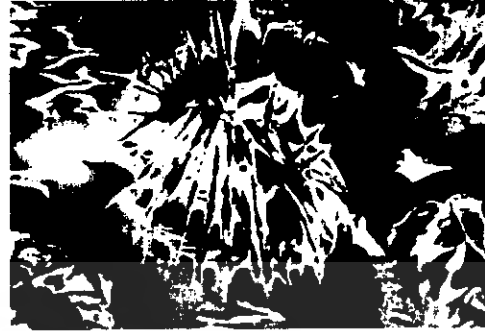
ภาพที่ 39 ภาพแสดงการเขียนและแต่งลายด้วยส้อม

ภาพที่ 40 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยส้อม

- การทดลองเขียนและแต่งลายด้วยไม้แบ่งออกเป็น 3 วิธีคือ
 - เขียนลวดลายด้วยกรวยพลาสติกและแต่งลายด้วยไม้ปลายแหลมก่อนแป้งข้าวเหนียวแห้งจะได้ลวดลายเส้นที่คมชัดแต่มีเส้นเล็กปลายเรียวแหลม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

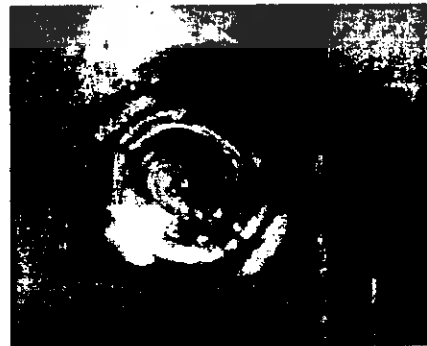

ภาพที่ 41 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายแหลม

- 2.2 เขียนลายด้วยกรวยพลาสติก และแต่งลายด้วยไม้ปลายมนก่อนแป้งข้าวเหนียวแห้งจะได้ลายเส้นไม่คมชัดเท่าปลายแหลม แต่ได้เส้นขนาดใหญ่กว่า มีปลายกลมมนและมีการซึมของสีมากในลักษณะไล่เจดสีไม่เท่ากัน

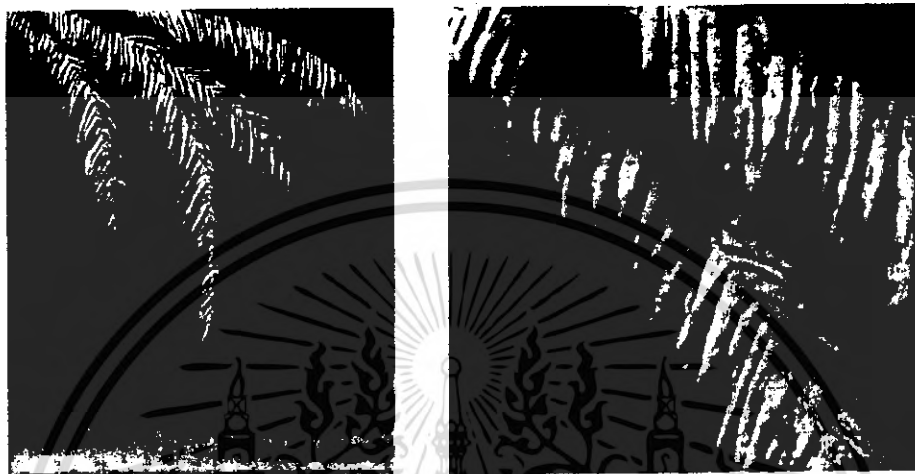

ภาพที่ 42 ภาพแสดงการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายมน

เอกสารนี้เป็นเอกสารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 ภาพที่ 43 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายมน
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2.3 เขียนแต่งลายด้วยไม้ปลายมนเป็นโครงลายหลักและแต่งด้วยไม้ปลายแหลมอีกทีเพื่อให้ ลวดลายมีความคมชัดมากขึ้น

ภาพที่ 44 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการแต่งลายด้วยไม้ทั้งปลายแหลมและมน

3. เขียนลวดลายด้วยกรวยพลาสติกและแต่งลายด้วยพู่กันก่อนแป้งข้าวเหนียวแห้ง
- 3.1 แต่งลายแป้งในขณะที่ยังเหลวจะได้ลวดลายเส้นที่เป็นธรรมชาติและมีการซึมของสีเล็กน้อยนอกจากนี้การทดลองย้อมสีธรรมชาติจะได้โทนสีที่แตกต่าง

ภาพที่ 45 ภาพแสดงการเขียนและแต่งลายด้วยพู่กัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

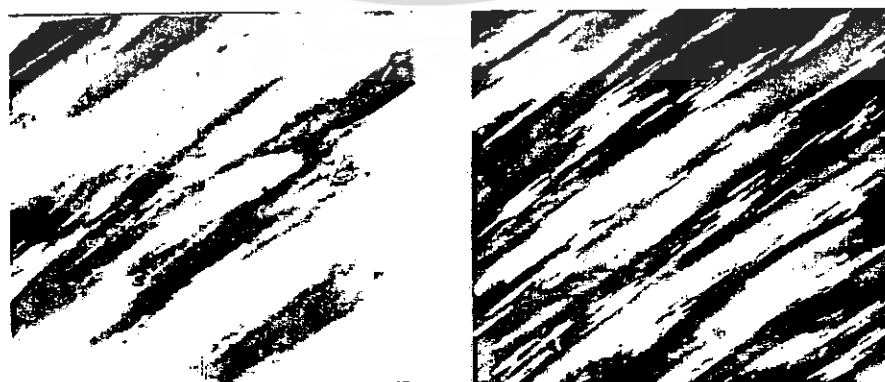

ภาพที่ 46 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนแต่งลายด้วยฟู่กันและย้อมสีธรรมชาติ

- 3.2 แต่งลายแบ่งในขณะที่แบ่งใกล้แห้งจะได้ลวดลายเส้นกันลายที่เบาบางเป็นธรรมชาติและมีการซึมของสีมากทำให้เกิดลายเส้นที่ดูเคลื่อนไหว

ภาพที่ 47 ภาพแสดงการเขียนและแต่งลายด้วยฟู่กัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ภาพที่ 48 ภาพแสดงลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยฟู่กัน ระโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. เขียนลายเป็นเส้นและแต่งลวดลายด้วยการเทเฟรมให้แบ่งข้าวเหนียวไหลอิสระซึ่งในการทดลองนี้ต้องผสมแป้งให้เหลวกว่าการทดลองอื่นโดยขณะที่โรกให้เติมน้ำให้ได้อัตราส่วนมากขึ้น

ภาพที่ 49 ภาพแสดงการเขียนและแต่งลายด้วยการเทเฟรม

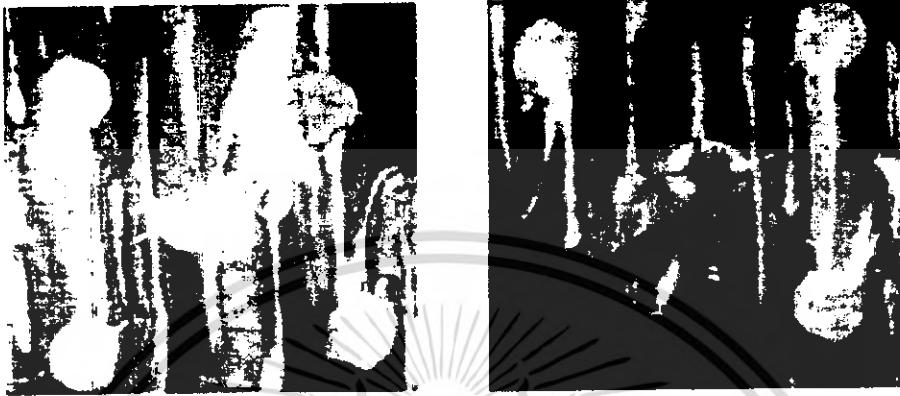
ภาพที่ 50 ภาพแสดงลายผ้าที่เกิดจากการเขียนและแต่งลายด้วยการเทเฟรม

5. เขียนและแต่งลายด้วยแผ่นไม้ โดยการปาดให้เกิดลวดลาย

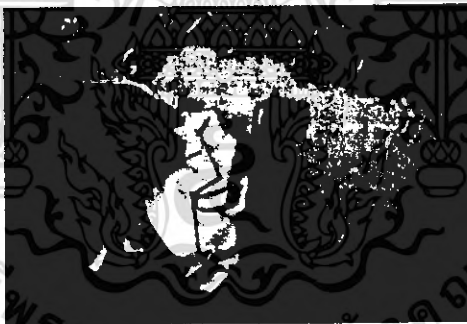
เอกสารนี้เป็นเอกสารภาพที่ 51 ภาพแสดงลายผ้าที่เกิดจากการเขียนและแต่งลายด้วยแผ่นไม้ปาดชนด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. เขียนและแต่งลายด้วยการแต้มสีตอนท้าย

ภาพที่ 52 ภาพแสดงขั้นตอนการเขียนลายและแต่งลายด้วยการแต้มสี

7. เขียนและแต่งลายด้วยเทคนิคอื่นๆ อาทิเช่น เศษกระดาษขยำ

ภาพที่ 53 ภาพแสดงการเขียนลายและแต่งลายด้วยกระดาษ

นอกจากการทดลองเทคนิคการเขียนลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวแล้วยังมีการทดลองตกแต่งลวดลายด้วยการพิมพ์พรอยล์ทับลงบนผ้าที่สร้างลวดลาย จากเทคนิคดั้งเดิมด้วยลายกราฟฟิกที่ได้รับแรงบันดาลใจในการออกแบบคือ ชายหาดโมอามี่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 54 ภาพแสดงการทดลองพิมพ์รอยล์

สรุป จากการทดลองเทคนิคบังขาวเหนียวกับรำข้าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงเลือกการทดลอง โดยคำนึงถึงแรงบันดาลใจในการออกแบบคือชายหาดไมอามีและเลือกให้ลวดลายที่ทดลองมีความแตกต่างจากการเขียนลายด้วยเทคนิคอื่นเช่นการเขียนเทียนแบบบาติก เพื่อให้ได้ลวดลายที่มีความแตกต่างจากห้องตลาด ซึ่งการทดลองที่เลือกมีดังนี้

- ลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยสีอม
- ลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยฟูกัน
- ลายผ้าที่ได้จากการเขียนและแต่งลายด้วยไม้ปลายมน
- ลายผ้าที่ได้จากการแต่งลายด้วยไม้ทั้งปลายแหลมและมน

ภาพที่ 55 ภาพแสดงสรุปลายผ้าที่เลือกเป็นต้นแบบในการพิมพ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับที่มาในการออกแบบ

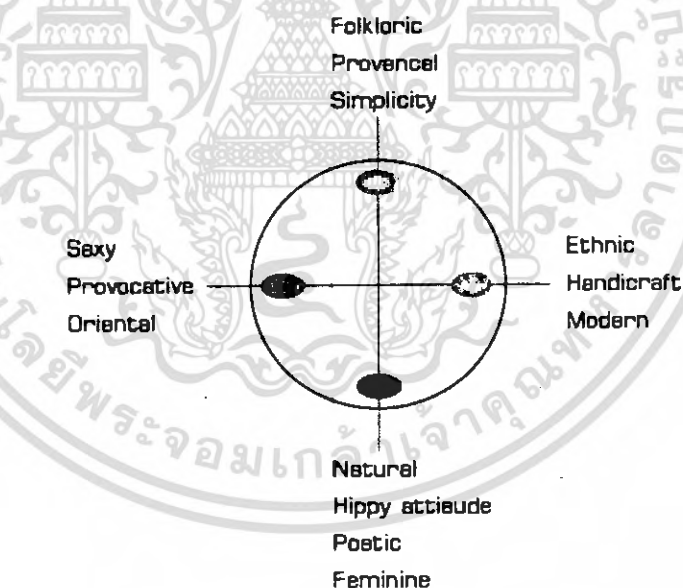
เนื่องจากการออกแบบเครื่องแต่งกายนั้น ต้องคำนึงถึงแนวโน้มแฟชั่นด้วยเหตุผลดังนี้

1. เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายนั้นไม่ล้าสมัย ซึ่งมีผลโดยตรงคือ ลดความเสี่ยงด้านการขาย
2. สามารถทำงานออกแบบได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมีรูปแบบเสื้อผ้ามากมาย

ดังนั้นจึงนำข้อมูลมาจากหนังสือด้านแนวโน้มของเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ทั้งรูปทรงสีสันทันเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบสำหรับแฟชั่นดีไซน์เนอร์ ซึ่งในการออกแบบอิงจากแนวโน้มฤดูกาลหน้าคือ summer 2006 ซึ่งมีข้อมูลต่างๆดังนี้

แนวโน้มเครื่องแต่งกาย (Key Influences)

แนวโน้มเครื่องแต่งกาย สำหรับปี 2006 แบ่งออกเป็น 4 แนวทางดังแผนภูมิคือ

- TRUE FOLK
- RUSTIC SOUL
- RICH LAND
- TOTEM

แผนภูมิที่ 4 แสดง Key Influences

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

	TRUE FOLK	RUSTIC SOUL	RICH LAND	TOTEM
Spring		+	+	+
Mid-season	+	+	+	+
Full summer	+	+	+	

แผนภูมิที่ 5 แสดง Key Periods

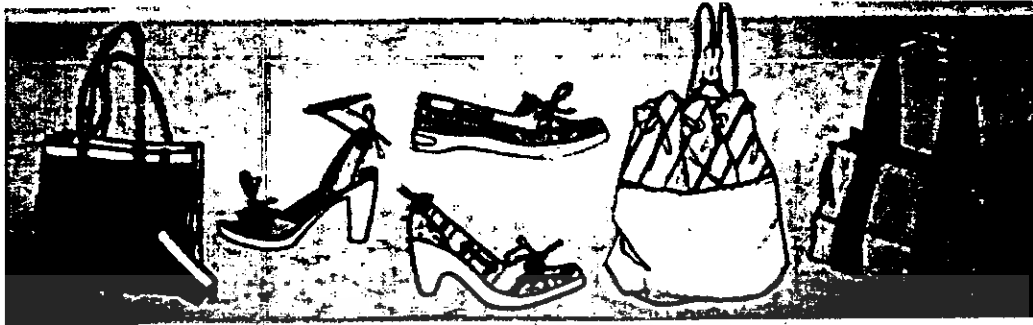
สรุป จากแนวโน้มเครื่องแต่งกายปี 2006 เลือกนำ style rich land มาใช้กับการออกแบบ เนื่องจากสีสันและรูปแบบของชุดในแบบ rich land เหมาะกับการใช้งานในช่วง summer คือสวมใส่ริมชายหาดและริมสระน้ำ

Style Rich Land มีลักษณะดังนี้

1. เป็นการลำดับสีสว่างสีเบสในโทนสีเดียวกันโดยการเพิ่มสีขาวและสีเบสในอัตราส่วนต่างๆกัน
2. ค่อนข้างเหมาะกับการอาบแดดและใช้ช่วงเย็นบริเวณสระว่ายน้ำ
3. สีสันสว่างไสวเป็นลำดับและไม่มากจนเกินไป
4. ชุดจะเน้นโชว์สัดส่วน ความเซ็กซี่ และดูสนุกสนาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเท่านั้นหากมีผู้อื่นเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 57 แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายใน style rich land

วัสดุผ้า (Fabric)

1. จะมีความพลิ้ว และค่อนข้างโปร่งสบาย คล้ายผ้าแพร ผ้าป่าน และผ้าแพรจีน
2. ที่สำคัญผ้าต้องมีความมันเงา ผ้าจะดูหรูมีราคา

สรุป จาก style rich land เลือกผ้าเรยองมาเป็นวัสดุหลักของเสื้อผ้า เนื่องจากโปร่งสบาย มีความพลิ้ว มันเงา ตามรูปแบบที่กำหนด นอกจากนี้ยังระบายอากาศได้ดี แห้งเร็ว ทำให้เหมาะสำหรับการสวมใส่ท่องเที่ยวชายทะเล และที่สำคัญผ้าเรยองมีราคาไม่แพงมากทำให้ต้นทุนไม่แพง เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายหลักคือวัยรุ่นนักศึกษาถึงวัยเริ่มทำงานที่มีรายได้ปานกลางถึงสูง

ภาพที่ 58 แสดงรายละเอียดของเสื้อผ้าใน style rich land

ลวดลาย (Pattern)

1. เป็นลวดลายสีสันในยุค 80's
2. ลวดลายสีสันแบบชายหาดไมอามี สีสดใสและสีรุ้ง
3. ลวดลายจากแนว oriental รวมถึงเครื่องประดับด้วย

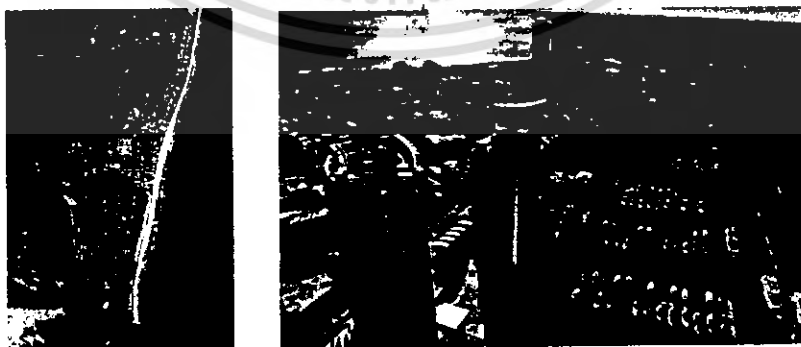
เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้ในพิธีการทักซู่เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุป จากแนวโน้มลวดลายใน style rich land เลือกชายหาดไมอามีมาเป็นแนวทางในการออกแบบลวดลาย เนื่องจากสีส้มและรูปแบบของชายหาดไมอามี เหมาะสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเล นอกจากนี้ยังเป็นการแสดงถึงเมืองที่มีการผสมผสานระหว่างแสงสีเมืองและธรรมชาติเหมือนการทำลวดลายจากเทคนิคแบ่งขาวเหนียวกับรำข้าวที่ดูเป็นธรรมชาติ ให้มีความทันสมัย เหมาะกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าแฟชั่น

ชายหาดไมอามี (Miami beach)

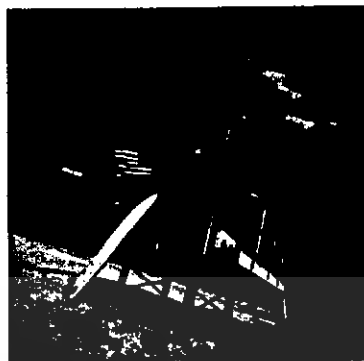

ภาพที่ 59 แสดงรูปแบบเครื่องแต่งกายในstyle Miami

ภาพที่ 60 แสดงลักษณะชายหาดไมอามี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 61 แสดงชายหาดไมอามีตอนกลางวัน

ภาพที่ 62 แสดงชายหาดไมอามีตอนกลางคืน

สรุป จากข้อมูลข้างต้นผู้ศึกษาจึงเลือกชายหาดไมอามีในช่วงตอนกลางคืนมาเป็นแนวทางในการออกแบบลวดลายผ้า เนื่องจากโดยทั่วไปเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลมักใช้ลวดลายและสีสันตอนกลางวันเป็นส่วนใหญ่ดังนั้นจึงเลือกชายหาดไมอามียามกลางคืนซึ่งมีจุดเด่นหลักคือเป็นเมืองที่มีแสงสีจากไฟยามค่ำคืนทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างธรรมชาติกับแสงหลอดไฟของเมืองจึงสรุปเป็นสีหลักที่ได้จากท้องฟ้ายามกลางคืนคือ สีม่วง และสีน้ำเงิน ส่วนสีรองดึงมาจากแสงหลอดไฟคือ สีฟ้า สีส้ม สีเหลืองและสีเขียวเทอร์ควอยซ์

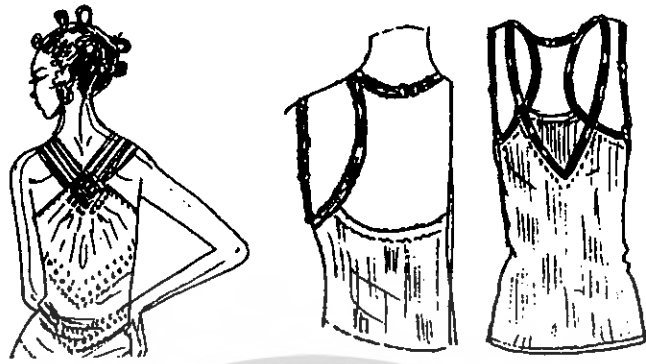
รูปแบบเครื่องแต่งกาย summer 2006 มีดังนี้

1. รูปแบบเสื้อ

ภาพที่ 63 แสดงรูปแบบเสื้อปี 2006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับภาพที่ 64 แสดงรูปแบบเสื้อผ้าปี 2006 (ต่อ) ให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. รูปแบบกางเกง

ภาพที่ 65 แสดงรูปแบบกางเกงปี 2006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. รูปแบบกระโปรง

ภาพที่ 66 แสดงรูปแบบกระโปรงปี 2006

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับกรรมวิธีการผลิต

การออกแบบลายผ้า

การออกแบบลายผ้าจะต้องมีความเข้าใจถึงองค์ประกอบหลัก 2 อย่าง ที่จะก่อให้เกิดความสวยงามคือ ลวดลาย (Pattern) และสี (Color)

ลวดลาย

ลวดลายหรือลายผ้าคือสิ่งที่เกิดจากการออกแบบที่ดึงความสนใจได้ซึ่งลวดลายผ้าอาจเกิดจากการนำเอารูปทรงธรรมชาติ รูปทรงเรขาคณิต หรือรูปทรงอิสระเป็นพื้นฐานมาประยุกต์ใช้ในการออกแบบ

ลักษณะของลวดลาย

ลักษณะของลวดลายที่ใช้ในการออกแบบสามารถจัดแบ่งลวดลายออกได้ 5 ประเภท

1. ลายดอกไม้หมายถึง การใช้ส่วนประกอบต่างๆของพืชมาใช้ในการออกแบบ
2. ลายสัตว์ได้แก่ ลวดลายที่มีการเอารูปลักษณะโครงสร้างของสัตว์มาใช้ในการออกแบบ รวมทั้งโครงสร้างของคน
3. ลายเรขาคณิตเช่น สามเหลี่ยม วงกลม มาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายต่างๆขึ้น
4. ลาย Abstract เป็นลวดลายที่เกิดจากการตัดทอนรูปทรงต่างๆแล้วนำรูปทรงนั้นมาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายขึ้น ลวดลายแบบนี้อาจชักจูงให้เกิดแนวคิดต่างๆกัน

ระบบการวางลาย (System or Pattern of Arrangement)

หมายถึงการจัดวางรูปแบบของลวดลายที่ได้ออกแบบไว้แล้วลงบนผืนผ้าให้สวยงามเหมาะสมกับประโยชน์ใช้สอยแบ่งออกเป็น 2 ระบบ คือ

ระบบเนื้อที่จำกัด

หมายถึง แบบลวดลายที่ตกแต่งนั้นมีขอบเขตจำกัด หรืออาจจะเรียกว่าลายเฉพาะแห่งหรือเฉพาะจุด (spot design) ลายเฉพาะแห่งจะต้องมีเนื้อที่ลวดลายน้อยกว่าเนื้อที่พื้นแต่ลายนั้นมีส่วนต่อเนื่องกันตัวอย่างของลายประเภทนี้เช่น ลายแถบ ลายริม ที่มีมักจะเป็นแนวยาวและแบบขอบเขตจำกัดเช่น ลายกระเบื้อง ลายพรม ลายขอบสำหรับตกแต่งริม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 67 แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม

ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

หมายถึง ลวดลายที่กระจายเต็มผืนผ้า (all over design) คือลวดลายที่กระจายเต็มหน้ากว้างของผ้า และต่อเนื่องไปตามความยาวของผ้าโดยไม่มีที่สิ้นสุดมีลักษณะต่างๆเช่น เป็นลายลอยตัว motif แต่ละตัวอยู่ห่างกันไม่มีการเชื่อมโยงกัน มีพื้นที่ผืนผ้ามากกว่าพื้นที่ลวดลายเป็นลายที่เชื่อมโยงกัน เนื้อที่ลายและพื้นที่ผืนผ้าที่ว่างจะพอกัน ลายที่ต่อเนื่องกันตลอดเห็นเนื้อที่ว่างเพียงเล็กน้อยหรือไม่เห็นเลย

ภาพที่ 68 แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ผู้ใดเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การต่อลายในลักษณะต่างๆ

การต่อลาย เป็นการนำเอาลายมาต่อกันจนเกิดเป็นแพทเทิร์น และทำให้เกิดการซ้ำกันการต่อลายแบ่งออกเป็น 8 แบบ คือ

การต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม (The Square Network)

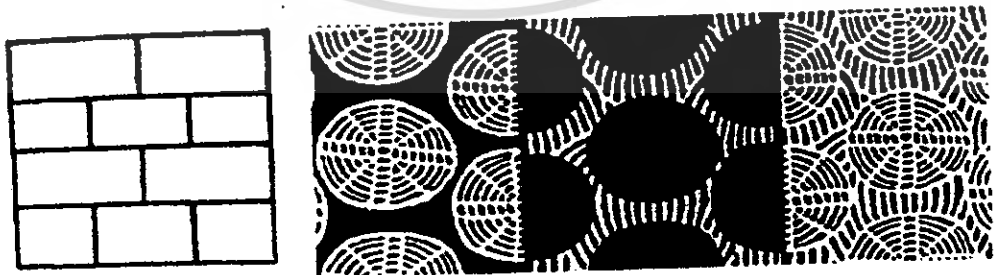
เกิดจากการซ้ำกันของเส้นแนวตั้ง และเส้นแนวนอน ถ้าเกิดจากเส้นล้วนๆ ก็จะทำให้เกิดผ้าตาราง (ตาหมากรุก) โครงสร้าง square มีหลายแบบโดยการเรียงต่อเนื่อง การเรียงกลับ การใช้ลักษณะสะท้อนของกระจก

ภาพที่ 69 แสดงการต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม

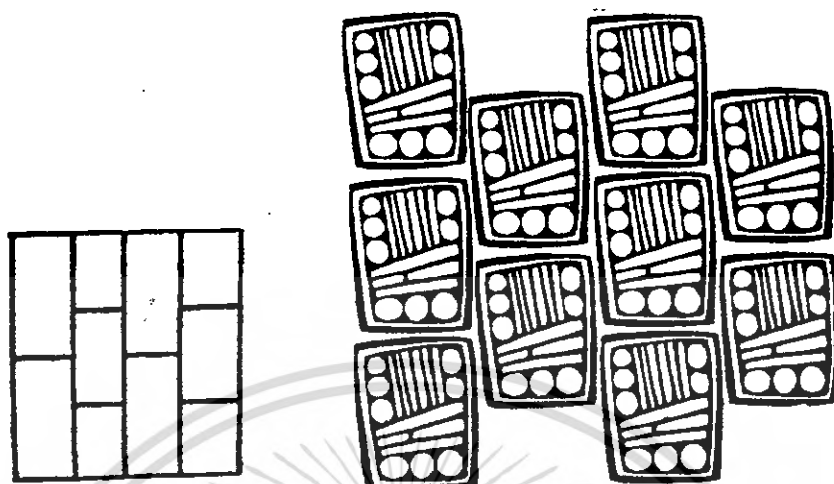
การต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน(The Brick Network)และแนวตั้ง (Half Drop Network)

Brick เป็นการเรียงสี่เหลี่ยมแบบอิฐตั้งในแนวนอนและแนวตั้งซึ่งแต่ละแบบเกิดจากการจัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส

ภาพที่ 70 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน

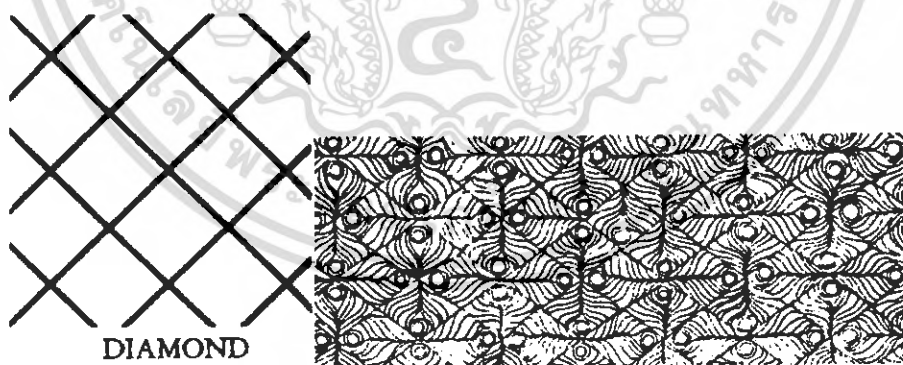
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 71 แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง

การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน (The Diamond Network)

ลักษณะ diamond จะเกิดจากเส้นทแยงมุมของสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งทำมุม 45 องศากับแนวระนาบ การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชรจะให้ความรู้สึกเบาละเอียดอ่อนและมี movement นอกจากนี้สามารถเล่นน้ำหนักในการมองเห็นได้เป็นอย่างดี

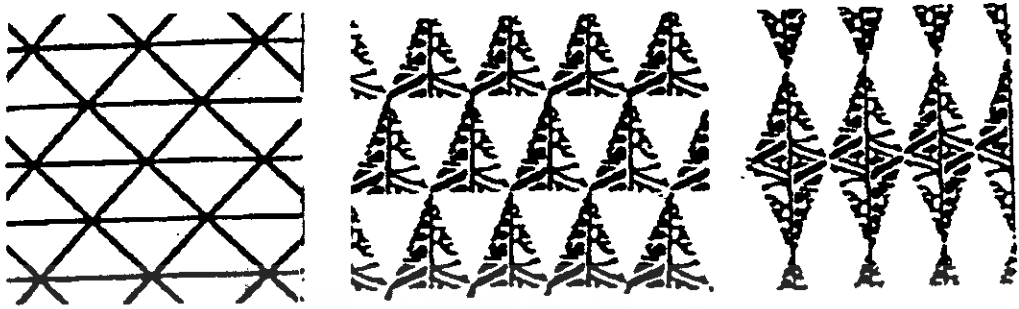

ภาพที่ 72 แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร

การต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม (The Triangle Network)

เป็น network ที่มีประโยชน์ในการออกแบบมาก เพราะสามารถรวมกันเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สี่เหลี่ยมผืนผ้า หกเหลี่ยมและแปดเหลี่ยม

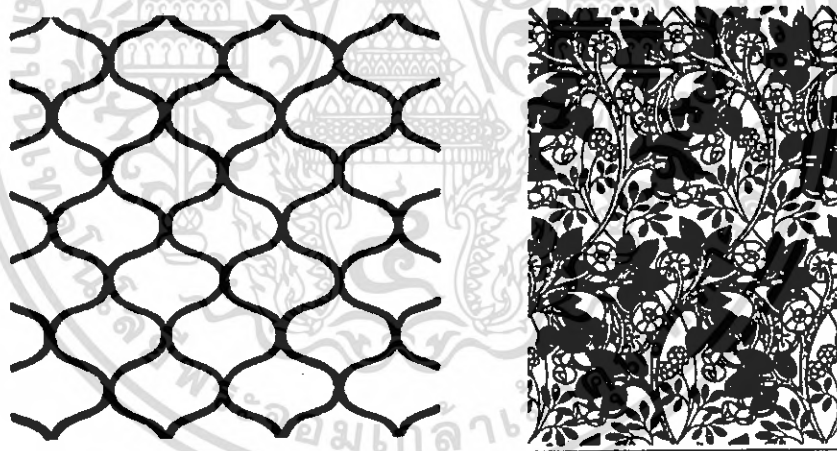
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 73 แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม

การต่อลายในลักษณะลวดตาข่าย (The Ogee Network)

เป็น network ที่ดัดแปลงจากสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนหรือจัตุรัส โดยใช้ลักษณะ s-curved เนื่องจากเส้นกรอบที่โค้ง ogee จึงเหมาะกับลายของกระดาษ wall paper

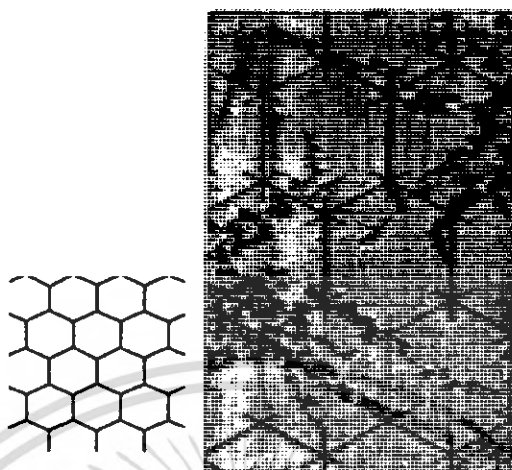

ภาพที่ 74 แสดงการต่อลายในลักษณะลวดตาข่าย

การต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม (The Hexagon Network)

เป็น network ที่เกิดจากรูปหกเหลี่ยมที่เป็นลวดลายในธรรมชาติเช่น ลายบนหลังเต่า เกิดคึกคักและโครงสร้าง crystal ต่างๆความรู้สึกของ pattern ที่เกิดจากการจัดเรียงของ hexagon จะให้ความรู้สึกมีระเบียบและสมดุล (stability)

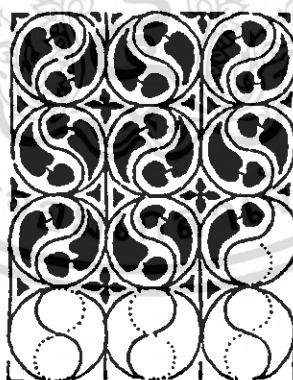
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 75 แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม

การต่อลายในลักษณะวงกลม (The Circle Network)

การต่อลายในลักษณะนี้จะเป็นการนำวงกลมมาซ้อนกันทำให้เกิด scale network ซึ่งการออกแบบแพทเทิร์นจากวงกลมเป็นเรื่องยาก เนื่องจากวงกลมมีความเหมือนกันและสมบูรณ์ในแบบตัวเองจึงทำให้มีความรู้สึกมีชีวิตชีวาที่มีความเคลื่อนไหวเป็นเอกภาพ

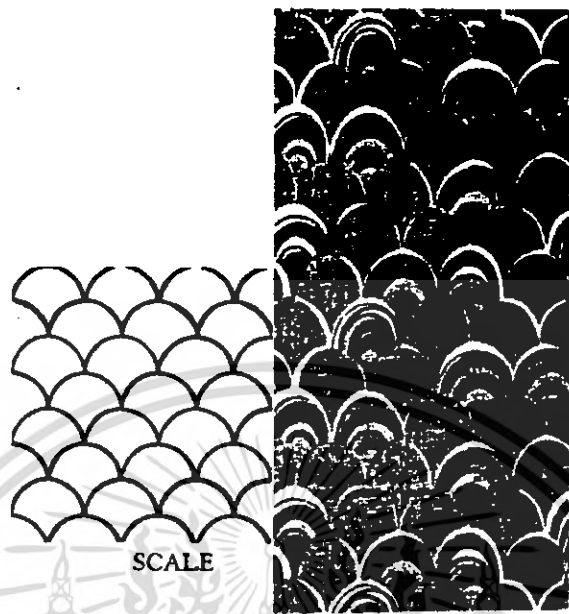

ภาพที่ 76 แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม

การต่อลายในลักษณะ Scale Network

เป็นลายที่อาจได้รับแรงบันดาลใจมาจากธรรมชาติ ได้แก่ ลวดลายเกร็ดปลา หรือชนกซึ่ง scale network มีการใช้มาตั้งแต่ยุคโบราณ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

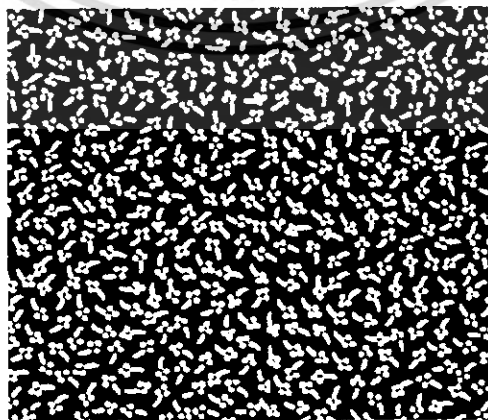
ภาพที่ 77 แสดงการต่อลายในลักษณะscale network

ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์

ขนาดของลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ไม่มีข้อจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ความรู้สึจาก
การมองสามารถจำแนกได้ดังนี้

ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

เป็นลายที่มีขนาดเล็กมากมีส่วนรายละเอียด สามารถใช้งานได้ครอบคลุมเกือบทุกประเภท
แต่ลวดลายไม่เด่นชัดลวดลายขนาดจิ๋วนี้ในด้านการพิมพ์ยุ่งยากเพราะทำให้แม่พิมพ์อุดตันได้ง่าย

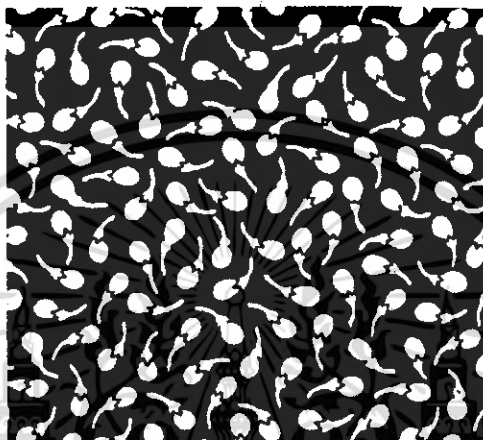

ภาพที่ 78 แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับก ารใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายขนาดเล็ก (Small)

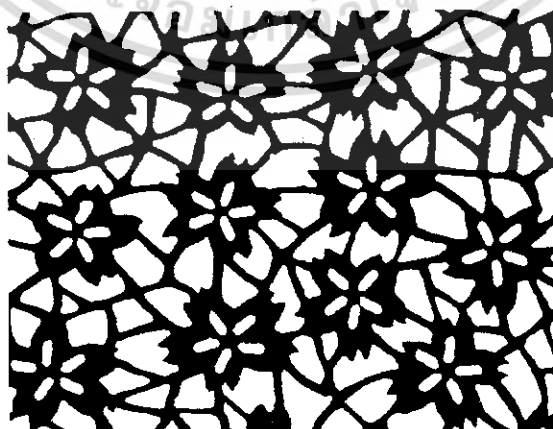
ลายโตกว่าลายขนาดจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มากใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ ผ้าพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีในท้องตลาดเป็นลายขนาดเล็ก สามารถนำไปใช้งานได้ อย่างกว้างขวาง

ภาพที่ 79 แสดงลวดลายขนาดเล็ก

ลายขนาดกลาง

เป็นลายที่มีขนาดลายใหญ่กว่าลายขนาดเล็กหรือเท่ากัน แต่ตำแหน่งการวางห่างกว่ากันมี ช่องว่างมากกว่าเป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควรแต่การใช้งานไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็กเพราะ ต้องคำนึงถึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 80 แสดงลวดลายขนาดกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายขนาดใหญ่

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายขนาดกลางขึ้นไปส่วนมากออกแบบสำหรับใช้ในงานเฉพาะ
 อย่างเช่น ผ้าคลุมเตียง ผ้าผาน เป็นต้น

ภาพที่ 81 แสดงลวดลายขนาดใหญ่

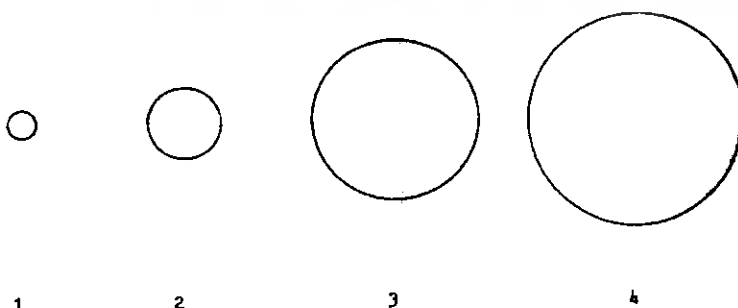
ถ้าลวดลายเป็นแบบ free form แล้วจะเทียบขนาดตามความรู้สึกในการมองไม่มีกฎเกณฑ์
 ตายตัว แต่ถ้าเป็นลายในแบบ geometric form อาจจะใช้วงกลมแทนขนาดของลวดลายในขนาด
 ต่างๆ ได้ดังนี้

ลายขนาดจิ๋ว (Tiny)

ลายขนาดเล็ก (Small)

ลายขนาดกลาง (Medium)

ลายขนาดใหญ่ (Large)

ภาพที่ 82 แสดงขนาดของลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จิตวิทยากับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้าต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วน เพื่อมาเป็นมูลฐานที่ออกแบบให้เหมาะสมกับความต้องการพร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ

สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการ ขึ้นอยู่กับแรงขับ และแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกับคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์รวมทั้งการบริการจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อสิ่งจูงใจในด้านลวดลายเช่น สีและลวดลาย รวมทั้งเนื้อผ้าจะทำให้ได้ลักษณะงานที่สวยงามและได้รับความนิยมน

การกระตุ้น หรือเร้าใจ จูงใจขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเร้าได้แก่

1. ขนาดลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อที่มีลวดลายขนาดใหญ่ย่อมไม่เหมาะกับคนรูปร่างเล็ก
2. การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้าลวดลายที่ต่อเนื่องกันชักจูงสายตาของผู้พบเห็นให้ติดตามจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งโดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวได้
3. ความเข้มของสิ่งเร้าในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่มีความสว่างและดูสดใสย่อมเร้าใจผู้ซื้อได้ดีกว่าสีที่หม่นมัวหมองทำให้ความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางเศร้า
4. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้าถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไปจะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มากเช่น การใช้สีเข้มปนสีอ่อนหรือใช้สีตัดสลับกับสีอื่น
5. การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลวดลายผ้าที่ซ้ำๆกัน แต่วางอย่างมีระเบียบ จะเพิ่มความเร้าใจให้เกิดความต้องการมากขึ้นได้
6. การผ่านประสาทสัมผัสหลายครั้งถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาทหลายทางจะช่วยให้การรับรู้สมบูรณ์มากกว่า การใช้ประสาทสัมผัสเพียงด้านเดียว สำหรับลักษณะเช่นนี้เมื่อนำมาใช้ในการออกแบบลวดลายโดยการใช้ลวดลายสามมิติจะทำให้ผ้านั้นเป็นที่นิยมมากกว่าปกติ
7. ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้ามีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลายลักษณะและคุณสมบัติจะมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และไม่มีความเปลี่ยนแปลงแปลกใหม่

การพิมพ์ลวดลายในระบบอุตสาหกรรม

การเตรียมผ้า

ผ้าที่จะใช้พิมพ์ต้องผ่านกระบวนการจัดแบ่ง และสิ่งสกปรกออกแล้ว อาจฟอกหรือไม่ฟอกแล้วแต่ลวดลาย ระดับสีที่ต้องการและกรรมวิธีการพิมพ์ ผ้าจะต้องเรียบสม่ำเสมอไม่มีเศษด้ายหรือขนซึ่งจะมีผลทำให้ลวดลายที่พิมพ์ไม่เด่นชัด

1. การตรวจคุณภาพ

ทำการตรวจสอบคุณภาพของผ้าที่รับมาว่ามีตำหนิหรือข้อบกพร่องจากการทอหรือรอยเปื้อนหรือไม่

2. การต้มแป้ง

ก่อนที่จะทำการทอด้วยยีนมักจะต้องชุบแป้งให้มีความคงทนต่อการเสียดสีของเครื่องทอ ดังนั้นการต้มแป้งจึงเป็นการทำให้แป้งละลายตัวออกเพื่อช่วยลดปัญหาในการพิมพ์

การเตรียมสีพิมพ์

สีพิมพ์มีหลายชนิดต้องเตรียมให้เหมาะสมกับเส้นใยในเนื้อผ้าที่พิมพ์ ตัวสีที่ผลิตจำหน่ายมีทั้งผงละเอียด เป็นเม็ด เป็นแป้งเปียก บางชนิดไม่ละลายน้ำต้องทำให้ละลายน้ำได้ก่อน

การพิมพ์ผ้ามีหลายวิธีด้วยกัน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

1. การพิมพ์ด้วยมือบนโต๊ะสกรีน (Table screen printing)

การพิมพ์จะทำบนโต๊ะเรียบปูด้วยผ้าสักหลาดและปูทับชั้นบนด้วยหนังเทียม การพิมพ์แบบนี้ต้องเลื่อนสกรีนไปตลอดความยาวผ้าและใช้ไม้ปาดปาดสีสกรีนเพื่อให้ติดลงบนผ้า

2. การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์สกรีนแบบอัตโนมัติ (Flat screen printing)

ใช้โต๊ะพิมพ์พร้อมด้วยอุปกรณ์ยึดสกรีนไม้ปาดสีและอุปกรณ์สำหรับเติมสีอัตโนมัติ พื้นโต๊ะพิมพ์ปูด้วยผ้าใบสายพาน ปูผ้าที่ต้องการพิมพ์ลงบนสายพาน ใช้ไม้ปาดให้เรียบ เครื่องพิมพ์ขนาดใหญ่สามารถพิมพ์ได้พร้อมกัน 15 สีหรือมากกว่า ติดช่องระหว่างสกรีนต่อสกรีนตามความเหมาะสม แต่อย่างน้อยประมาณ 1/3 ของความกว้างของสกรีน ตั้งระยะการเคลื่อนสกรีนที่เครื่องจักรให้เท่ากับระยะห่างของสกรีนที่ตั้งไว้ เวลาพิมพ์ผ้าจะเคลื่อนที่ไปครั้งละสกรีน ซึ่งจะพิมพ์ได้ 1 สี แต่สกรีนทุกสีทุกอันจะยกขึ้นให้ผ้าเคลื่อนและกดลงสำหรับพิมพ์พร้อมกันหมดดังนั้นแต่ละครั้งจะได้ลายครบสีแต่คนละตอนกันพิมพ์เสร็จผ้าจะผ่านเครื่องอบแห้ง ไม้ปาดสีนอกจากจะเป็นยางแล้วปัจจุบันยังใช้เป็นเหล็กชุบโครเมียม ซึ่งต้องมีสนามแม่เหล็กข้างใต้ผ้าใบ สำหรับช่วยให้แท่งเหล็กชุบโครเมียมเคลื่อนปาดสีให้ลอกออกมาติดผ้า แท่งเหล็กเป็นไม้ปาดสีจะทำให้สกรีนได้ทนทานมากกว่าไม้ปาดสียาง

3. การพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์สกรีนแบบลูกกลิ้ง (Rotary screen printing)

เป็นการสกรีนให้เป็นลูกกลิ้งหมุนไปรอบๆ ขณะที่ผ้าก็เคลื่อนไปโดยอัตโนมัติพอดีกับรางที่ต่อกันโดยไม่เว้นจังหวะ (สำหรับการใช้ลูกกลิ้งหลากสี) มีการเติมแป้งพิมพ์ภายในช่องกลวงของสกรีนไม้ปาดสกรีนที่ทำด้วยยางอ่อนติดตั้งอยู่กับที่ เมื่อสกรีนหมุนก็จะปาดสีออกมาสกรีนแบบนี้จะติดตั้งให้ชิดกันได้มากกว่า ดังนั้นผ้าใบที่ใช้รองพิมพ์จะสั้นบริษัทใหญ่บางบริษัทใช้แท่งแม่เหล็กกลม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปาดสีด้านล่างมีแท่งแม่เหล็กกำลังสูง ทำให้แท่งเหล็กแนบไปตามสกรีน หรือเมื่อใช้แท่งแม่เหล็กขนาดใหญ่ซึ่งจะทำให้สกรีนผิดรูปปร่างไปบ้างแต่สกรีนและแท่งเหล็กปาดสีจะสัมผัสกันดีขึ้น

สรุป เลือกรูปการพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์สกรีนแบบอัดโนมิตี (Flat screen printing) เนื่องจากการจัดจำหน่ายของบริษัทมีทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้นการพิมพ์ด้วยมือบนโต๊ะสกรีนจะมีกำลังการผลิตไม่เพียงพอกับปริมาณการจัดจำหน่าย และส่วนการพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์สกรีนแบบลูกกลิ้งมีต้นทุนสูงในด้านค่าโมลลูกกลิ้ง ดังนั้นจึงไม่เหมาะกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดทุกฤดูกาล

การพิมพ์พรอยล์

อุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการพิมพ์

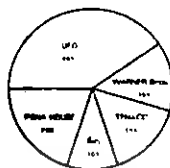
1. แผ่นพรอยล์
2. กาวอัดพรอยล์
3. เครื่อง heat transfer

วิธีการพิมพ์

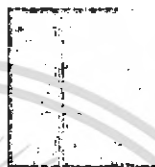
1. วางผ้าที่จะพิมพ์ลงบนโต๊ะที่มีผิวหน้าเรียบ
2. พิมพ์กาวอัดพรอยล์ลงบนผ้าที่เตรียมไว้แล้ว
3. รอจนกาวแห้งสนิทประมาณ 30 นาที
4. นำแผ่นพรอยล์มาตัดให้ได้ขนาดเท่ากับลวดลายที่ต้องการพิมพ์
5. นำแผ่นพรอยล์วางทาบลงบนลายโดยให้ด้านที่มีสีหงายขึ้น
6. นำเข้าเครื่อง heat transfer โดยให้ด้านที่เป็นสีพรอยล์หงายขึ้น
7. ใช้ความร้อนประมาณ 150 องศาเซลเซียสใช้เวลาประมาณ 15 วินาที (สำหรับผ้าเรยอง)
8. ทิ้งไว้ที่อุณหภูมิห้องประมาณ 5 นาทีจึงลอกพรอยล์ออก

สรุป เลือกรูปการพิมพ์ด้วยการพิมพ์พรอยล์ เนื่องจากช่วยแสดงเรื่องราวของแรงบันดาลใจเป็นลายกราฟฟิกเมืองและสิ่งของที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ความแวววาวของการพิมพ์แบบนี้ ยังแสดงถึงความร่ำรวย รวมทั้งแสงสีของชายหาดไม่อาจมีได้เป็นอย่างดี ช่วยส่งเสริมให้การเขียนลวดลายด้วยแปรงชั่วคราวเหนียวกับผ้าชั่วคราวที่เป็นเทคนิคดั้งเดิมดูทันสมัยเหมาะกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าแฟชั่น

PENA HOUSE

สำหรับกลุ่มนี้เราจะมีทั้งรูปแบบชุดทำงาน และชุดสำหรับใช้ในงานประกวดที่ตัวเอง จะมีสีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวกับตัวเอง

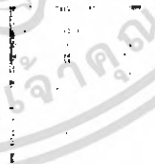
สำหรับกลุ่มนี้เราจะมีทั้งรูปแบบชุดทำงาน และชุดสำหรับใช้ในงานประกวดที่ตัวเอง จะมีสีที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวกับตัวเอง

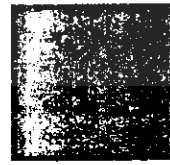
PENA HOUSE

ภาพที่ 85 แสดงกลุ่มเป้าหมายของร้านพีน้าเฮาส์

กลุ่มเป้าหมายของโครงการนี้จะมีทั้งหมด 3 กลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายของร้านพีน้าเฮาส์ จากข้อมูลของร้านพีน้าเฮาส์สามารถสรุปข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายหลักได้ดังนี้

เพศ หญิง
อายุ 18 - 24 ปี
ฐานะ อยู่ในถิ่นบ้านกลางถึงดี
การศึกษา ปริญญาตรีขึ้นไป

1. ช่องโซเชียลมีเดียที่ดูดี มีสไตล์
2. ช่องผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ สะอาดปลอดภัย
3. ช่องใช้ของที่มีชื่อ (Brand name)

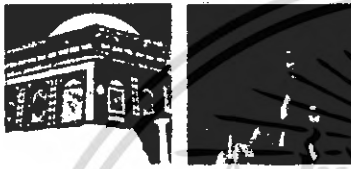
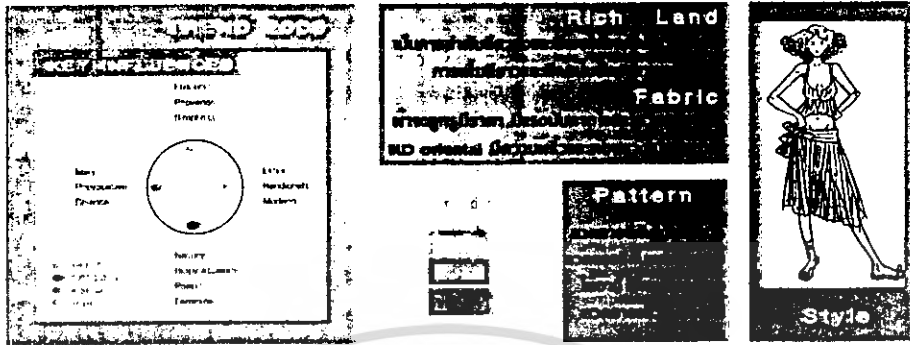
1. ช่องท่องเที่ยวหรือช้อปปิ้ง
2. ช่องเรื่องประเพณีไทยเพื่อหาต้นความประทับใจ

PENA HOUSE

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้จัดทำเห็นว่าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Inspiration of Design

color

สีสว่างไสวเป็นสำคัญและไม่มากจนเกินไป
เครื่องประดับเป็นบทเพลงตา
ยุคระเนนโบว์สัดสวน ความรักี่ สะดุดทุกสถาน

PENA HOUSE

ภาพที่ 87 แสดงแนวโน้มเครื่องแต่งกายปี 2006

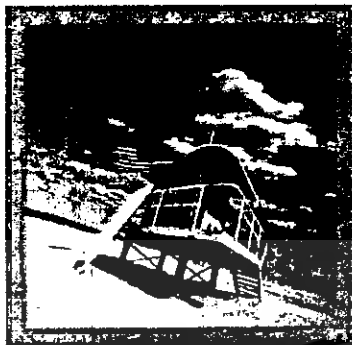

PENA HOUSE

ภาพที่ 88 แสดงแรงบันดาลใจในการออกแบบลวดลาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

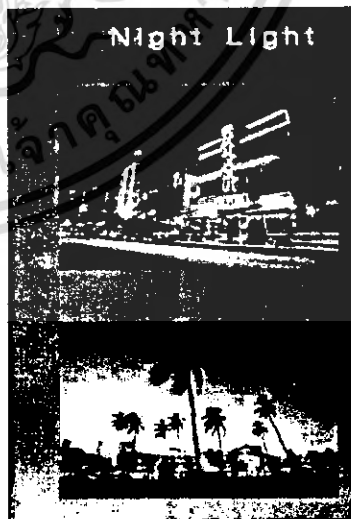
Inspiration

PENA HOUSE

ภาพที่ 89 แสดงลักษณะของชายหาดไมอามีตอนกลางวัน

Inspiration

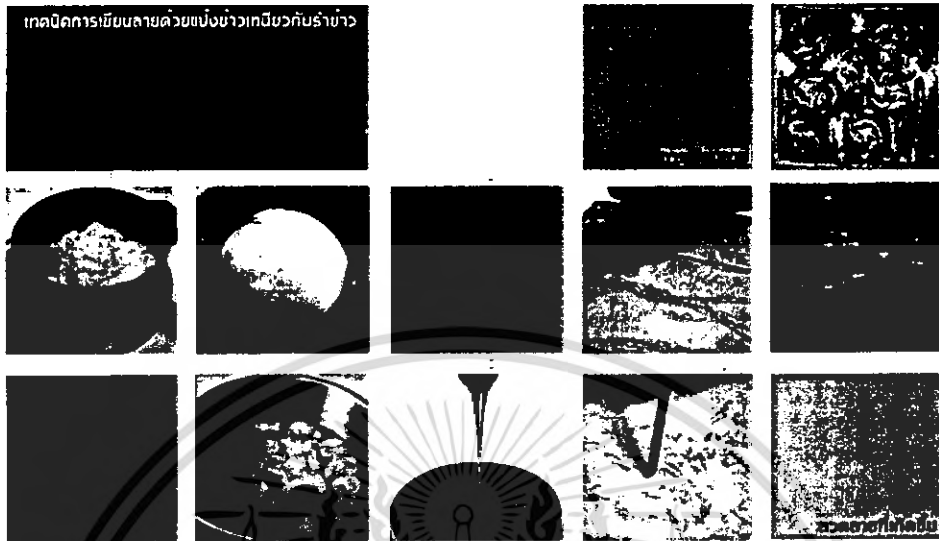

PENA HOUSE

ภาพที่ 90 แสดงลักษณะของชายหาดไมอามีตอนกลางคืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

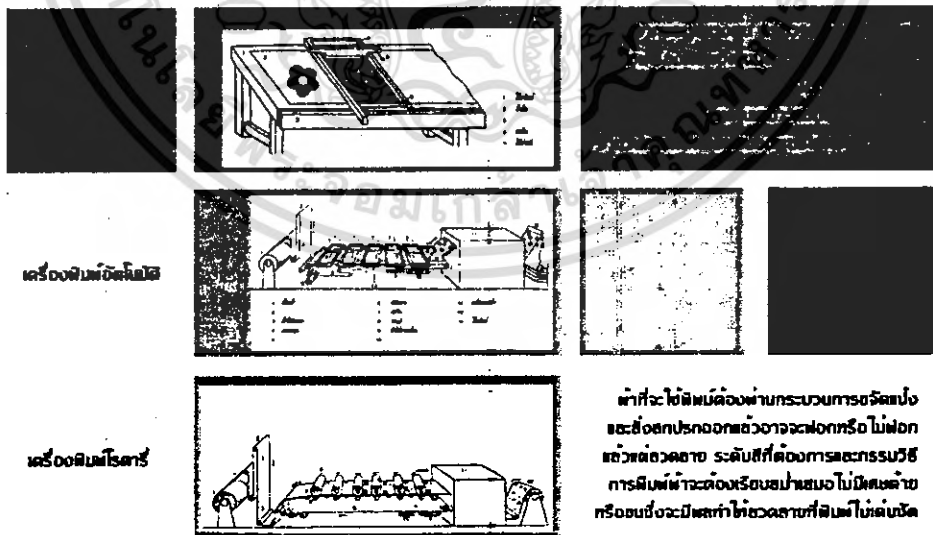
Technic

PENA HOUSE

ภาพที่ 93 แสดงเทคนิคการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

Process

เครื่องพิมพ์สีมือ

เครื่องพิมพ์สีสาร

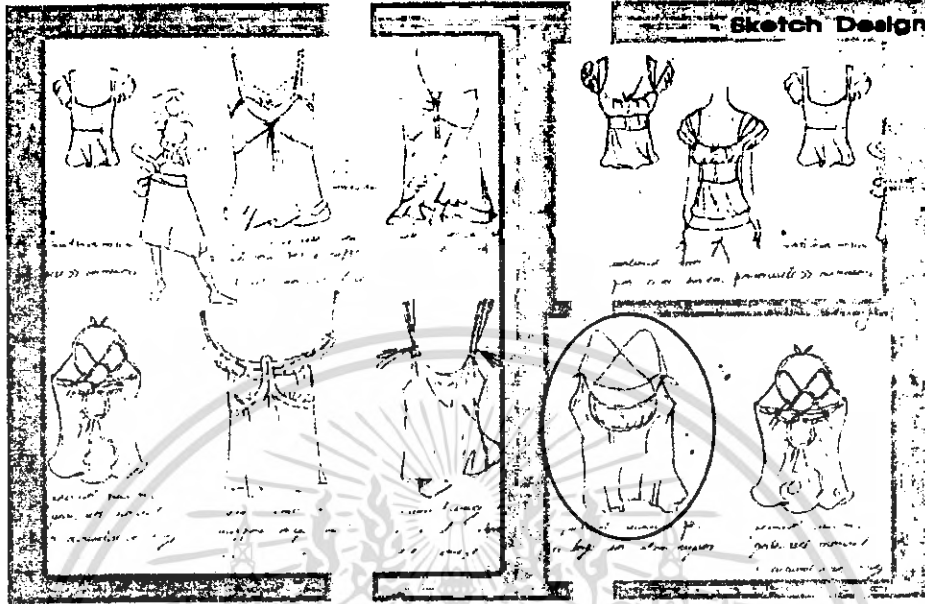
ผ้าที่จะใช้พิมพ์ต้องผ่านกระบวนการย้อมสี
และสีที่ปรกตกแล้วจะกรองหรือ ไม่ฟอก
แล้วหั่นกระดาษ ระดับสีที่ต้องการจะกรรวิธี
การพิมพ์จะต้องเรียบสม่ำเสมอไม่มีตะขำ
หรือขุ่นซึ่งจะมีผลทำให้กระดาษที่พิมพ์ไม่เด่นชัด

PENA HOUSE

ภาพที่ 94 แสดงกรรมวิธีการพิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

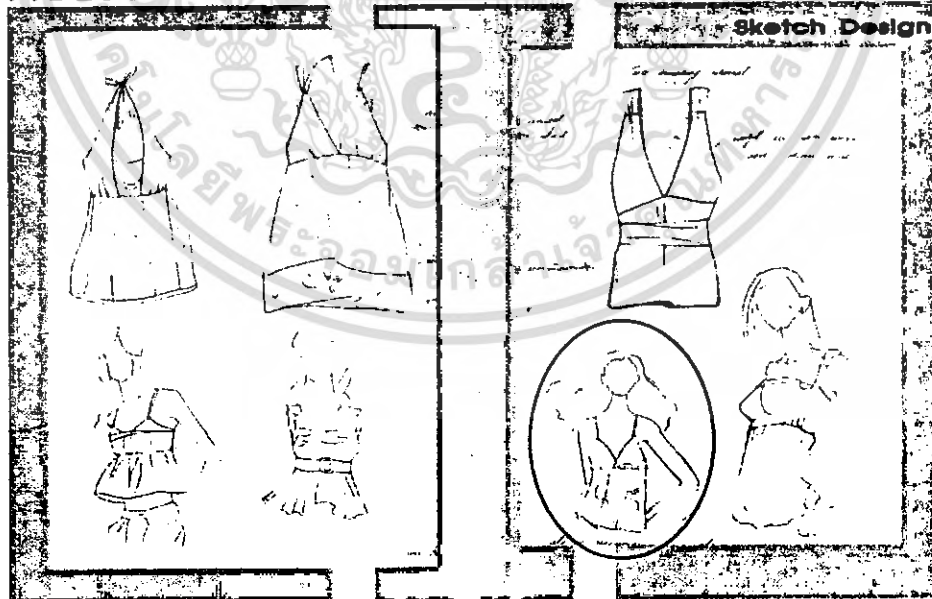
Product

PENA HOUSE

ภาพที่ 95 แสดงการออกแบบเสื้อสายเดี่ยว

Product

PENA HOUSE

ภาพที่ 96 แสดงการออกแบบเสื้อแขนประสงค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

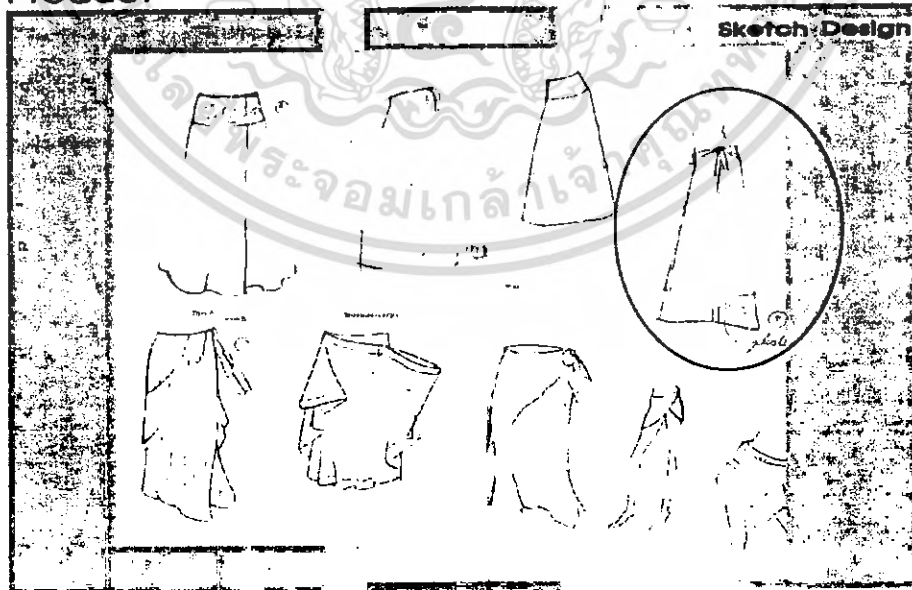
Product

PENA HOUSE

ภาพที่ 97 แสดงการออกแบบเสื้อเชิ้ตแขนสั้น

Product

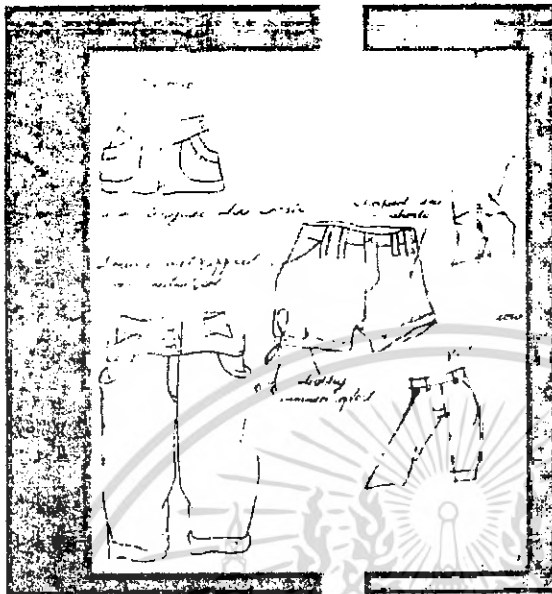

PENA HOUSE

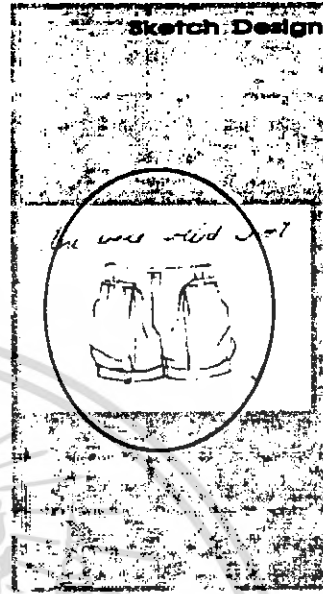
ภาพที่ 98 แสดงการออกแบบกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Product

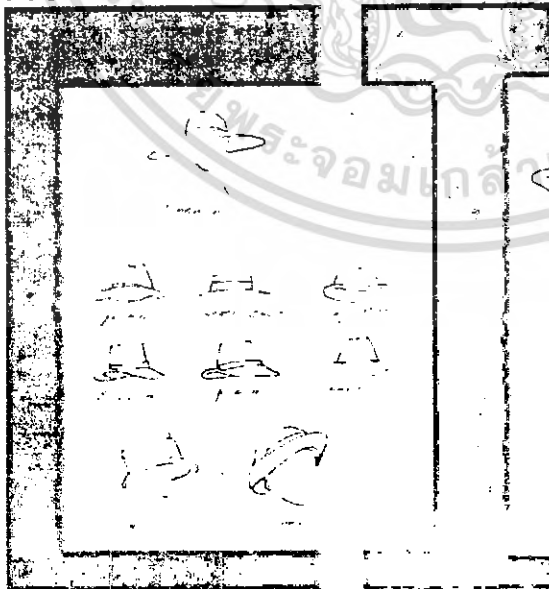
Sketch Design

PENA HOUSE

ภาพที่ 99 แสดงการออกแบบกางเกงขาสั้น

Product

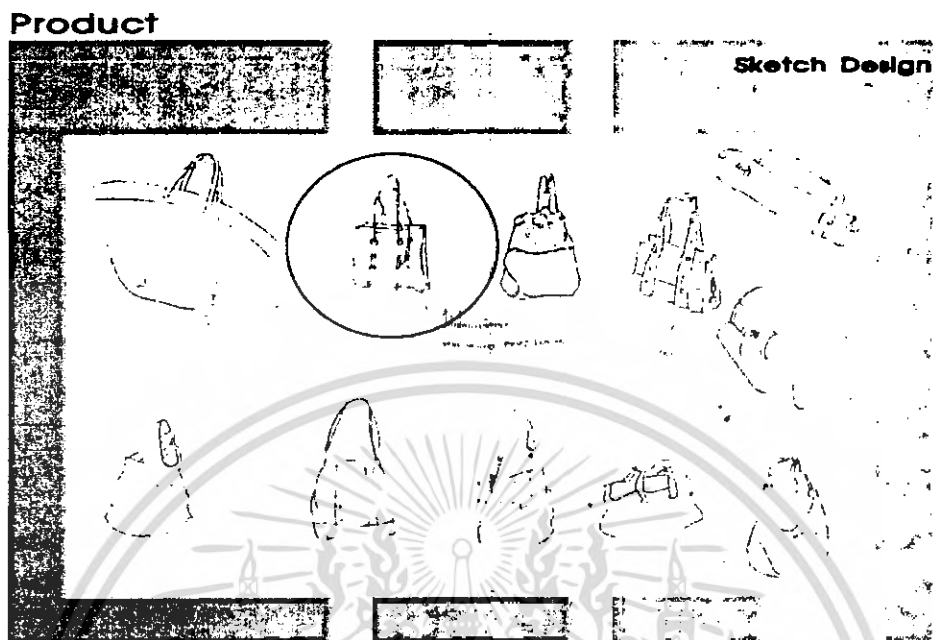

Sketch Design

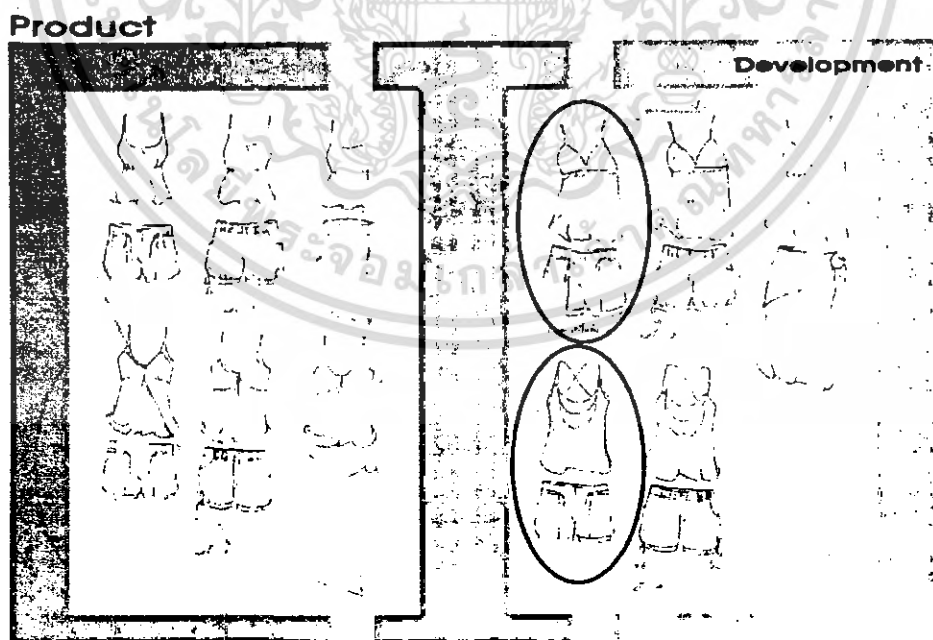
PENA HOUSE

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

PENA HOUSE

ภาพที่ 101 แสดงการออกแบบกระเป๋า

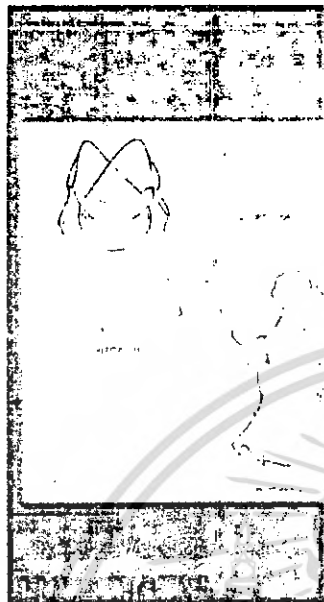

PENA HOUSE

ภาพที่ 102 แสดงการพัฒนาการออกแบบเสื้อสายเดี่ยวและกางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Product

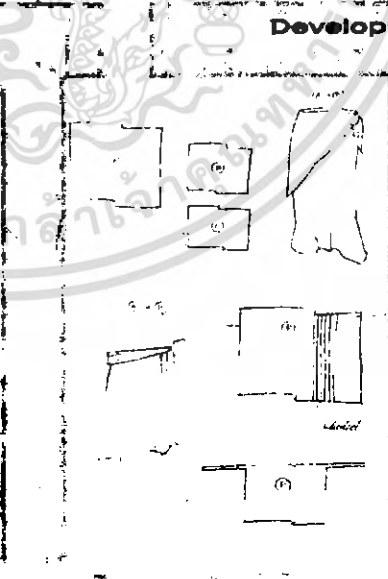
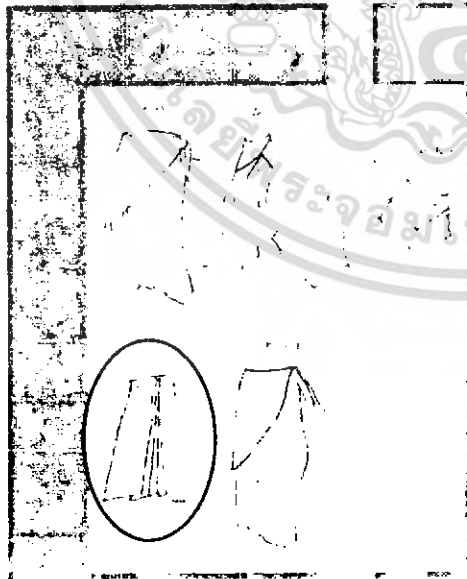
Development

PENA HOUSE

ภาพที่ 103 แสดงการพัฒนาการออกแบบเสื้อแขนกระสังค

Product

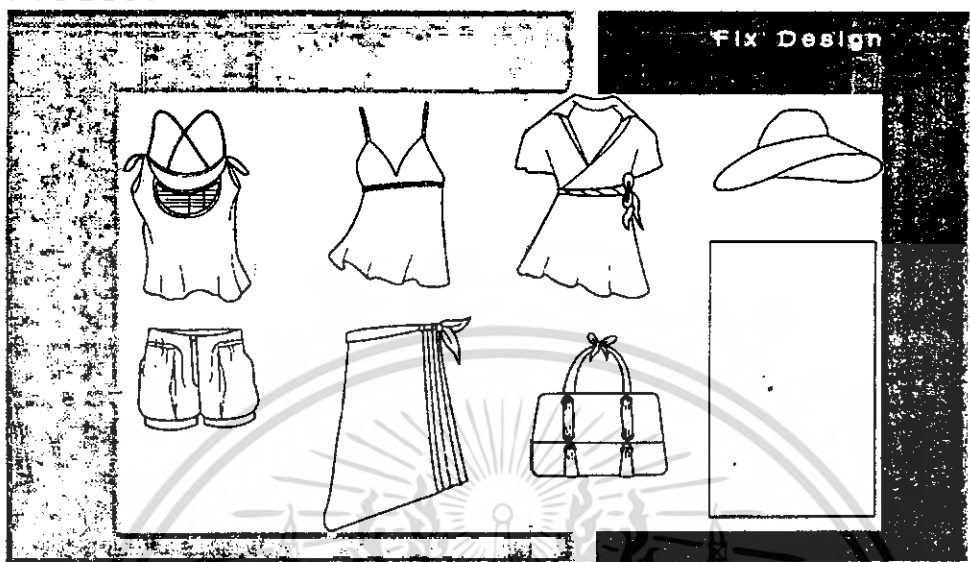
Development

PENA HOUSE

ภาพที่ 104 แสดงการพัฒนาการออกแบบกระโปรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Product

Fix Design

PENA HOUSE

ภาพที่ 105 แสดงผลสรุปของรูปแบบเครื่องแต่งกาย

Technic

การเชื่อมรอยต่อด้วยแปรงขาวเหนียวและรำข้าว

PENA HOUSE

ภาพที่ 106 แสดงเทคนิคการสร้างลวดลายด้วยแปรงขาวเหนียวกับรำข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Graphic

PENA HOUSE

ภาพที่ 107 แสดงลายกราฟฟิกเมืองสำหรับพิมพ์ตกแต่ง

Graphic

PENA HOUSE

ภาพที่ 108 แสดงลายกราฟฟิกธรรมชาติสำหรับพิมพ์ตกแต่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Product

PENA HOUSE

ภาพที่ 109 แสดงการวางลวดลายบนผลิตภัณฑ์

สรุปผลการออกแบบและความเห็นของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1. ศึกษาการสวมใส่เสื้อผ้าของคนรูปร่างอ้วน
2. เสื้อสายเดี่ยวแบบถอดเป็นสองท่อนควรทำเป็นผ้าชนิดนิ่มทั้งท่อนบนและท่อนล่างหรือทำเป็นลักษณะผ้าอเนกประสงค์คือ ผืนเดียวแต่ปรับสวมใส่ได้หลายรูปแบบ
3. หมวกควรทำให้สามารถติดทับขึ้นมาได้เนื่องจากในการใช้งานหมวกจะคงรูปมากขึ้น
4. ลวดลายส่วนที่ได้รับแรงบันดาลใจจากดวงไฟควรจัดลายเส้นตีกรอบอยู่ด้านล่าง
5. กระโปรงผูกควรปรับเป็นแบบกระโปรงกางเกงเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้งาน และส่วนที่เป็นจีบรัดของกระโปรงดูเป็นทางการไม่เหมาะกับการท่องเที่ยวชายทะเล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

การเสนองานการออกแบบ

ภาพแนะนำเสนองาน

ภาพที่ 110 แสดงแนวความคิดในการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

textile design

Dressing for Seaside Traveling

+ TECHNIC

ใช้เทคนิคการสร้างลวดลาย
ด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

ขั้นตอนการเตรียมแป้งข้าวเหนียว
อุปกรณ์

ชามข้าวเหนียว ชาม ช้อนแป้ง ตะแกรง ช้อน

การเตรียมแป้งข้าวเหนียว

one

ร่อนแป้งข้าวเหนียวด้วยตะแกรง

two

นวดแป้งแล้วตี

three

ตีแป้งข้าวเหนียวด้วยตะแกรงกับรำข้าว

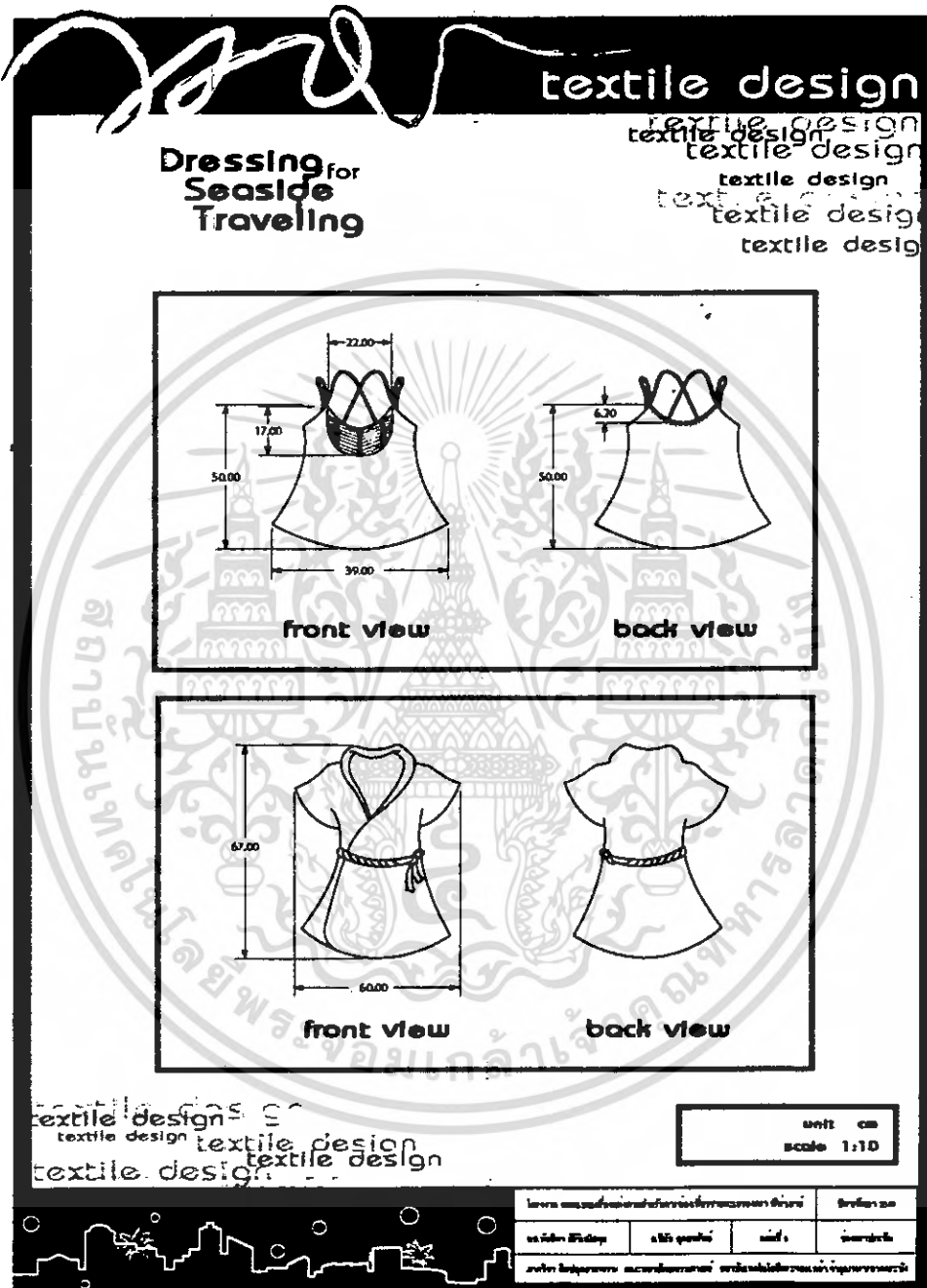
four

การเขียนลวดลาย

โครงการพัฒนาระบบงานด้านงานศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร			หน้า 1 จาก 2
มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร	173 ถนนพหลโยธิน	จังหวัดบุรีรัมย์	
ศูนย์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร			สงวนลิขสิทธิ์

ภาพที่ 111 แสดงการสร้างลวดลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 112 แสดงขนาดสัดส่วนของเสื้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

textile design

Dressing for Seaside Traveling

front view

back view

front view

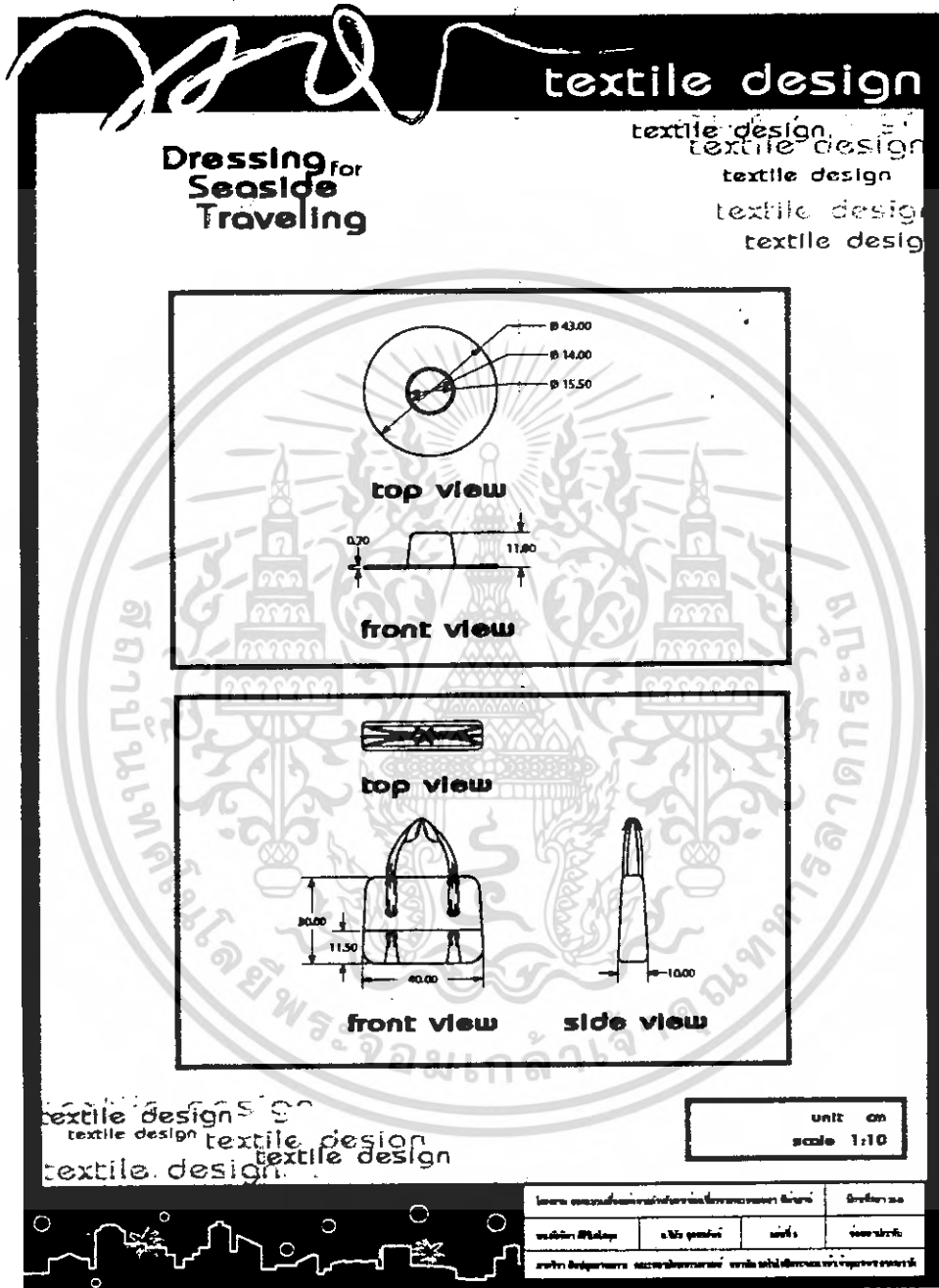
back view

unit: cm
scale: 1:10

ชื่อเรื่อง: การออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่นสำหรับใช้สวมใส่ออกกำลังกาย			ชื่อผู้จัดทำ
ชื่อผู้จัดทำ	ชื่ออาจารย์	ชื่อวิชา	ชื่อสถาบัน
วันที่: ๑๕/๐๕/๒๕๖๓			

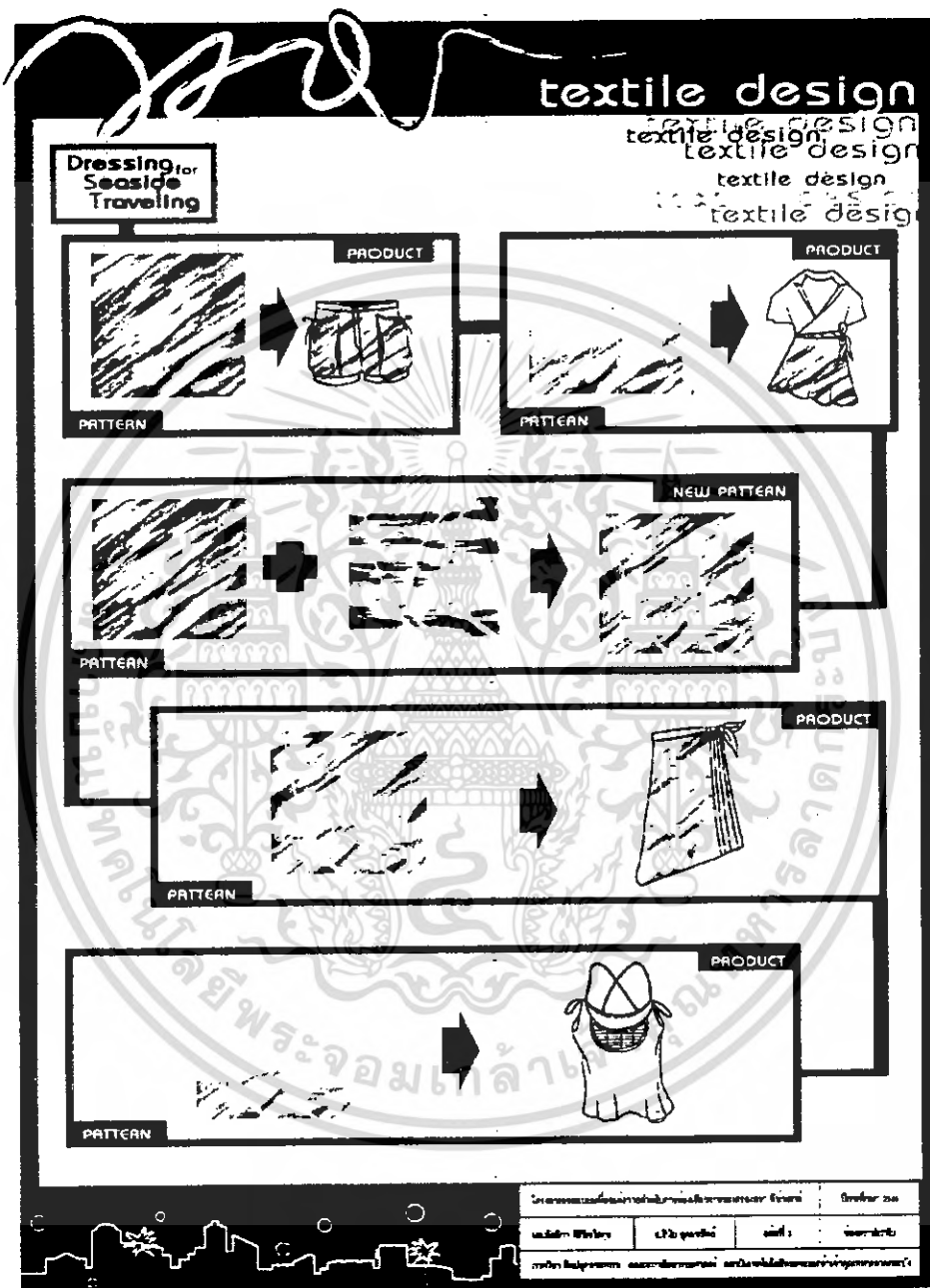
ภาพที่ 113 แสดงขนาดสัดส่วนของกระโปรงกางเกงและกางเกงขาสั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

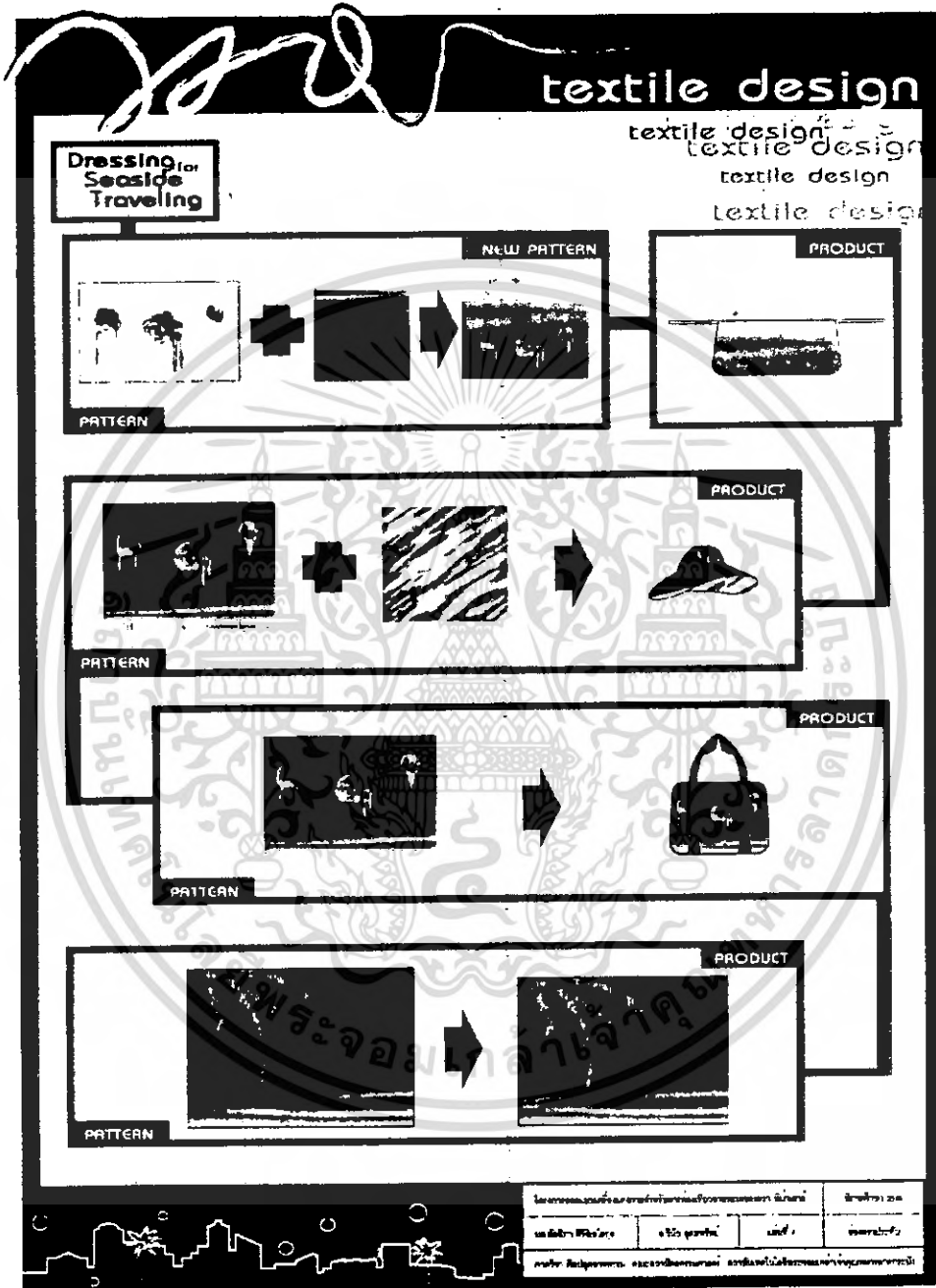
ภาพที่ 115 แสดงขนาดสัดส่วนของหมวกและกระเป๋า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

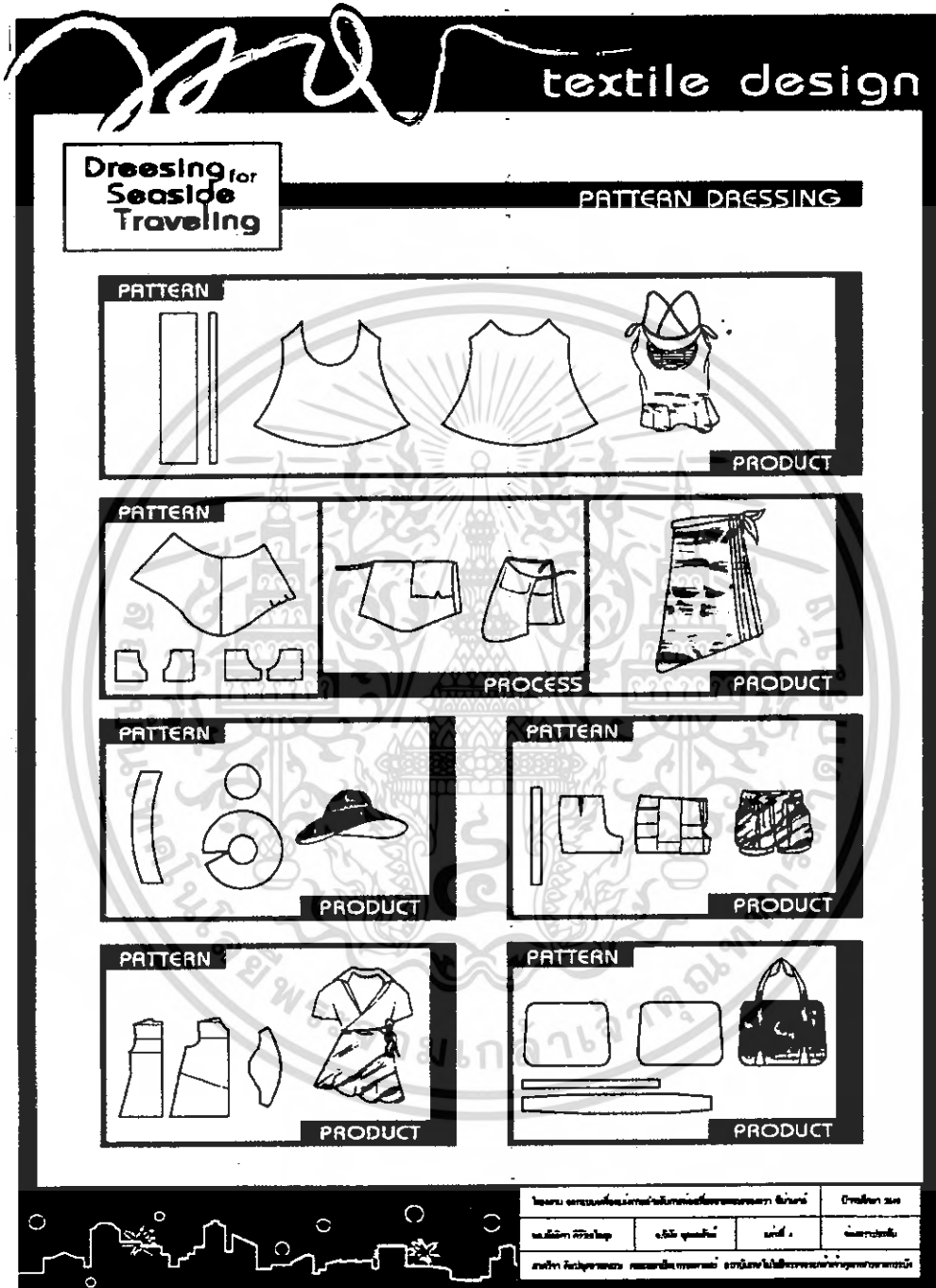
ภาพที่ 116 แสดงการวางลายบนเสื้อผ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

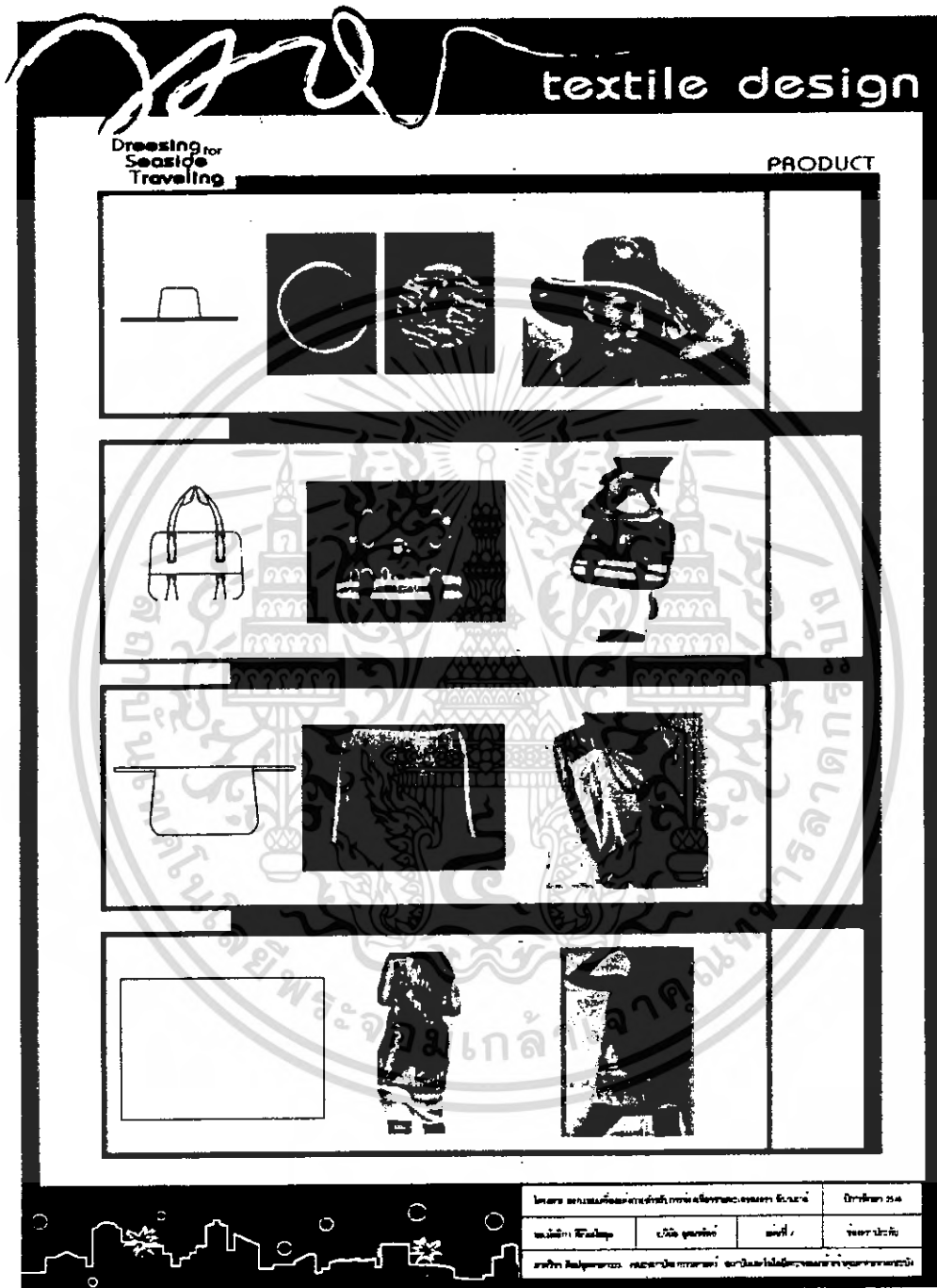
ภาพที่ 117 แสดงการวางลายบนเครื่องแต่งกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 118 แสดงแพทเทิร์นเครื่องแต่งกาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 119 แสดงผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

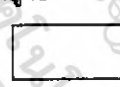

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

textile design

Dressing for Seaside Traveling

textile design
textile design
textile design

Estimation

ผลิตภัณฑ์	วัสดุอุปกรณ์	ค่าแรงพิมพ์ผ้า	ค่าแรงตัดเย็บ	รวม
เสื้อสายเดี่ยว 	ผ้าเรยของ หลาละ 30 บาท ไซตัดเย็บ 1 หลา ลูกบิดและขางยึด	พิมพ์สีกรีน 30 บาท พิมพ์ฟรอยด์ 60 บาท	40 บาท	170 บาท
กระโปรงกางเกง 	ผ้าเรยของ หลาละ 30 บาท ไซตัดเย็บ 3 หลา ซิปซอณ	พิมพ์สีกรีน 90 บาท พิมพ์ฟรอยด์ 120บาท	70 บาท	380 บาท
ผ้าพันอกประรดงค์ 	ผ้าเรยของ หลาละ 30 บาท ไซตัดเย็บ 1 หลา	พิมพ์สีกรีน 30 บาท พิมพ์ฟรอยด์ 60 บาท	20 บาท	140 บาท
ผ้าปูนอนชายหาด 	ผ้าเรยของ หลาละ 30 บาท ไซตัดเย็บ 2 หลา	พิมพ์สีกรีน 60 บาท พิมพ์ฟรอยด์ 120บาท	10 บาท	250 บาท
เสื้อเชิตแขนสั้น 	ผ้าเรยของ หลาละ 30 บาท ไซตัดเย็บ 2 หลา ผ้าลูกไม้	พิมพ์สีกรีน 60 บาท พิมพ์ฟรอยด์ 60 บาท	50 บาท	235 บาท

โรงเรียน คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์			ปีการศึกษา ๖๖
นางฉวีพร พิลาธิง	ร.น.อ. คุณศุภวี	อานันท์	คุณมาลิณี
สาขาวิชา: สาขาวิชาการออกแบบผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ สาขาวิชา: สาขาวิชาออกแบบนิเทศศิลป์ สาขาวิชา: สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นและสิ่งทอ			

ภาพที่ 121 แสดงการประเมินราคาเครื่องแต่งกาย(ต่อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพถ่ายผลิตภัณฑ์ต้นแบบ

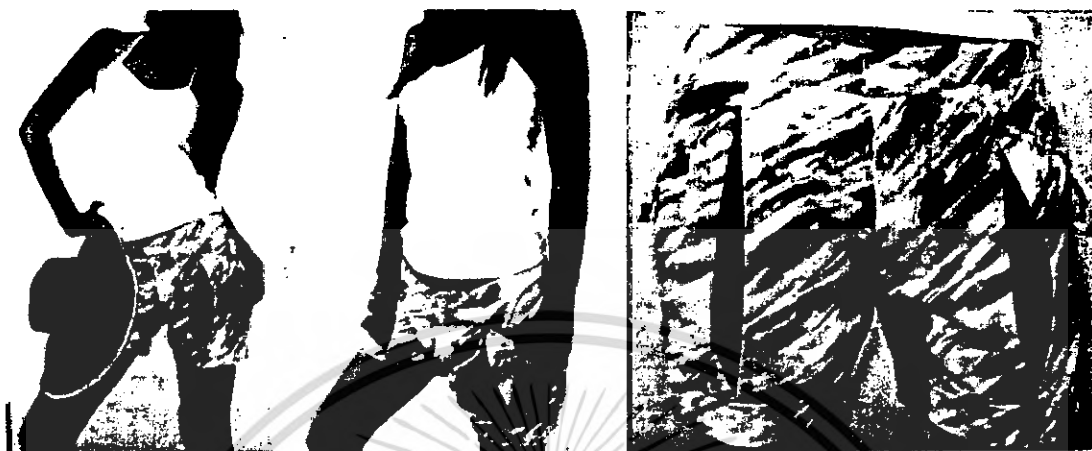

ภาพที่ 122 แสดงภาพถ่ายหมวก

ภาพที่ 123 แสดงภาพถ่ายเสื้อสายเดี่ยว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 124 แสดงภาพถ่ายกางเกงขาสั้น

ภาพที่ 125 แสดงภาพถ่ายกระโปรงกางเกง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

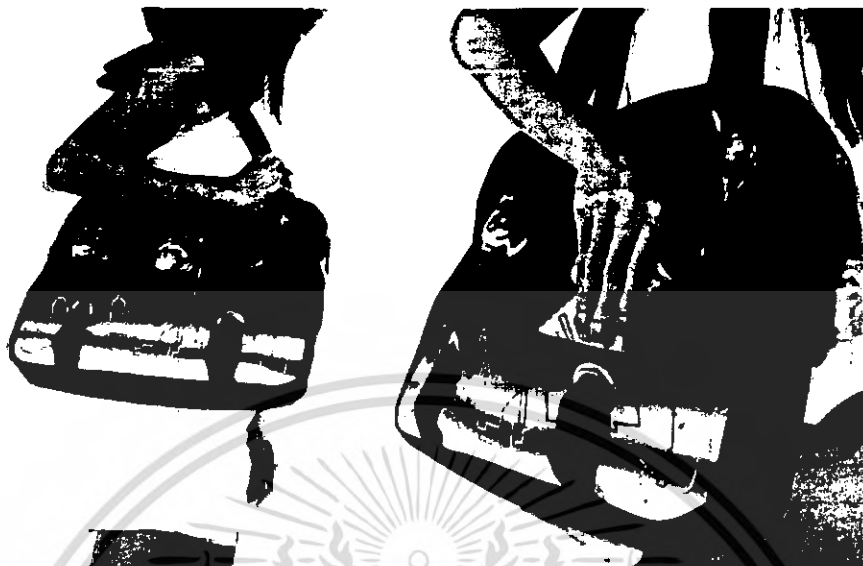

ภาพที่ 126 แสดงภาพถ่ายเสื้อเจ็ดแขนสั้น

ภาพที่ 127 แสดงภาพถ่ายผ้าพันอกเนกประสงค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 128 แสดงภาพถ่ายกระเป๋

ภาพที่ 129 แสดงภาพถ่ายผ้าปูนอนชายหาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น เมื่อผู้ญาติให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

สรุปผลการออกแบบ

ในการทำวิจัยจะศึกษากรรมวิธีการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว เพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบลายผ้าโดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากชายหาดโมอามี และออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับการท่องเที่ยวชายทะเลโดยนำผลการวิเคราะห์แนวโน้มมาจากหนังสือ Nelly Rodi ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย โดยได้อิงตามฤดูกาล summer 2006 สามารถเลือกได้หนึ่งแนวทางคือ Rich land

การทำลวดลายผ้าจะใช้เทคนิคแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าวเป็นลายต้นแบบ ในการผลิตจริงจะใช้เทคนิคการพิมพ์สกรีนด้วยสีพิกเมนต์ สีสันทึบรูปได้จากภาพแรงบันดาลใจคือใช้สีม่วงเป็นสีหลัก สีน้ำเงิน สีฟ้า สีส้ม สีเขียวเทาควอลซ์ สีเหลืองเป็นสีรอง และใช้การพิมพ์ฟรอยด์ทับเนื่องจากช่วยแสดงเรื่องราวของแรงบันดาลใจเป็นลายกราฟฟิกเมือง และสิ่งของที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ความแวววาวของการพิมพ์แบบนี้ยังแสดงถึงความร่าเริงรวมทั้งแสงสีของชายหาดโมอามีได้เป็นอย่างดี

วัสดุที่ใช้สำหรับการทำเสื้อผ้าคือ ผ้าเรยอง (rayon) เนื่องจากการใช้งานต้องการความโปร่งระบายอากาศได้ดีแห้งเร็วและทนกับสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมกับการใช้งานบริเวณชายหาดและริมสระ วัสดุประกอบริมนผ้าเลือกใช้ชิป และใช้ยางยืดในการปรับขนาด วัสดุตกแต่งเลือกใช้ลูกบิดและผ้าลูกไม้ ส่วนหมวกและกระเป๋าเลือกใช้ผ้าแคนวาส (canvas) ที่มีความหนาเพื่อให้เหมาะกับการใช้งานที่ต้องการความคงทนและแข็งแรงมากกว่าเสื้อผ้า วัสดุประกอบริมนผ้าเลือกใช้ชิป และพลาสติกใช้สำหรับช่องเก็บสิ่งของที่มีความชื้น วัสดุตกแต่งเลือกใช้ตาไก่สำหรับเจาะคล้องสายสะพาย

สรุปจากการทำวิจัยครั้งนี้เป็นการส่งเสริมการเขียนลายด้วยแป้งข้าวเหนียวกับรำข้าว ซึ่งเป็นเทคนิคดั้งเดิมให้สามารถทำลวดลายที่ดูทันสมัย เหมาะกับผลิตภัณฑ์ที่เป็นสินค้าแฟชั่น ก่อให้เกิดการประยุกต์นำมาใช้ในรูปแบบต่างๆและเกิดการอนุรักษ์

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

นอกจากนำมาผลิตเป็นเสื้อผ้าสตรีแล้วควรนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ของตกแต่งบ้านอื่นๆเช่น ผ้าม่าน และเผยแพร่วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เพื่อเป็นความรู้แก่นักศึกษาในรุ่นต่อไป

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

1. ขนาดความยาวของผ้าที่ใช้ เช่น ผ้าปูนอนชายหาด และกระโปรงกางเกง ควรเผื่อความยาวสำหรับคนที่มีรูปร่างอ้วน
2. กระเป๋าด้านหน้ากางเกงขาสั้นอาจปรับให้ไม่ต้องมีเนื่องจากในการใช้งานจริงจะเป็นที่สะสมของทรายเวลาใช้งานจริงทำให้ยากในการทำความสะอาด
3. เลือกคลุมมีปกควรปรับส่วนที่คล้องสายเป็นลักษณะด้าย และส่วนสายรัดควรทำเป็นสี่เพื่อให้ส่วนผ้าลายด้านล่างกับส่วนสีขาวด้านบนไม่ถูกแบ่งเป็นสองท่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- จารุพรรณ ทรัพย์ปรง . การออกแบบเครื่องแต่งกาย . พิมพ์ครั้งที่1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์
ไอเดียสโตร , 2543.
- ชิติสรรค์ เจนวิทยพันธ์ . การออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีที่ทำด้วยเศษผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อ
ยืดของโรงงานโมเดิร์นเทกซ์การ์เมนต์ . (วิทยานิพนธ์) . ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม , 2545.
- ธนิดา ไมตรี . การออกแบบผลิตภัณฑ์สิ่งทอโดยสร้างลวดลายผ้าจากเศษกระดาษ PAPER PRINT
ที่ใช้แล้ว . (วิทยานิพนธ์) . ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม , 2544.
- นันทา ไรจนอุดมศาสตร์ . การทำผ้าบาติก . พิมพ์ครั้งที่1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไอเดียสโตร
 , 2546.
- ประเสริฐ สีรัตน์ . การออกแบบลวดลาย . พิมพ์ครั้งที่1 . สถาบันราชภัฏจະเชิงเตธา : สำนักพิมพ์
ไอเดียสโตร , 2538.
- วาริน จันทรเจริญ . Knowing Fashion . พิมพ์ครั้งที่1 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า , 2543.
- วินัย อุดมทรัพย์ . เอกสารวิชาการเรื่องเทคนิคแบ่งข้าวเหนียวกับรำข้าว . ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- อัจฉราพร ไสละสูต . คู่มือการออกแบบลายผ้าและเทคนิคการพิมพ์ . กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วน
สามัญนิติบุคคลสหประชาพาณิชย์ , 2524.

ประวัติการศึกษา

ชื่อ มัลลิกา
 นามสกุล ศิริวิเสโสกุล
 เกิด วันที่ 12 เดือนมกราคม พ.ศ.2526
 สำเร็จการศึกษา
 อนุบาล โรงเรียนสตรีบูรณวิทย์
 ประถมศึกษา โรงเรียนสตรีบูรณวิทย์
 มัธยมศึกษา โรงเรียนสตรีวัดระฆัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้